KAREN O'CONNELL

Adevărata prietenie

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Madeline Stewart era tipul de femeie care nu putea spune "Nu". Oricine apela la bunătatea, generozitatea, devoțiunea și afecțiunea ei, avea parte de ele în cel mai scurt timp. Orice mică provocare era gata s-o înfrunte, indiferent de riscurile la care se expunea.

De exemplu, o dată s-a confruntat cu problema numită Sebastian – un tânăr spaniol, lingvist, sosit la Paris pentru a învăța franceza muncind. Însă autoritățile franceze s-au dovedit rezervate în ce privește șederea lui în Franța ; Madeline l-a întâlnit într-o zi în care el, deprimat, chiar se gândea să se întoarcă acasă.

I se făcuse milă de el și-i împrumutase niște bani; ba mai mult, o convinsese pe Fiona Austin, cea cu care împărțea apartamentul, să-l lase pe Sebastian să doarmă în sufragerie pe jos, până ce acesta avea să-și găsească de lucru și să se mute.

Acum, el declara că o iubește și că vrea s-o ia de soție. Cum putea să-l refuze, fără a-l răni? Gândul de a se căsători cu el, deși nu-i displăcea, îi provoca repulsie. Nu era pregătită pentru așa ceva, cel puțin alți câțiva ani. Fiona, o feministă convinsă, susținea că fetele nu trebuie să sară cu capul înainte; altfel, care ar mai fi fost rolul sufragetelor, dacă ar ignora tot ce obținuseră până în acel moment,

pentru a deveni casnice? Idealul Fionei era căsătoria de la douăzeci și șase de ani în sus. Până atunci, se cerea o viață aventuroasă, plină de experiențe memorabile, pentru a nu mai face greșeli în alegerea bărbatului perfect, eventual pentru găsirea unuia bogat.

Madeline considera acest model unul aproape perfect, mai ales dacă erai și o femeie de carieră, dar dacă te pomeneai un copil lipsit de talent, fără părinți și fără mijloace de trai într-un oraș foarte mare, lucrurile se complicau.

Dacă ea însăși ar fi avut ceva cunoștințe, o calificare, viața ei ar fi fost mult mai ușoară. Însă în ultimul an, Madeline își câștigase cu greu traiul de pe urma slujbei de anticar, uneori pozând pentru un studio artistic ; astfel, învățase că lipsa studiilor îi diminua șansele de afirmare într-o lume dominată de spiritul competitivității.

Dacă n-ar fi avut-o alături pe Fiona, o femeie încăpățânată, cu care se împrietenise, viața ar fi fost insuportabilă. Din fericire, cele două aveau multe în comun. Fiona avea douăzeci și trei de ani; o fată rațională și sofisticată, foarte absorbită de munca ei de secretară și de stilul de viață european, originară din Scoția. De curând, suferise o mare pierdere: ambii părinți muriseră într-un accident aviatic. Tatăl ei fusese directorul unei sucursale franceze a unei fabrici și-și întreținuse bine fata.

Madeline împărțea cu ea micul apartament de un an de zile; ea era cea care păstra curățenia și gătea, încât Fiona se putea dedica meseriei și cauzelor feministe pe care le susținea cu atâta entuziasm.

Dar acum, Fiona dorea să se mute, în căutarea aventurii, iar Madeline ar fi trebuit să părăsească apartamentul, să-și găsească ceva mai ieftin de închiriat…sau să se căsătorească.

– Nu! rosti ea răspicat, ajungând într-o seară acasă.

Era aprilie, în Paris – razele soarelui, arbori în floare, gazele țevilor de eșapament, dar și un anume aer misterios.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Fiona.

Ea ajunsese prima acasă, iar acum se odihnea în șezlongul pe care Madeline îl recondiționase, adăugând o notă de vechi apartamentului modern. Se ocupa de corespondența pe ziua respectivă.

– Repet cum ar trebui să-l refuz pe Sebastian, surâse ea ironic.

Se descălță și se trânti într-un fotoliu, oftând. Era înaltă și slabă, din cauză că nu mânca suficient, iar părul negru îl avea tuns scurt, după moda vremii.

– De ce? se interesă cealaltă, concentrată asupra foilor de hârtie.

Și ea avea o constituție asemănătoare, însă similitudinea era doar una aparentă, eventual în felul de a-și tunde părul de culoare închisă, sau în machiajul pe care-l foloseau, și care le punea în valoare gurile cu buze pline și paloarea tenului; nici ochii nu erau minimalizați, fiind accentuați prin aplicarea unei cantități mari de rimel. O privire mai atentă ar fi sesizat, însă, diferențele. Fiona era mai lată în umeri, cu un corp atletic. De obicei, forma gurii trăda o urmă de încăpățânare, iar ochii mici și negri, un suflet răutăcios. La cealaltă extremă, formele Madelinei erau fine, ochii migdalați, căprui; trăsăturile ei indicau o fire prietenoasă și deschisă.

– E a doua oară când mă cere. Și știu că-n seara asta o s-o facă din nou. Vrea să mă duc cu el la Sevilla să-i cunosc părinții, să stau acolo….După tot ce mi s-a întâmplat azi, n-o să-i pot rezista.

– Să auzim, deveni cealaltă interesată.

– Bătrânul Daudet spune că trebuie să renunțe la mine la sfârșitul lunii. Afacerea nu mai merge și nu-și poate permite o angajată ineficientă ca mine.

– Nesimțitul, se indignă Fiona. Aș zice că afacerea i-a prosperat de două ori mai bine de când ești la el. În primul rând că ai fantezie, și-n al doilea, că te pasionează lucrurile vechi…

Brusc, își curmă vorbele, ca și cum ceva ar fi trăsnit-o.

– Sper că n-ai de gând să accepți? zise ea pe un ton aluziv.

Imaginea lui Sebastian răsări în mintea Madelinei – un tip scund, ușor plinuț, cu ten măsliniu. Era deștept, amabil, și poate ar fi fost un soț extraordinar. Dar să fie legată de el pentru toată viața, să trăiască în Spania, când tânjea după colinele și peisajele locurilor natale – era mai mult decât ar fi putut suporta.

– Nu chiar. Oricum, militäm pentru înlăturarea căsătoriilor din considerații materiale, nu ? Nu cred că sunt îndrăgostită de el, și gata…Sau, cel puțin, așa cred. Nu știu cum e să fii îndrăgostit. Cum recunoști "marea pasiune", Fiona?

– Draga mea, să știi că mă uimești pe zi ce trece, râse ea, femeia de carieră. Nu știam că mai există specimene ca tine! Știi bine că nu cred în fraza asta demodată. În ce mă privește, relațiile personale rămân personale. Cum poți recunoaște dragostea ? Cred că atunci când ți se va întâmpla, ai să-ți dai singură seama, pentru că ai să fii complet implicată. N-are să mai conteze ce-a făcut sau ce va face, atâta timp cât se lasă iubit de tine; o să-ți anihileze toate simțurile, iar tu o să-l venerezi…în ciuda regulilor noastre.

– Mă bucur că gândești așa, pentru că nu sunt îndrăgostită de Sebastian. Dar va trebui să-i rănesc sentimentele. Dacă am răbdare să-l ascult și dacă ies cu el, crede că sunt îndrăgostită.

– Ha…E tipic pentru niște încrezuți ca ei, râse Fiona.

– Dar, într-un fel, e și vina mea. Întotdeauna mi s-a părut dificil să refuz oamenii, de aceea, unii tind să creadă că mă implic mai mult decât e necesar.

– Am observat și eu, răspunse Fiona, și căzu pe gânduri.

Madeline, vorbăreață din fire, continuă să-i explice fetei ce avea pe suflet.

– Înțeleg de ce domnul Daudet vrea să scape de mine. Nu

vorbesc prea bine franceza, chiar după un an de când stau în Paris, și nu pot să dau restul corect. Niciodată n-am fost bună la matematică. Nici bietul tata. Cred că va trebui să revin la slujba de model…Știi că nu-mi place asta. Dacă aș putea să mă întorc în Scoția, să găsesc familia mamei. Când a murit, tata a pierdut legătura cu ei; oricum, nu l-au plăcut pentru că a insistat să practice profesoratul pe cont propriu, în loc să se angajeze undeva.

– Nu! strigă Fiona, iar Madeline se opri uimită, neștiind ce cauzase izbucnirea necontrolată a prietenei ei. Nu te căsătorești cu Sebastian și nu te întorci la cariera de model. Și nici n-ai să-ți cauți un loc de muncă prin vreun alt amărât de magazin. Te duci în Scoția. Poftim, citește.

Îi aruncă un plic albastru. Madeline se miră văzând timbrul englezesc și marca scoțiană. Pe spate, un scris elegant, ușor înclinat. Scoase două foi și începu să citească:

"Draga mea Fiona,

Fie-ți milă de un bătrân de șaizeci de ani. Încă de la accidentul părinților tăi, mă tot gândesc să-ți ofer un cămin aici, împreună cu verișorii tăi. Am ezitat, știind că tinerele din ziua de azi sunt foarte independente, iar o fată aventuroasă ca tine poate n-ar fi dorit să dea viața intensă și romantică din Paris pe liniștea rustică a Scoției. Mă refer aici și la intemperiile vremii. Nouă luni – vreme rea., două luni – iarnă, zicea Bruce Paterson; poate-ți aduci aminte de el. Făcea niște iahturi foarte frumoase aici, pe râul Clyde.

Dar acum, revin la cererea mea. Menajera mea, care a fost alături de noi treizeci de ani, trebuie să plece de urgență la rudele ei. I-am dat șase luni de concediu, dar refuză să plece dacă nu mă lasă în grija cuiva de încredere.

Mi-a sugerat să-ți scriu și să te întreb dacă nu vrei să-i iei locul.

Are amintiri frumoase legate de persoana ta, încă de când veneai și stăteai la noi, acum vreo optsprezece ani. Amândoi suntem de părere că valorile casei acesteia trebuie lăsate pe mâna unui membru al familiei ; dar, mai ales, aș avea și eu ocazia să te mai cunosc.

Casa e mare, și avem multe de făcut pe parcursul unei zile. Poate că știi că l-am pierdut pe Alastair într-un accident nautic. Jake nu mai stă aici, iar Finlay, care e profesor, vine doar în weekenduri și în vacanțe, așa că vei avea de gătit puțin; în rest, mult timp liber; să călărești, să navighezi, să faci excursii.

Am să te plătesc la fel cum o plăteam și pe Janey. Încă o problemă ar mai fi, dar n-aș vrea s-o discutăm în scris. Depinde și de șederea ta aici.

Nu mai am puterea de a te convinge, ca altădată. Știi bine care sunt condițiile. Poate că ți-a mai povestit tatăl tău. E mult mai liniște acum. Nu mai sunt discuțiile pentru pământ.

Ești binevenită oricând, draga mea. Decizia îți aparține.

Cu dragoste,
Robert Austin."

Madeline împături foile cu grijă și le puse la loc în plic.

– Deci? pufăi Fiona din țigară.

– Cine e Robert Austin?

– Speram să o iei de la capăt…E o rudă îndepărtată a tatălui meu. Poate ai auzit de cei Doisprezece Formidabili din industria whiskyului. El e unul dintre ei, și încă mai conduce compania. Cei din familia Austin dețin renumele încă din secolul optsprezece…iar unchiul Robert doar învârte banii.

– De aceea adresa îmi suna foarte cunoscut, se lumină Madeline. I-am văzut casa o dată. Tata m-a dus pe coasta Ayrshire. Voia să

picteze. Am vizitat grădinile deschise publicului. Casa e făcută într-un stil Georgian curat, are o vedere superbă la mare. Nu știam că ai rude atât de bogate.

– Da, aia e casa. Se numește Nether Craig. Dac-ai vedea-o pe interior, ai fi și mai încântată. Robert are cea mai impresionantă colecție de mobilier vechi. Știi bine că pe mine nu mă interesează astea, dar din câte îmi amintesc, tot ce are a fost catalogat drept mobilier de valoare.

Fiona aruncă o privire fugară celeilalte pentru a se asigura că-i captează întreaga atenție, după care continuă :

– Robert e singurul supraviețuitor în linie dreaptă. La un moment dat, cum era în pericol de a nu lăsa moștenitori, a adoptat un băiat. Dar n-a fost o adopție întâmplătoare, mai ales că astfel de societăți nu agreează adopțiile. Apoi, ca să vezi ironia sorții, mătușa mea a născut un fiu. N-a mai rezistat mult timp după aceea, și a murit când băiatul avea un an.

– Care dintre ei e fiul adevărat ?

– Alastair, din păcate. Nu prea-l mai țin minte; trecea prin tumultuoasa vârstă de șaisprezece ani și era foarte chipeș, un adevărat Austin, pasionat de cursele de mașini.

– Păcat că tocmai el a murit, murmură Madeline, deja impresionată de soarta lui Robertert.

– S-a întâmplat cam ciudat. Se pare că a căzut peste bord, încercând să treacă pe puntea unei alte bărci. S-a întâmplat vara trecută. N-a ieșit la suprafață imediat ; corpul lui a apărut abia mai târziu. Un prieten i-a trimis tatălui meu o bucată de ziar cu incidentul. Tot ce se întâmplă celor din familia Austin în partea aia de lume, devine subiect de scandal.

– Parcă nu s-ar fi întâmplat pe lumea asta. Austini adevărați, arbore genealogic, morți suspecte, fii adoptați. Și care e cel adoptat?

Finlay?

– Nu. Finlay e un văr îndepărtat din partea familiei mele. A intrat în branșă pe când avea cam nouă ani. Tatăl lui a căzut într-o operațiune militară din Germania, iar mama lui, tot Austin, a suferit o depresie și a fost internată într-un spital. Și el are sânge pur de Austin, ca și mine. Când am stat și eu acolo, el era plecat. Pe Rober l-am văzut o singură dată.

– E incredibil…Altceva? A, da cel cu numele ciudat…Jake. Și el are sânge pur?

– Știam că o să-ți placă. El e cel adoptat; spre deosebire de restul Austinilor, nu are tenul închis la culoare. Presupun că el rămâne ruda cea mai apropiată a lui Robert. Jake e doar porecla lui, făcută din inițialele numelui adevărat : Jonathan Antony Kenneth Edwards. Înțelegi?

– Perfect.

– Ca și Finlay, și Jake s-a aciuat la casa lui Robert. Se pare că bătrânul se pricepe să strângă pe toată lumea, la fel cum strânge și mobila veche; poate că de aceea mă vrea și pe mine.

– Ce s-a întâmplat cu părinții lui Jake ?

– Tatăl lui a fost în Marina Comercială, a pierit pe mare. Nu știu ce s-a întâmplat cu mama lui. Oricum, trăiește acolo de la vârsta de patru ani. Robert i-a încurajat pe amândoi să-și urmeze propriile interese și să-și construiască viața. Finlay a fost la Cambridge, a urmat istoria, iar Jake termina studiile de inginer constructor naval, când eram la ei. Era înnebunit după navigație ; m-a luat și pe mine într-o cursă.

Fiona se strâmbă, dezgustată.

– Cred că încerca să fie amabil în felul lui pretențios. Ar fi trebuit să vină la Paris după un an, dar n-a mai apărut. Nu ne ridicam la standardele lor, poate. El avea de toate – bani, frumusețe fizică, un

viitor asigurat…dar era insuportabil de arogant!

Madeline începu să râdă.

– Aveai doar vreo cincisprezece ani pe-atunci. Cred și eu că ți se părea extraordinar.

– Da, așa e… se smiorcăi Fiona. Câteva luni după aceea, credeam că sunt îndrăgostită de el. El era cel ce le știa pe toate și juca foarte bine rolul băiatului mai mare. Dar când a trebuit să vină să ne viziteze, mi-am dat seama că, de fapt, doar gura e de el…adăugă pe un ton amar.

Madeline ghici deziluzia din spatele aparențelor, care o înșelaseră pe Fiona.

– Și ce ai de gând să faci? Luna viitoare ar trebui să fii la Geneva. Renunți să pleci în Scoția?

– Nici vorbă, sări fata. Mă vezi pe mine să am grijă de un bătrân…și să gătesc?! Dar, de curiozitate…Bătrânul pune ceva la cale. De ce oare se interesează brusc de mine? Mama spunea că jucau toți după cum cânta el….mai ales băieții. Eu n-am să joc. Nu renunț la munca mea. Nu mă duc…dar tu, da.

– Eu? Adică, să-ți iau locul pentru că n-am de lucru? E foarte drăguț din partea ta, dar…

– Te vei duce ca Fiona Austin, anunță fata iritată de refuzul Madelinei.

– Dar…e ridicol. Și sunt sigură că nu e legal. Date false. Ești bine? se interesă Madeline, simțind că determinarea Fionei o acaparează complet.

– Da, și încă mai pot gândi foarte clar. Vreau să știu ce pune Robert la cale, și vreau să mă și înfrupt din banii lui. Dar vreau să și ajung la Geneva, pentru că e o șansă unică în viață. Ca orice Austin, vreau să am parte de partea mea. Te vei da drept eu. Și-așa, de multe ori suntem luate drept surori, deci nu va fi prea greu.

– Dar Robert, sau menajera…sau acest Jake…te cunosc, încercă Madeline, disperată; din certurile anterioare cu Fiona, știa că va pierde și bătălia aceasta.

– Robert sigur nu. Abia dacă m-a văzut la față. Opt ani înseamnă mult, iar adolescenții se schimbă repede. Poate doar Janey. Dar ea pleacă, poate chiar înainte ca tu să apari. Jake nu e acolo; cel puțin, așa reiese din scrisoare…El e singura pesoană de care te sfătuiesc să te ferești. Mai rămâne Finlay, care nu mă cunoaște. O să fie ușor.

Madeline oftă văzând hotărârea Fionei, ceea ce-i anihila orice împotrivire.

– E fantastic! Dar n-aș putea s-o fac. N-aș avea curajul. În plus…

– E împotriva principiilor tale. Sinceră să fiu, Madeline, dacă ai să continui așa, n-ai să ajungi nicăieri. E timpul să treci peste perioada asta. Să zicem că acum mă ajuți pe mine. Nu ți se pare mai rezonabil? Ai să-ți acorzi o mică vacanță. Nu ți se pare corect ? Te vei simți minunat printre toate acele obiecte vechi și o să fii bine plătită timp de șase luni. Vei sta în Scoția. Și tot ce trebuie să faci e să te ocupi de casă și să mă ții la curent. Dacă ești descoperită…ceea ce mă îndoiesc…poți da vina pe mine. Trebuie doar să-ți vezi de treabă, să-ți ții gura și să fii atentă la toți și la toate.

Mintea fetei deja zburase la domeniul respectiv, cu grădini luxuriante; la insulele bătute de ploi și de vânturi. Locul o atrăgea, ca pe mulți alți scoțieni sentimentali. Cu toate acestea, încă mai încerca să se opună.

– Gândește-te și la alternativele pe care le ai, adăugă Fiona. Să devii model pentru o sumă modestă. Să rabzi de foame. Să te măriți cu Sebastian și să intri într-o familie de spanioli, unde-ți vei pierde toată libertatea. Acest plan îți oferă un motiv foarte întemeiat să spui "Nu" în seara asta.

– Dar e greșit, nu-ți dai seama? L-aș decepționa și…

Se auziră câteva bătăi în ușă.

– Sebastian! șuieră Fiona. Nu-mi spune că ți-e frică. Te provoc să te duci!

Replica rămase suspendată în aer, iar bătăile se auziră din nou. Inevitabil, trebuia să accepte. Surâse, ca și cum acea provocare o eliberase de responsabilitatea deciziei.

– Bine. Am să devin Fiona Austin.

Odată acceptată propunerea, evenimentele se precipitară, sub îndrumarea impetuozității și spiritului organizatoric al Fionei. Robert Austin îi trimisese și bani de drum; de asemenea, bătrânul anunțase că Finlay are s-o aștepte la aeroportul Abbotsinch.

Două săptămâni mai târziu, Madeline își lua la revedere de la Fiona, căzând astfel încă o dată victimă sensibilității ei. Tânără fiind, călătoriile îi făceau plăcere, astfel că peisajele reușeau s-o facă să uite toate grijile pe care le-ar fi avut cu privire la rolul jucat.

Stătea fascinată în dreptul hubloului; ochiul ei de artistă se delecta cu nuanțele abia vizibile ale norilor – de la purpuriul cel mai închis la culoarea prețiosului fildeș. Era încântată de câmpiile verzi și riguros decupate ale Angliei, cu gardurile vii; se entuziasmă ca un copil în momentul în care avionul ajunse deasupra Londrei. Când se îmbarcă pentru cursa de seară spre Scoția, emoțiile îi crescură. Prin geamul mic, descoperi cu bucurie că norii se răresc, permițându-i să zărească o parte din maroniul dealurilor străbătute de pârâurile sclipitoare. În apropierea pistei de aterizare, descoperi un platou presărat cu mici punctulețe – sate și orășele, în spatele cărora se putea distinge linia mării. Acoperișuri umede de ploaie ce reflectau cerul de deasupra; coșuri înalte; vopseaua scorojită a unei stații de alimentare; berze cocoțate pe docuri; în depărtare, crestele munților, învăluite în nori grei și cenușii.

Din cauza vântului, avionul ateriză cam brusc. Rafalele îi suflară

cu putere pelerina pe care o purta peste costumul ei cel mai bun. Se felicita că-și acoperise părul cu o eșarfă.

În drumul spre ieșire, emoțiile o copleșiră complet. Oare avea să-l recunoască pe Finlay pe baza descrierii pe care o citise în scrisoare? Acum, că se afla în Scoția, va putea oare să-și continue aventura? Dacă ar fi dispărut, ar fi creat vâlvă, după cum o avertizase Fiona – o publicitate negativă familiei și numelui Austin, iar Madeline era prea sensibilă pentru a se confrunta cu demascarea publică.

În plus, își dăduse și cuvântul de onoare, ceea ce conta foarte mult pentru ea. Voia să-i dovedească provocatoarei Fiona că putea înfrunta și duce la bun sfârșit situația.

Își ridică bagajul de pe bandă, îmbărbătându-se; apoi, cercetă pe cei câțiva oameni care așteptau la terminal. Îl recunoscu imediat. Creol, chipeș într-un fel aparte, cu un păr negru foarte bogat. Semăna foarte bine cu Fiona. Înalt, purta un sacou scump de culoare verde și o cămașă galbenă. Arăta superb. Deși profesor de istorie, figura lui nu avea nimic care să indice asemenea înclinații ; ba mai mult, părea chiar în pas cu moda.

Bărbatul stătea lângă fereastră, absorbit de paginile unei cărți ; ca și cum se afla acolo pentru a întâmpina pe cineva.

Inspirând adânc, Madeline intră în scenă.

– Salut, Finlay. Mă așteptai?

El tresări și scăpă cartea, pe care o ridică imediat. Își scoase ochelarii de soare de ochi, care oricum nu-i foloseau, din cauza vremii nefavorabile.

– Presupun că tu ești Fiona? Nu vreun personaj al imaginației mele?

Pentru o clipă, numele prietenei răsună ciudat în mintea Madelinei, dar își reveni destul de repede.

– Te-aș fi recunoscut oriunde ai fi fost, răspunse ea. Ești…ca un Austin.

– Incredibil, murmură el. Să știi că ești chiar frumoasă. Uite cum adolescenta urâțică devine o zână. Jake m-a lăsat să cred…Nu contează. Statura ta, machiajul…incredibil ! Nu cumva te-am văzut pe coperta unei reviste, de curând ?

Copleșită de felul lui de a vorbi, Madeline nu se putu abține să nu râdă.

El înfundă cartea în buzunar, își așeză ochelarii pe nas și aruncă o privire spre bagajul ei.

– Sper că nu ți-ai adus prea multe bagaje, draga mea.

Apelativul o surprinse, dar realiză că era probabil o formă de adresare cu care el se obișnuise la universitate.

– Pentru că am o mașină destul de mică.

Înfruntând rafalele de vânt care mai aduceau și câte un strop de ploaie, reușiră să ajungă la o rablă și să pună valiza în spate. Apoi se instalară înăuntru. Cu uimire, Madeline constată că locurile din spate erau pline cu târnăcoape, bețe de lemn, mistrii și cărți.

– Pentru ce sunt? se interesă ea imediat, curioasă din fire.

– Îți spun mai târziu. Mai întâi să pornim, altfel ne prinde traficul….Primăvara, plăcuta primăvară, este anotimpul– rege, zise el după o vreme. Nu știu de ce ai plecat din Paris. Ai uitat oare că vânturile aspre spulberă mugurii de mai pe meleagurile noastre? Suflă de două zile, din direcția nord-est. Tocmai când alunul începuse a înmuguri, iar acum toate florile i s-au ofilit.

Mașina începu să vibreze frenetic spre ieșirea din aeroport.

– Schimbă viteza, Finlay, sugeră ea.

– Mulțumesc, dragă, surâse el ironic.

– Într-adevăr, uitasem că primăvara poate fi și așa, admise Madeline.

Își dădea seama cât de ușor fusese totul. Finlay o acceptase și, cum el n-o cunoscuse niciodată pe verișoara lui, se putea relaxa alături de el.

– Dar chiar și-n Paris poate fi neplăcută, mai ales dacă trebuie să lucrezi pentru a-ți câștiga traiul. Dar eu n-am putut rezista dorinței unchiului. Când a plecat Janey ?

– N-a plecat încă. Te așteaptă. Vrea să te pună în temă mâine, să-ți arate totul și ce trebuie să faci. Are liste întregi cu instrucțiuni…Eu sunt aici doar în weekenduri. Restul timpului mi-l petrec la Glasgow, unde sunt la facultate. De-aia am putut să vin să te iau. De obicei termin pe la trei și jumătate.

Se concentra asupra traficului ; intraseră în centrul orașului, unde se înălța catedrala medievală, ridicată de primul rege al Scoției.

Deci, Janey se afla încă la Nether Craig ! Planul Fionei nu prevedea o întrevedere cu menajera. Cu siguranță, femeia avea s-o recunoască.

Îl privi pe Finlay, încercând să-și șteargă din minte temerile. Îl considera un tip de o frumusețe excentrică. Ochelarii de soare erau doar un moft, cu siguranță. Avea un aer arogant, poate în mod inconștient, datorită educației alese și mediului influent în care crescuse. Fiona spunea că tipul are douăzeci și opt de ani, că e inteligent și impulsiv, sărind de la un lucru la altul cu mult entuziasm. Chiar și acum, când stătea calm pe scaun, se simțea cum freamătă în interior ; lucru vizibil și în felul în care brusca schimbătorul de viteze sau cum ținea volanul.

– Ai spuss că o să-mi explici ce e cu toate lopețile astea din spate, îi aminti ea, pentru a mai uita din griji.

– Sap la temelia Scoției. Arheologie. Fac un curs, seara, la Ardenlochan. E o zonă plină de astfel de subiecte. Știai de primul om care a pus piciorul în Scoția acum mai bine de patru mii de ani,

înaintea erei noastre? În perioada Epocii de Piatră, bineînțeles. Era originar din zona baltică, și-i plăceau locurile de coastă, nisipoase. În prezent, îmi ocup timpul cu dezvelirea cavernelor din apropierea domeniului nostru.

Auzind toate acestea, Madeline simțea că visează. Înainte de a cere explicații, Finlay continuă:

– Studenții mei sunt încântați de subiect, așa că i-am cooptat și pe ei, de aceea am toate uneltele cu mine. Cele mai multe săpături în astfel de situri sunt făcute de amatori. Anul trecut m-am aflat la Arran, să ajut o echipă de arheologi. Am găsit niște exemplare foarte frumoase de vase vechi; mai ales dacă stai să te gândești că au fost făcute manual.

Amănuntele tocmai primite îi trezeau și mai mult interesul. Din nou ar fi dorit să-l întrebe ceva, dar el continuă :

– Piesa de rezistență este fosta cetate romană pe care e construit Nether Craig.

Medeline gândea că e mai bine pregătită la acest capitol. Știa despre Zidul lui Hadrian, iar mai nou, chiar văzuse astfel de exemplare de vase la Luvru.

– De unde știi că e chiar o fostă cetate romană ? Nu știam că romanii au trecut și pe-aici.

– Ba da. De fapt, au stat la Loudon. Aveau port la Irvine. Iar aici, la Nether Craig, aveau doar o mică fortificație militară, unde poposeau în marșurile spre nord. Din păcate, Robert nu mă lasă s-o dezgrop.

– De ce?

– Nu pot să-l învinuiesc. Fotografiile aeriene arată că centrul fortificației, conform planurilor romane de așezare a cetăților, s-ar afla chiar în mijlocul peluzei. O altă latură ar fi chiar în dreptul casei, alta în dreptul aleii principale și a bucătăriei. Măcar de-aș putea săpa

pe peluză…Mi-aș atinge scopul. Dar n-are rost să mă cert cu el. Cât Jake e acolo, Robert se lasă influențat de părerea lui, și nici n-am șanse să moștenesc ceva.

Pe Madeline o cuprinse din nou panica.

– Credeam că Jake nu stă la Nether Craig…

– Vezi tu, el a fost foarte deștept! S-a folosit de circumstanțe și a preluat afacerea lui Bruce Paterson; sau, mai degrabă, Robert i-a cumpărat-o. Întotdeauna obține ceea ce vrea, și înnebunesc doar când mă gândesc că el și cu Stair aruncau banii pe mașini și pe fete. Mă întreb de ce-l favorizează Robertert.

– Și unde stă acum? întrebă ea, mai liniștită să știe că el nu locuia la conac.

– Într-una din cabanele pescarilor, lângă domeniu. Vrea să arate că nu-i pasă de banii și de moștenirea lui Robert, că e independent. Dar dacă te prinde că te apropii de ceea ce i se cuvine, sare imediat la tine.

– E căsătorit?

– Ha! pufni Finlay. El? N-are nevoie, draga mea. Fetele cad în urma lui ca secerate. Nu știu de ce. Poate că blonda Isabel are să-l aducă pe linia de plutire anul acesta. Relația lor a înflorit de când s-a retras Stair din afacere.

Detaliile de familie o hipnotizau și mai mult pe Madeline decât cele despre trecutul istoric.

– Explică, te rog. Cine e Isabel ?

– Isabel MacLean – se îngrijește de fratele ei, Willie. E văduvă, dar zglobie cu toate acestea. Nu știu ce s-a întâmplat cu soțul ei, și nici nu-mi doresc să aflu. Willie Watson e un localnic căruia i-au prosperat afacerile. Un parvenit, rânji Finlay ca unul care e obișnuit cu modalitățile de câștigare a banilor. Vrea să țină legătura cu Austinii. A cumpărat ferma Gateside și-a modernizat-o.

– Și ce legătură au toate acestea cu Alastair?

– Și Isabel vrea să păstreze legăturile; poate chiar printr-o a doua căsătorie, mai avantajoasă… Willie va dori în curând să aibă cu cine cheltui banii, și biata Isa…

Tonul lui Finlay trăda sarcasmul și disprețul față de cei doi frați.

– Stair, răposatul meu frate, a fost ușor-ușor îndepărtat. S-a lăsat fermecat de Isabel. S-a luptat un timp pentru a-i rezista, dar nu prea mai avea de ce, iar Willie și-a dat seama de situație. Ca multe alte femei, Isabel a fost atrasă de Jake și a avut de ales între doi bărbați. Îți închipui ce competiție s-a iscat! Mai ales după ce-a de-a doua afacere din Paris. Oricum, Jake avea o groază de motive să-l îndepărteze pe Stair. Așa că l-a încurajat să bea. De aceea, a călcat greșit când a trebuit să treacă din barca lui într-a lui Willie. Se poate întâmpla oricui pe timp de noapte, chiar dacă nu ești beat.

– Mi se face pielea de găină, se plânse Madeline

– Nu draga mea, doar încerc să te avertizez cu privire la chipeșul tău văr. Face pe cocoșul și se crede noul moștenitor. Acum, are femeia lui Stair, averea lui Stair și – ceea ce chiar mă calcă pe nervi – mașina lui Stair….Un Aston Martin nou-nouț, pe care l-a căpătat de ziua lui de naștere.

Dacă n-ar fi fost terifiată de ceea ce auzea, Madeline ar fi râs la ultima replică, o dovadă de gelozie a fratelui cel mic.

– Deci, fii atentă, Jake nu te va întâmpina cu brațele deschise. Pentru el, reprezinți o altă amenințare. Știu că sunt gelos, la fel a fost și Stair. Dar știi că a fi o Austin implică anumite riscuri. Gelozia și invidia; ne lăfăim în ele.

Apoi tăcu, lăsând-o pe Madeline să mediteze. Dezvăluise intrigi de familie și implicații pe care Fiona nu le știa, ceea ce n-o încuraja prea mult.

Cât timp îi povestise toate acestea, mașina gonise de-a lungul

coastei; părăsiseră micul oraș Kilroy și dealul ce-l străjuia, iar acum trecuseră în ținutul mlăștinos. Vântul sufla cu putere din direcția opusă. În fața lor, spre vest, soarele palid se lupta cu norii groși. Curenții de aer purtau corbii și pescărușii tot mai sus. Câțiva copaci răzleți și singuratici întregeau tabloul, plecați sub rafalele puternice de vânt; noile frunzulițe ce le înmuguriseră erau acum distruse de vremea rece.

Undeva în depărtare se putea zări și un petec de mare, și un munte, care părea a răsări chiar din ape. În curând, drumul deveni mai lin, și-ncepură a răsări în calea lor porți de la diferite ferme.

Madeline se încordă de emoție. Acesta era testul ei. În câteva minute avea s-o întâlnească pe Janey, care poate își va da seama că are în față o impostoare. Fata își încleștă pumnii cât putu de tare, un gest pe care nu-l mai făcuse încă din copilărie, și care-i dezvăluia tensiunea și nervozitatea.

Finlay încetini și coti la stânga, intrând pe o poartă. Trecură pe lângă construcțiile albe de la intrare, de-a lungul asfaltului roșu; aleea era străjuită de ulmi și de stejari.

Și în sfârșit, casa impunătoare, cu linii perfect simetrice, cu ferestrele bine distribuite reflectând lumina soarelui. Drumul se bifurca, o alee mergând spre latura de sud, cu vedere spre peluză, iar cealaltă spre spatele casei, la garaje.

Finlay opri în fața unei uși masive. Claxonă, ieși și ocoli pentru a o ajuta să coboare. Între timp, se deschise ușa cealaltă, iar Madeline își ținu respirația.

– Uite-o Janey, anunță Finlay susținând-o de braț pe fată. Ce zici? A crescut îndeajuns?

"Acum e-acum", își zise Madeline, așteptând verdictul femeii grase ce pășea spre ea. Plinuță, impecabilă în salopeta ei albă, cu părul pieptănat pe spate și cu ochi inexpresivi – așa arăta femeia.

Se lăsă o liniște apăsătoare, pe care Madeline, oricât de vorbăreață și de sociabilă ar fi fost, nu îndrăzni s-o curme.

Apoi, i se întinse o mână grăsuță, iar ea își puse degetele lungi și fine în palma mare, simțind căldura și forța strângerii.

– Uită-te la tine câta te-ai făcut! Ești ca un stâlp; și slabă…hai să-ți dau niște fursecuri și o ceașcă de ceai. N-aș zice că mă încântă sulimanurile tale, dar ești binevenită oricum.

Fata se liniști vizibil. Nu doar că fusese acceptată, dar și întâmpinată într-un fel tipic scoțian, care o făcea să se simtă cu adevărat iubită și dorită în acel loc. Parcă era într-adevăr la ea acasă.

Capitolul 2

Cu același sentiment de a fi la ea acasă se trezi și a doua zi. În timp ce se lungea în patul mare și confortabil, arunca un ochi și la frunzulițele copacului de la geamul ei, care adiau în adierea brizei ușoare. Cerul se întrezărea albastru și curat. Imprevizibilă ca întotdeauna, vremea se înseninase peste noapte, apărând sub o dimineață proaspătă de mai. Undeva în apropiere, mugea un bou, trezit și el la viață de aerul primăvăratic, ca și mieii care se auzeau behăind.

Sărind din pat, fugi la fereastră, ridicând obloanele. O izbi un vânt rece și nenumărate parfumuri florale; cântecele ascuțite ale păsărelelor îi țiuiră în urechi, și-abia atunci constată cât de liniștit era locul în comparație cu vuietul Parisului. Fără trafic, fără difuzoare sparte de sunete stridente, fără vorbe aruncate în fel și fel de limbi străine.

Dacă ar fi avut conștiința împăcată, s-ar fi abandonat complet acelui sentiment de pace. Dar o măcina gândul că decepționase pe cineva – o senzație necunoscută până atunci, pentru că nu mai mințise niciodată în viața ei.

Felul în care fusese primită o marcase negativ mai mult decât ar

fi crezut. Janey se arătase precum o mamă, foarte sensibilă; Robert, un tip înalt, elegant, grizonant și ușor adus de spate, o primise zgomotos, acceptând-o fără ezitare. Dacă trecuse de Janey, nu putea să nu treacă și de el. Atât Finlay cât și tatăl său o încântaseră, fiecare în felul său; astfel, trăise senzația plăcută de a fi dorită și prețuită, o altă noutate pentru ea.

I se oferise același dormitor pe care-l locuise Fiona cu opt ani înainte. O singură piesă veche de mobilier se afla acolo – o măsuță de toaletă în formă de inimă, vopsită în culori închise. Restul mobilei era modernă, de la covorul roșu, până la patul lat. Tot ce-și putea dori, inclusiv o baie proprie și un pick-up cu câteva discuri.

Măcar de-ar fi meritat toate acestea ! Poate ar fi trebuit să se retragă și să dea cărțile pe față, discret, după care să plece…Deja simțea disprețul lor lovind-o din toate părțile. Dar era mai bine decât să accepte politețea și bunătatea altora sub o identitate falsă.

Da, în acea dimineață avea să-i spună totul lui Janey, și va pleca.

O bătaie scurtă în ușă o grăbi să-și îmbrace halatul; abia ce-și vârâse mâinile în mâneci, că Janey intră cu o tavă grea, pe care o așeză pe măsuța de lângă fereastră.

– Sper că ai dormit bine; mă bucur să te văd așa de veselă de dimineață, o să fii la fel toată ziua. Să mănânci tot; n-am mai avut grjiă de tine încă de când ți-ai pierdut părinții. Cred că acum ești mult mai practică, medită femeia. Nu poți să ții casa dacă mănânci doar o felie de pâine, sau cu un croasant cum spuneți voi, și cu o cafea. Profită de ocazie; e ultima oară când ești servită în casa asta plină de bărbați.

Madeline se uită la castronul cu cereale, la farfuria de argint cu șuncă, ouă, unt și gem și se gândi cum avea să le mănânce pe toate.

– Cânt termini și te îmbraci, adu tava la bucătărie și-ncepem.

Însă femeia nu se retrase, ci continuă s-o cerceteze cu un ochi

critic.

– Să știi că arăți mai bine fără vopsele pe față. Să-ți iei ceva ușor, o fustă și o bluză; fără mini, bine? N-o să-i placă bătrânului, și ai da idei greșite băieților; și-așa au destule. Mai bine ai lua o salopetă albă, cât mai curând. O să arăți mai îngrijită și mai practică.

Madeline nu lăsă nimic în farfurie, timp în care experimentă un alt sentiment plăcut: acela de a fi răsfățat. Cât de protejată se simțea dacă i se spunea ce să facă; cu toate că nu avea să asculte chiar toate sfaturile. Poate că avea ceva în comun cu cei doi copii adoptați de Robert; dar cu Janey, sigur nu avea.

Mai greu fu să găsească o fustă și o bluză printre lucrurile ei, așa că-și luă cea mai lungă fustă și un top. Știind că femeii nu-i va plăcea machiajul, aplică doar un strat ușor de ruj pe buze.

O găsi pe Janey la bucătărie, spălând vase. O bucătărie echipată cu toate facilitățile lumii moderne, de la o mașină automată la un recipient pentru gunoi.

– Du vasele Rinei…doamnei MacBride; e soția grădinarului. Vine să spele vasele după micul dejun. Nu folosim mașina, doar dacă avem foarte multe, și niciodată nu punem vasele vechi în ea. Trebuiesc spălate de mână, bine?

Apoi, făcu prezentările.

– Ți-aduci aminte de ea ?

– O, da. Ați crescut, domnișoară.

– În câteva minute ajunge și doamna Binns. Stă până la trei în fiecare zi, iar tu va trebui să o hrănești. Doamna Farish va veni să te ajute să speli și să calci. Treaba ta e să le organizezi și să le supraveghezi, ca să fie totul perfect pentru domnul și pentru invitații lui. Acum, să-ți arăt cum se lucrează cu fiecare obiect; pe măsură ce mergem, o să-ți explic cât mai multe despre tabieturile stăpânului. Am făcut o listă cu felurile lui preferate de mâncare. Ai

noroc că vine vara; îi plac foarte mult salatele, iar domnul MacBride o să te aprovizioneze din grădină.

Nimic n-o putea opri. Madeline se lăsă plimbată prin casă timp de două ore, timp în care femeia se oprea doar ca să se asigure că fata a înțeles.

Madeline intrase deja în panică – nu pentru că se temea să fie descoperită, ci pentru că nu știa cum are să se descurce cu modelul de perfecțiune reprezentat de Janey. Avea mai multe pe cap decât și-ar fi putut închipui. Dulapurile străluceau de curățenie. Bufetul era plin de provizii pentru câteva luni de zile.

În camere, Madelinei nu-i scăpară scaunele Chippendale, mesele Sheraton și birourile de scris plasate cu gust printre acele piese vechi. Uitând rolul pe care-l juca, fata scoase câteva strigăte de încântare. Exemplarele de vase Wadgwood și Chelsea o încântară atât de mult, încât Janey o privi mirată. Astfel că, atunci când dădu cu ochii de candelabrul George al III-lea și de călimările George Anzell din biroul lui Robert, Madeline se abținu. Preferă s-o asculte pe însoțitoarea ei povestindu-i despre obiectele valoroase, realizând că femeia le prețuiește, spre deosebire de prietenii ei din Paris, care le-ar fi ignorat.

Apoi reveniră la bucătărie, unde doamna Binns spăla podeaua.

– O să bem cafeaua în salonașul meu. Încă mai am multe să-ți spun, anunță Janey.

Camera se afla chiar lângă bucătărie și era mobilată cât mai sobru, confortabil, totuși. Multe fotografii cu rudele femeii erau pe pereți, iar Madeline observă mândria ei cu privire la "flăcăi". Finlay îmbrăcat la patru ace, încă un bărbat brunet, probabil Stair, cu o mână pe mașina lui, încă o poză mai recentă cu un bărbat blond, strâmbându-se, semn că nu-i plăcea să fie pozat.

Acela trebuia să fie Jake, gândi Madeline, aplecându-se pentru a

studia mai îndeaproape chipul tânăr al celui pe care și-l închipuia ca fiind monstrul cu sânge-rece, după cum îl descriau suspiciunile lui Finlay. Poza era veche și de bună calitate; se distingeau trăsăturile frumoase ale bărbatului, ochii mari, expresivi, fruntea lată, acoperită de bretonul blond.

– O să ai de pus pentru iarnă, o anunță Janey, năvălind în cameră cu tava cu cafele.

Madeline se panică. Habar n-avea cum se pun conservele.

– Mai întâi coacăze, apoi căpșuni, zmeură și mure. Dacă băieții sunt aici, fă niște plăcintă pentru Jake. Îi place foarte mult. Cam atât despre mâncare. Mă îndoiesc că au să-și dorească vreo specialitate de-a ta.

Madeline se abținu să menționeze că priceperea ei nu se ridica la standarde prea înalte.

– Ah, nu te ambala, fata mea, râse femeia. O să te descurci. Dacă rămâi fără idei, fă o plăcintă de lămâie; e preferata domnului. Rețeta e printre foile pe care ți le-am dat. Dacă are musafiri, sun-o pe Meg MacFedries. E o ospătăriță cu experiență și o să ai nevoie. Dacă tot faci parte din familie, o să te invite la cină, când e singur. Te descurci. Mă bucur că ești aici; nu puteam să-l las în grija cuiva care nu-l înțelege. Era și timpul să-mi iau o vacanță; Jake a insistat, și are dreptate.

Oftă și sorbi din cafea, iar fata se gândea cum să-i spună să nu plece, pentru că ea nu e Fiona și că nu avea dreptul să stea acolo.

– A, era să uit. Din când în când o să apară și Jake să mai discute cu bătrânul. Întotdeauna îi pregătesc un coș cu mâncare. Ai grijă cum îl faci, pentru că e pretențios. Când pui pentru iarnă, ai grijă că stăpânului îi place să guste. Și nu are voie, de când cu boala.

– Adică? Ce s-a întâmplat? Nu putea să-i mărturisească tocmai acum, mai ales că nu era nimeni să-i ia locul.

– Acum cinci ani. Se certa cu diavolii ăia de Stair și Jake. Jake s-a enervat și l-a luat pe băiat cu el.

– De ce?

– Întotdeauna Jake a fost mai sălbatic, dar nu în sensul rău al cuvântului. El și Stair se luaseră la întrecere cu mașinile, în Glasgow; au avut de-a face cu poliția. Dădeau petreceri cu tot felul de ciudați. Niciodată nu știai pe cine găsești în paturi. Stăpânul s-a înfuriat.

Chiar nu știu ce l-a apucat pe Jake. Atunci când vrea, se închide în el. Tatăl lui l-a amenințat în fel și chip, dar băiatul știa că nu e nimic serios. Întotdeauna au fost răsfățați. Dar într-o noapte, situația a scăpat de sub control. Nu știu cum s-a întâmplat, dar cred că Stair a dat de bucluc. A venit poliția, iar după plecarea sergentului, bătrânul le-a ținut o lecție și a făcu un atac cerebral. Asta a pus capăt nebuniilor lui Jake; și Stair s-a liniștit, în lipsa modelului pe care-l avea. Jake e un băiat bun.

– Mai e și Finlay, observă fata.

– Da, dar niciodată nu l-a privit ca pe propriul copil. Și el e diferit; e prea preocupat de propriile interese. Poate deveni un om plăcut, dar e gelos și repezit. Dacă ai terminat cafeaua, te duc să vezi mașina pe care Robert ți-o pune la dispoziție, pentru cumpărături. Și încă ceva – grădinile sunt deschise publicului din iulie până-n septembrie. Nu trebuie să-ți faci griji cu străinii; personalul se ocupă de tot.

După ce termină de pregătit prânzul, Janey o lăsă pe Madeline liberă până la ora patru, când trebuia să fie prezentă pentru prepararea cinei.

– Să te ajut să împachetezi? se oferi fata.

Se hotărâse să nu-i spună adevărul pentru a nu-i strica vacanța.

– Vai, ce generoasă ești, fata mea, se miră Janey. Cred că stăpânului o să-i placă de tine, ceea ce mă liniștește foarte mult.

Apreciez oferta, dar am terminat cu împachetatul; bagajele așteaptă doar să fie ridicate. Acum, du-te și ia o gură de aer. Cât mai poți.

Madeline nu așteptă și a doua invitație; fugi în cameră, îmbrăcă o pereche de blugi și un pulover gros. Se asigură că machiajul o prinde, își lăsă părul în vânt, luă un bloc de desen și un creion și o zbughi pe ușă.

Din casă trecu direct pe o pajiște de la poalele dealului Craig. În spate se zăreau culmile unei stânci, printre dealuri. Aceea era "vizuina", locul de vânătoare preferat al băieților. De acolo, spusese Finlay, aveai o panoramă superbă deasupra zonei Firth și a insulelor.

După un urcuș moderat, Madeline ajunse la baza stâncii. Era mai complicat de cățărat, dar fata reuși să ajungă, nu fără palpitații. Când atinse marginea platformei, se ridică destul de ușor pe ea. Pe latura din spate se vedea o crăpătură adâncă în peretele stâncii, suficient de lată pentru ca o persoană să se ascundă în spatele vegetației ce creștea acolo.

Răsuflând mulțumită, Madeline se așeză, lăsându-și picioarele să atârne în jos. Vaporii atmosferici circulau nevăzuți, aducând o umezeală abia simțită. Razele soarelui făceau jocuri de umbre și de lumini pe latura nordică a stâncii; din oraș, o fereastră reflecta în direcția ei, parcă trimițând mesaje. Dinspre vest, soarele așternea o pată de culoare pe luciul mării, din apele căreia răsăreau munții Arran. Insulele, munții și marea deopotrivă erau înlănțuite într-o atmosferă de basm, îmbiind la a fi explorate. Spre stânga se întindea satul. În mare parte, se vedeau case în stil Victorian și Eduardian, cenușii. De-a lungul crestei – șiruri de vile nou construite. Aproape de apă, iahturile se adăposteau în construcții pătrate.

Abandonându-se peisajului, Madeline reuși să schițeze ce vedea, fericită că-și putea pune în valoare talentul. Apoi, obosită parcă,

puse jos creionul și-și strânse genunchii la piept, meditând asupra evenimentelor de dimineață.

Oare făcuse un pas prea mare acceptând propunerea Fionei? Deja era prea departe pentru a mai da înapoi, deci putea foarte bine să continue. În plus, începea s-o fascineze; să fie altcineva – o provocare mai mare decât și-ar fi închipuit.

Provocare ! Cuvântul o determină să se îndrepte de spate, mândră. Putea s-o facă, fără ca o amărâtă de plăcintă de lămâie s-o împiedice. Trebuia doar să-și vadă de treabă și să nu se implice prea mult. Aici se strâmbă ușor – problema ei: întotdeauna se implica pentru că nu se putea abține să-i ignore pe cei din jur. De când se afla la Nether Craig, Robert, și chiar Finlay începuseră a-i stârni simpatie.

Madeline se ridică alertată de căderea de pietricele ce anunțau un intrus. Se târî până la marginea stâncii, adăpostindu-se sub arborii cu frunze ascuțite, ascunzându-și desenul la spate. Spera ca musafirul nepoftit să plece cât mai repede și s-o lase cu gândurile ei.

O mână se prinse de marginea platoului și un bărbat se săltă sus. Îndreptându-se de spate, întoarse ochii în direcția ei. Identitatea lui se putea ghici fără urmă de îndoială – Jake Austin. Singura persoană de care voia să se ferească până ce căpăta mai multă încredere în sine.

Era îmbrăcat lejer, într-o cămașă albastră, suflecată până la coate, dezvelind brațele puternice; pantalonii închiși la culoare i se mulau perfect pe coapse. Era mai scund decât ceilalți bărbați din familie. Neștiind că e urmărit, se întoarse cu profilul spre ea. Își îndepărtă bretonul din ochi, scoase o țigară din buzunar și și-o aprinse. Apoi așteptă, ascultând liniștea, după care întoarse spatele spre ea.

Poziția în care stătea Madeline începea să devină incomodă. Nu putea sta la nesfârșit ca el să-și fumeze țigara. Începeau s-o doară

mușchii. Ar fi fost o ocazie să testeze încă o dată rolul pe care-l juca. Cu toate că ar fi preferat să-l întâlnească în sufrageria de la Nether, să-l salute printr-o incitantă strângere de mână și să facă un comentariu neutru, nu să apară pe la spate.

Înțepăturile acelor de brad o făcură să foșnească și, involuntar, dădu cu capul de stânca de deasupra. Scoase un țipăt scurt.

El înlemni, fără a se întoarce. În patru labe, amuzată de propria intrare, Madeline își eliberă piciorul stâng.

– Nu sunt chiar o împătimită a naturii, și nici vreo membră a unui trib. Salut, Jake.

Fiona n-ar fi apărut ezitând. El nu-i răspunse imediat, ci făcu încă o dată gestul de a-și îndepărta bretonul. Apoi, se suci pe călcâie încet, cu mâinile în buzunar. Țigara fumega lent. Ochii lui verzui o cercetară, complet nefamiliari cu ceea ce vedeau. Își scoase țigara dintre buze, arcuindu-și sprâncenele. Tăcea, grav.

Așa cum stăteau amândoi, privindu-se, Madelinei i se părea că sălbăticia naturii fusese îmblânzită, falsificată de o ființă umană a cărui impact o depășise. Finlay și Robert erau mai înalți, poate chiar mai chipeși, fermecători poate, dar virilitatea acestui bărbat, cu un comportament necioplit, îi făcea pe ceilalți să pară ușor sclifosiți și influențabili.

Cum tăcerea se prelungea și el nu dădea semne a o recunoaște, ea trebui să se prezinte. Trebuia să-l convingă de identitatea pe care și-o asumase și să nu se lase intimidată de atitudinea lui.

– Sunt Fiona. Îți mai aduci aminte de mine? întinse ea palma zâmbind.

– Robert mi-a spus că te-a chemat, răspunse el politicos, privind în jos. Cât stai ?

Siguranța ei începea să se diminueze. Cei zece ani diferență între ei n-ar fi trebuit să-i pună probleme de abordare, gândea ea, dar

tonul lui o făcea să se simtă o copilă neexperimentată. Apărarea ei avea de suferit de pe urma acelei priviri inerte și a antagonismului fățiș.

– Șase luni. Poate mai mult, dacă Janey își prelungește vacanța.

– Îndeajuns pentru a te familiariza cu locul și a te face utilă pentru Robert, surâse el fals.

Aluzia era clară și ea își aminti remarca lui Finlay cu privire la intruși. Sau poate-și dăduse seama că nu e Fiona. Trebuia să se străduiască mai mult; să gândească și să acționeze ca Fiona.

– Am tot dreptul să fiu aici; ba mai mult. Doar sunt o adevărată Austin.

– Așa deci. Ești o Austin, o ironiză el pe un ton șăgalnic. Și ce vrei să câștigi cu asta? Numele tău în testamentul lui ? Sau niște acțiuni ? Păcat că Stair nu mai trăiește. Ai fi putut să te căsătorești cu el. Dar, bineînțeles, mai sunt și eu, și Finlay, și chiar Robert. Ar fi o mișcare inteligentă. Nu e chiar milionar, dar e bogat, după cum știe toată lumea.

Nu simula furia, dar Madeline nu mai întâlnise pe nimeni atât de antipatic. Dar nici nu mai cunoscuse pe cineva care s-o facă să fiarbă de nervi, cu un discurs atât de violent.

– Și nimeni nu e mai în temă cu situația ca tine, care ești pe lista de așteptare. Ce te-ai face fără mila lui? Ai fi o orfană, un produs al caselor de copii, fără trecut, fără nimic. Ai fi un nimeni și n-ai mai avea aroganța de a mă acuza pe mine că-mi construiesc drumul. Ești doar un parazit! Oricine cu oarecare independență ar fi plecat de-aici, și-ar fi trăit traiul. Dar tu trebuie să rămâi, să te milogești, sperând că vei ajunge unul din beneficiari.

Madeline aproape plângea, fie că se simțea rănită, fie din cauza ieșirii lui care oricum nu-i pica bine. Nu era nevoie să mai comenteze; replicile lui incoerente o acuzau necontenit. El continua

s-o privească neclintit, trăgând din țigară.

– Pisica blândă zgârie rău. Mă-ntreb cine te-a învățat să zgârii, pisicuțo?

– Tocmai mi-ai dat o lecție grăitoare, răspunse ea tremurat. Discuția scăpase de sub control. Nici nu știa dacă a fost sau nu acceptată drept Fiona. Se simțea rănită, strivită, mutilată, lipsită de apărare. Trebuia să scape de privirea lui scăpărătoare, ce o sfredelea intens. Își aminti rugămintea lui Janey de a se întoarce la ora patru. Se uită serioasă la ceas.

– I-am promis lui Janey că mă întorc la patru, anunță ea mândră. Te rog să mă scuzi.

El înclină capul, tăcut, lăsând-o să coboare. Era conștientă că o urmărește. În graba cu care părăsi locul, Madeline se zgârie și-și rupse blugii; când se văzu jos, o luă la fugă. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Să-l ia naiba!

Jake stricase totul. O făcuse să se simtă nedorită; o voia dusă de-acolo. Luptându-se cu propriile-i forțe, încercă s-o ia la pas și să gândească rațional. Normal că n-avea să plece. Va rămâne de dragul lui Janey și al Fionei. N-avea să lase un tip impetuos și rece s-o intimideze.

Abia ajunsă la poartă își aminti de blocul de desen lăsat acolo, o dovadă clară că nu era Fiona. Singura speranță rămânea ca el să nu-l găsească.

În seara respectivă, Janey servi cina pentru ultima oară înainte de plecare. Apoi, își luă rămas-bun și plecă într-o mașină mică spre prietenii ei din sud.

Madeline stătea în birou, pe marginea unui scaun brodat din vremea reginei Ana, așteptând încordată apariția lui Jake, și totodată descoperirea ei. Încă nimeni nu părea a-și fi dat seama de acest

lucru. Afară, lumina zilei începea să pălească, precum într-o zi de primăvară. Păsările se luau la întrecere în triluri, fără ca nimic să le întrerupă. Madeline, mult prea tensionată, îi povesti lui Robert întâlnirea cu Jake din acea după-amiază.

– Bun, mă bucur că v-ați reîntâlnit. E un băiat bun, deși are de pierdut pentru că spune ce gândește. De multe ori, îmi amintește de bunica lui, care a refuzat o căsătorie care nu-i plăcea și a fugit cu un marinar. S-au stabilit în Liverpool. Străbunica mea n-a iertat-o niciodată, dar a păstrat legătura cu tatăl meu. Când bătrânul a murit, îl mai aducea pe Jim, vărul meu, la ei. Fiind copii singuri la părinți, eu și cu el am devenit prieteni foarte buni, deși el era mai tot timpul pe vas. Iar eu nu suportam apa.

– Ce s-a întâmplat cu el ?

– A fost luat captiv. Jake era foarte mic pe-atunci. Mama lui l-a adus la noi ca să scape de raidurile din Liverpool. Era sfâșiată după moartea lui Jim și a simțit nevoia să se întoarcă și să stea puțin în orașul ei natal. A lăsat copilul cu noi. Eu și cu Helen eram căsătoriți de zece ani și deja nu mai aveam speranțe să devenim părinți. L-am acceptat încântați și, încă de la început, l-am considerat ca fiind al nostru.

– Și mama lui? Nu știam lucrurile acestea, mască ea lacuna; în plus, dacă ar fi părut prea curioasă, ar fi dat de bănuit.

– O femeie extraordinară. Frumoasă, tipic englezoaică. Jake îi seamănă. N-ai zice că are sânge de Austin în el, nu? Dar are mai mult decât mine, sau chiar decât Finlay. Din păcate, s-a lăsat atras de morbul navigației. Bărci, bărci și iar bărci…Numai asta auzeam. Nimeni n-a vrut băiatul, așa că l-am adoptat. Să știi că războiul e un lucru groaznic. Știi de ce i-am răsfățat pe Finlay și pe Jake? Amândoi au rămas orfani de pe urma războiului. Și mama lui Finlay a murit din aceeași cauză, cu doi ani în urmă. Și Jake a suferit o depresie

acum câțiva ani. L-a părăsit o fată. Dar și-a revenit acum, și-aș vrea să-l văd așezat la casa lui. Vreau un nepot de la Jake…și nu m-aș supăra dacă ar avea și puțin sânge de Austin.

Îi făcu cu ochiul – deci Fiona avusese dreptate. Bătrânul punea ceva la cale – să-i cupleze ! Însă ea, Madeline, doar juca rolul Fionei; cu toate acestea, era persoana cu care Robert îl vedea pe Jake. Îi venea să râdă imaginându-și reacția Fionei la adresa planului care deja o luase pe căi greșite.

– Nu vreau s-o ia pe Isabel MacLean. Ea l-a vrut pe Alastair, dacă n-ar fi murit…Ah, nu pot să mă mai gândesc la asta. Nu că Jake ar fi anunțat că are asemenea intenții, dar Isabel e prea lingușitoare și s-ar putea să-l învăluie.

– Mă-ndoiesc, observă Madeline, serioasă. Nu cred că cineva ar putea să-l abordeze pe Jake.

Replica o surprinse chiar și pe ea. Îi venise involuntar, pe baza scurtei întrevederi din acea după-amiază. Era sigură că Jake o ghicise. De ce oare n-o demascase imediat? Poate că trăgea de timp pentru a o ține departe, crezând că se va da singură de gol, sau că va pleca din proprie inițiativă.

– Da ? Sper să ai dreptate, altfel s-ar putea să fiu nevoit să-l tai din testament.

– Și-atunci, cine va fi moștenitorul?

– Asta e o întrebare retorică, fata mea, rânji el. Așteaptă, și-ai să vezi.

Madeline își mușcă buzele, considerând că o luase gura pe dinainte. Fiona ar fi fost mult mai directă.

Începea s-o doară capul. După o zi lungă, incidentul de la "vizuină" o deranjase mai mult decât ar fi bănuit. În timp ce se pregătea de culcare în dormitorul ei, încercă a-și plănui mișcările, în caz că a doua zi avea să-l întâlnească pe Jake. El avea să apară înainte

de plecarea lui Janey.

În ciuda emoțiilor, Madeline adormi instantaneu. Visă că se afla în fața porților de la Nether Craig, apropiindu-se de ele cu tatăl ei. El trecu de intrare, dar porțile se închiseră chiar sub nasul ei. Încercă să le împingă, cerând voie să intre. Apăru o figură întunecată care-i vorbi. N-au voie fetele cu fuste scurte și nici pisicuțele care zgârie sau care se dau drept altcineva.

Treptat, trăsăturile umbrei deveniră mai clare – mai ales ochii verzui, chipul calm marcat de sprâncene blonde. Când încercă să protesteze, el îi suflă fum de țigară în ochi.

Capitolul 3

Janey plecă a doua zi dimineață, după un ultim instructaj. Jake nu apăruse și nici nu sunase. În zilele care-au urmat, Madeline n-a avut răgazul să se mire de intențille lui; odată cu Janey se duse și ordinea la Nether. Abia după câteva zile reuși să ajungă la o înțelegere cu curățenia, cu bucătăresele, cu întreaga casă, în general.

Finlay sosi în weekend. Robert se dusese la clubul de golf, iar excentricul profesor o cooptă pe Madeline la o repriză de cumpărături. Robert îi plătise în avans salariul pe o lună, iar ea se delectă cu haine și încălțăminte noi.

Duminică, Finlay o duse la ultima lui descoperire. Urcară coasta înverzită de deasupra șoselei, iar el îi arătă o dâlmă de teren pe care avea de gând s-o excaveze. Acolo spera să găsească un mormânt comun, împărțit în mai multe încăperi, împreună cu obiecte, poate chiar și scheletele animalelor sacrificate la ritualul înmormântării. După inspectarea sitului, se întoarseră acasă, delectându-se cu masa de prânz. Apoi, Finlay se oferi s-o ducă la școala locală de călărie pentru a-i face cunoștință cu proprietarul, Aileen Mather.

Ora de călărie într-o după-amiază însorită reuși să încununeze ziua Madelinei. Îi păru rău când el plecă în mica lui mașină răblagită

spre Glasgow. Fusese o companie plăcută, amuzantă și deloc pretențioasă.

Săptămâna ce a urmat s-a dovedit la fel de aglomerată. Folosindu-se de mașina de cusut a lui Janey, Madeline își croi trei salopete, și-ncepu o rochie. Înscrisă la școala de călărie, își făcu loc în program pentru o oră liberă, zilnic. Cu trecerea timpului, aproape uită de falsa identitate pe care o purta. Casa o încânta enorm, la fel câmpurile înverzite și înflorite; toată lumea se purta frumos cu ea.

Scrisoarea Fionei căzu ca un șoc; se plângea că nu mai știe nimic de Madeline și voia să afle tot. Trezită brusc la realitate, Madeline îi răspunse. Din respect, nu menționă aluziile lui Robert cu privire la o căsătorie între Fiona și Jake și nici de întâlnirea neplăcută cu vărul ei. Însă faptul de a scrie acea scrisoare îi reaminti de bărbatul blond cu voce groasă și autoritară.

De ce nu o demascase? Îl mistificase și pe el? Făcuse acele comentarii doar pentru că dorea toată averea Austin numai pentru sine? Dar dacă era așa, de ce nu intrase în afacerea cu whisky ?

Madeline se încruntă în timp ce amesteca în coca ce o pregătea pentru plăcinta de lămâie. Își aminti de Stair. Bineînțeles că el fusese moștenitorul adevărat, și deja și-l închipuia pe Robert îndurerat că cel pe care-l iubea atât de mult e prea moale și că refuză să intre în afacerea prosperă, lăsând locul lui Jake. Dar cuplarea pe care și-o dorea Robert? Oare Jake știa de planurile bătrânului? Probabil că nu, altfel, întâlnirea inițială ar fi decurs altfel. Deci, era din nou de unde plecase. Înseamnă că știa că nu e Fiona.

Simți miros de ars și constată amuzată că uitase să mai amestece în compoziție. Totul se lipise pe fundul cratiței. Trebuia s-o ia de la capăt. La naiba cu Jake Austin, gândi. Soneria o făcu să tresară. Aproape ora patru. Cine putea fi ? Nu cineva din familie, pentru că

ei foloseau întotdeauna intrarea laterală.

Clopoțelul se auzi din nou. Madeline se grăbi să ajungă în hol. Deschise și, spre surprinderea ei, dădu cu ochii de o femeie.

Lascivă…sau voluptuoasă? Oricare dintre aceste cuvinte puteau descrie figura aceea apetisantă, gândi fata. Total abstrasă din moda vremii, femeia purta o fustă lungă în carouri, o bluză mulată pe pieptul bogat, părul roșcat îi cădea în valuri, dat după urechile mici, cu cercei micuți și strălucitori; avea o piele albă și ochi albaștri cu gene lungi, care contribuiau la imaginea ei ispititoare.

– Sunt Isabel MacLean…tu trebuie să fii Fiona Austin. Nu ești deloc cum mă așteptam. Când Jake mi-a spus de verișoara îndepărtată din partea lui Robert, mă așteptam la o adolescentă, neieșită în lume. Dar găsesc în schimb…o competitoare?

Vorbea destul de tare, cercetând-o atent și sever pe Madeline. Brusc îi zâmbi și-i întinse mâna.

– Mă bucur să te cunosc. Finlay mi-a povestit despre tine. Intră.

– Aha, ciudatul ăla. Nici nu credeam că mă bagă în seamă. Dar cu toții sunt…la Austini mă refer, și intră, urmând-o pe gazdă. Jake este cel mai puțin snob dintre ei, și chiar poate să renunțe la mândrie dacă i se cere.

Madeline se hotărî să nu-și ducă musafira în salonul elegant, ci în camera lui Janey.

– Niciodată n-am fost pe-aici, constată Isabel, cercetând ustensilele din bucătărie, în trecere. Nu că aș fi trecut de prea multe ori. Cred că o dată sau de două ori cu Stair, cât Robert era plecat. Chiar și atunci nu m-am simțit în largul meu cu menajera aia cicălitoare, care stătea la pândă tot timpul să vadă dacă ne purtăm ca lumea.

Zâmbi, și se așeză într-un fotoliu, aprinzându-și o țigară după care scoase un rotocol de fum.

– Dar cred că nu trebuie să-ți spun nimic despre comportamentul lipsit de inhibiții al Austinilor. Cred că știi că fac ce vor și că au lumea la degetul mic. Adică banii? Cum te descurci? Am venit să socializez. Și eu țin o casă…pentru fratele meu…De când prostul de Paddy, soțul meu, a murit…Venea acasă noaptea și a adormit la volan, se pare. Un dezastru!

– Îmi pare rău!

– A trecut, scutură cealaltă din umeri. Se mai întâmplă. E o ușurare când găsești pe cineva ca tine, tânără și modernă. Dar cred că ți-e greu să calci pe urmele domnișoarei Wilson. E o perfecționistă.

Madeline era mulțumită că are o companie feminină căreia i se putea confesa, și-i expuse temerile și dificultățile într-un asemenea mod încât o făcu pe Isabel să râdă.

– Vai, ce simț al umorului ai. De unde ți-ai lua fusta ?

– Eu am făcut-o

– Ești deșteaptă. Nu știu să cos, dar știu să gătesc, se mândri Isabel.

– În cazul acesta ai putea să mă ajuți cu plăcinta de lămâie pe care încerc s-o fac după rețeta lui Janey. Crema mi s-a îngroșat și-am ars-o. Poți să faci tu una? Să nu fie semipreparată.

– Bineînțeles, pufni Isabel, aruncându-i o privire de parcă ar fi considerat-o incompetentă.

Isabel se pricepea la bucătărie și în scurt timp prepară crema, iar plăcinta umplută trecu în cuptor pentru câteva minute. După demonstrația de virtuozitate culinară, Madeline făcu ceai, și cele două se relaxară în salonul lui Janey. Brusc, Madeline își aminti de rolul ei când cealaltă începu s-o bombardeze cu întrebări.

– Cum ți se pare familia? Nu i-ai văzut de ani buni, nu?

– De opt ani, răspunse Madeline, turnând ceai musafirei.

– Înseamnă că aveai…

– Cincisprezece ani.

Isabel era prea șireată și punea prea multe întrebări, încât fetei îi dădu în gând că Jake o trimisese în calitate de spion. Disperată, încerca acum să-și aducă aminte amănuntele conversației purtate mai devreme, ca nu cumva să se fi dat de gol deja. Isabel o privea cu coada ochiului.

– Hmm. Pari mai tânără de douăzeci și trei de ani. Dar în zilele noastre e cam greu să ghicești vârsta unei persoane, nu? O vreme, chiar și eu am stagnat la douăzeci și cinci de ani fără a intenționa să schimb situația… cel puțin până n-am scăpat de încă un soț.

– M-a întristat vestea morții lui Stair. Mi s-a spus că plănuiați să vă căsătoriți. Cred că ai suferit mult.

Madeline rămase tăcută, privind obrajii plinuți și îmbujorați ai femeii. Pentru una care pierduse un soț precum și un posibil pretendent, nu arăta prea afectată.

Femeia își dădu capul pe spate, râzând cu poftă; gestul o făcea să pară cu zece ani mai în vârstă.

– Afectată? Din cauza lui Stair? O, probabil ai auzit că s-a făcut de râs prin faptul că mă dorea de soție. L-am cam dirijat, iar el a devenit prea infatuat…Îmi făcea cadouri scumpe…Nu zic că nu m-aș fi căsătorit cu el, adăugă ea după o pauză. La urma urmei, era moștenitorul averii Austin. Dar fără aceasta, nu avea farmec, nu neapărat fizic, ci din alte puncte de vedere. Avea un caracter plin de invidie, răutate, posesivitate. Deci nu pot spune că m-a afectat moartea lui. I s-a tras din cauza geloziei. Cu toții ne aflam în barca lui Willie. Eu mergeam acolo nu de dragul călătoriei pe mare, ci pentru a găti. Petrecem de minune. Stair băuse prea mult și a profitat de faptul că Jake mă îmbrățișa. A început să-i facă observații, iar Jake a considerat că e mai bine să-l ducă în barca lui și să-l

culce… Dumnezeu știe ce s-a întâmplat după aceea. Toată lumea a presupus că Jake n-a încercat să-l salveze…că l-a lăsat să se înece.

Isabel se întuneca pe măsură ce-și amintea incidentul.

– Singurul lucru bun ce a decurs din întâmplare, cu toată agitația de după…cu interogatoriile și restul…a fost că eu și cu Jake am devenit mai apropiați. Mă atrage ca un magnet, rânji ea. Întotdeauna a fost așa. Calmul lui aparent ce ascunde atâta pasiune. L-am cunoscut acum trei ani, dar Willie îi știe pe Austini de mult timp. Întotdeauna au cumpărat mașini de la el. Acum, Jake proiectează una nouă pentru Willie. Să vii s-o vezi. Cred că îți plăcea marea.

Era oare o nouă capcană întinsă de Jake?

– Da. Am fost de câteva ori cu Jake când el stătea aici, răspunse ea în speranța de a părea cât mai convingătoare.

– Știai? o ignoră femeia. L-ai văzut de când te-ai întors?

– O dată. E mai mândru și mai dominant ca niciodată. Îl prefer pe Finlay.

– Ești ciudată! Știu că Finlay e deștept, dar e la fel de invidios ca și Stair. Prin mărturia pe care a depus-o la proces, aproape că l-a condamnat pe Jake.

– Nu știam că și Finlay a fost prezent la incident.

– A fost. Nu cu noi, ci pe barca lui Jake. Nu ți-ar spune nimic despre asta. Vrea să-l facă pe Jake cu ou și cu oțet. Mă aștept să-ți mai spună că l-a căutat pe Stair în apă, sau că Jake n-a pierdut ocazia de a-l îneca. Întotdeauna s-au certat între ei; se știa că nu există afecțiune. Bătrânul îi stârnea, tachinându-i cu cel ce va moșteni totul. Pun pariu că acum îi lasă totul lui Jake, deci mă conformez planurilor lui.O să fie un soț mult mai bun decât Stair. După cum ți-am spus, și el poate fi chiar foarte mofturos, câteodată; mă lupt cu morile de vânt, dar sper. Câteodată vine la Gateside, când Willie nu e acasă și petrecem foarte bine împreună. Atâta timp cât nu apare o

concurență serioasă… și se opri, aruncându-i Madelinei o privire grăitoare. Cred că am să mă descurc.

De încheiere, o invită pe Madeline s-o sune oricând avea probleme cu gătitul, asigurând-o de bunăvoința și de ospitalitatea ei.

Ce femeie! Fără pic de rușine. Dar Madeline era obișnuită cu un asemenea comportament. Fiona o avertizase cu privire la caracterul ei provocator. Prietena ei trebuia să se fi confruntat cu toate astea! Deja vulcanul stătea să erupă, cu toate suspiciunile privitoare la crime, la conspirații, fără a mai pune la socoteală poziția delicată în care ea însăși se afla.

Se presupunea că Isabel îi va repeta totul lui Jake într-una din serile plăcute pe care le petreceau împreună. Își imagina cum decurgeau astfel de seri, având în vedere puterea de seducție a femeii. În curând, avea să afle dacă trecuse și de testul numit Isabel. Până atunci, nu putea decât să-i mulțumească roșcatei că o ajutase cu un fleac la bucătărie.

– Ai fost pe barcă? se interesă Robert a doua zi dimineață.

– Încă nu. Am fost cam ocupată.

– Mă bucur. Dar nu trebuie să te spetești. Ești liberă ori de câte ori vrei; mă gândeam că-ți va plăcea o tură?

Madeline răspunse ceva într-o doară, pentru a nu părea neliniștită.

– Cred că ar trebui să te mai familiarizezi cu locul, zise Robert autoritar. Sunt sigur că te va interesa munca lui Jake. E foarte eficace…Acum construiește bărci din fibră de sticlă, deși încă mai are comenzi pentru bărci de lemn. Dacă poți să te duci în după-amiaza asta și să-i duci un mesaj din partea mea…Jake are perioade când face pe independentul și pe ignorantul, ceea ce poate fi al nabii de deranjant. N-a trecut pe-aici de ceva vreme și aș vrea să discutăm niște afaceri. În plus, cum să vă înțelegeți dacă nu vă

vedeți?

Bătrânul ridică din sprâncene într-un mod supărător.

Rezultatul conversației o făcu pe Madeline să-și petreacă toată dimineața citind manualul navigatorului, pe care i-l dăduse prevăzătoarea Fiona. La prânz, avea memoria plină de termeni tehnici, pe care însă nu-i înțelegea. Apoi, se hotărî să se concentreze și asupra aspectului exterior al ambarcațiunilor. Astfel, răsfoi cartea, încercând să-și dea seama cum se măsoară lungimea, capacitatea, nivelul apei, și alte asemenea. Într-un final, plictisită, aruncă broșura, hotărâtă să se bazeze pe noroc și pe propriile cunoștințe.

Plecă în oraș. Era o vreme răcoroasă și umedă ; vântul sufla destul de tare. Își luase cizme și o pelerină strânsă pe talie. Decise să meargă pe jos, crezând că mașina ar fi ajuns prea repede, și dorea să amâne cât mai mult reîntâlnirea cu Jake. Dacă plimbarea dura prea mult, poate chiar nu-l mai prindea, și va trebui doar să-i lase un mesaj.

Precum copilul care se întoarce de la școală, se opri în fața tuturor vitrinelor. Nu zăbovea prea mult pentru că exponatele n-o interesau. De partea cealaltă a dealului, grădinile îngrijite îi atraseră atenția, deși, din cauza ploii, păreau cam decolorate.

Ajunsă pe coastă, traversă șoseaua și coborî pe plajă, unde peisajul deveni și mai interesant. Nisipul era presărat cu iarbă, cu alge și cu pietricele multicolore; găsi numeroase scoici, mai mari și mai mici, chiar și carcase rămase de la peștii sabie. Urcă apoi o stâncă roșiatică, pe marginea căreia găsi anemone.

Ușor– ușor, se apropia de obiectiv; se zăreau deja adăposturile cenușii. În fața lor se aflau câteva iahturi, pregătite de începerea sezonului nautic, scăldate de apele înnegurate. Madeline mai trecu de alte câteva stânci și intră pe o potecă străjuită de colibe micuțe, albe, cu fața la mare. Se presupunea că una dintre acestea era a lui

Jake. Grăbi pasul. N-avea rost să-și prelungească agonia.

Intră pe debarcader și ezită, nesigură pe unde trebuia s-o ia. Avea în față un depozit cu materiale de construcție. Deasupra acestuia scria "Birou". Ciocăni dar nu primi răspuns. Tocmai se felicita pentru tactica întârzierii, când dădu nas în nas cu un băiat îmbrăcat cu salopetă și cizme.

– Vreți cu șeful, domnișoară?

– Aaa, da…dar nu contează, dacă e ocupat.

– E acolo, și arătă spre un alt depozit. Dar să nu spuneți că eu v-am zis; a cerut să nu fie deranjat, bine?

Înainte ca ea să-i transmită mesajul, băiatul dispăru.

Ușile adăpostului erau închise, dar în lateral se mai afla o ușită întredeschisă. Madeline o împinse și păși înăuntru. O izbi un miros puternic de clei, vopsea și lac. Avea în față un iaht imens, cu puntea de un roșu-aprins, contrastând cu albul restului ambarcațiunii. Câteva accesorii nou-nouțe fuseseră adăugate de dragul imaginii. Forma era una dinamică, bine gândită; fata se întreba dacă nu cumva era vorba de următoarea achiziție a fratelui Isabelei.

Madeline continuă să cerceteze cu mult interes. Podeaua era plină de rumeguș, iar în lateral, pe o bancă, se aflau o groază de cutii cu vopsele și lacuri, diverse ustensile, toate acoperite cu o pulbere fină, aurie. Deasupra băncii – mai multe bucăți de lemn, tăiate în diferite modele și lungimi. Alături, câțiva piloni, atât de lemn cât și de metal, așteptând să fie ridicați și plasați pe ambarcațiune.

Vântul sufla cu putere, făcând acoperișul de tablă să trosnească; se auzi un sunet aparte. Venea de pe partea opusă a iahtului. Bang, bang. Apoi liniște, și din nou, bang, bang. Madeline ocoli barca. Dincolo, descoperi o alta mai mică; Jake stătea ghemuit, vopsind exteriorul.

Îi venea bretonul în ochi, era foarte absorbit de ceea ce făcea.

Madeline se apropie, dar rumegușul de pe jos atenuă zgomotul pașilor ei. El n-o auzi, căci nu se ridică și nici n-o privi.

Ea rămase un timp, urmărindu-l. Părea mulțumit, ca și cum toată viața ar fi visat să vopsească acea barcă. Nicio mișcare întâmplătoare în felul în care plimba peria pe suprafața uscată; fata gândi că Jake pune mult suflet în ceea ce întreprinde, indiferent că avea sau nu legătură cu munca lui. Dacă mai călca strâmb, o făcea fără remușcări. Dacă iubea sau ura, o făcea cu toată ființa.

Un om dintr-o bucată – așa-l numise și Fiona. Dar nu părea genul de om calm, rezervat, care să împingă la moarte, așa cum îl acuza Finlay. Madeline încercă să-și alunge aceste gânduri din minte; chiar în acel moment, el se opri, admirându-și lucrarea.

– Mă întrebam când ai să vii, zise.

Ea tresări, căci nu se așteptase ca el s-o fi observat.

– Mă așteptai ?

Jake așeză pensula pe cutia de vopsea și se ridică. Avea o statură impunătoare, îmbrăcat în blugii lui murdari și-n tricoul plin de vopsea. Se șterse cu o cârpă.

– Da. Știam că n-ai să poți rezista tentației.

Replica o șocă puțin. Chiar atât de mândru era, încât s-o creadă înnebunită după el ?

– Adică?

– Mă refeream la bărci. Din câte îmi aduc aminte, îți plăcea să navighezi. Ba chiar știai foarte multe lucruri și sugerai că eu n-am habar.

Glasul lui ascundea o ușoară ironie. Nesigură pe ea, Madeline își reaminti că joacă rolul Fionei.

– Da, așa e. Și încă-mi place. Am exersat în Franța puțin. Pe Sena – ceea ce era adevărat pentru Fiona. Ce e cu barca asta? se grăbi ea, ca să evite întrebările tehnice.

– E a mea. Din păcate, a conduce un depozit de ambarcațiuni implică anumite dezavantaje. Rar găsesc timp să mai ies în larg...sau să mă ocup de propria-mi ambarcațiune. Băieții sunt prea ocupați cu restul pentru a avea grijă și de a mea.

– E foarte drăguță, se entuziasmă Madeline, interesată de formele elegante ale iahtului. Tu ai proiectat-o?

– Da, zise el, continuând să se curețe. E un model pe care l-am mai încercat și acum câțiva ani. Acum le facem din fibră de sticlă.

– E minunat să faci așa ceva și să asiști la fabricarea lor. Cât e de mare?

– Șase metri jumătate la nivelul apei, șapte în total, duce trei, chiar patru dacă e nevoie.

– Nu mă-ndoiesc. Cum îi zici?

– Allegro.

Madeline încercă să-și amintească amănunte. Fiona menționase că Jake era înnebunit după muzică.

– Deci, încă te mai preocupă muzica. Cum se numea barca aia în care m-ai plimbat? Știu...Rondo, triumfă ea.

– E bine că-ți amintești, surâse el neconvingător.

O cuprinse panica din nou. I se puse un nod în gât. "Nu-l lăsa să te doboare, o sfătuise Fiona". Însă Madeline nu se gândise că masculinitatea lui arogantă o va copleși într-o asemenea măsură.

– Mai cânți la chitară ?

– Câteodată, zâmbi el ironic, la petreceri.

Dezinteresul lui era ca o ușă trântită în nas; Jake îi întoarse spatele, luă pensula și-ncepu s-o curețe și pe aceasta.

– Robert m-a rugat să-ți transmit un mesaj, începu Madeline spre spatele întors. Vrea să vii la Nether Craig, săptămâna asta. Zice că e important și că a încercat să dea de tine la telefon.

Nu i se răspunse imediat, el concentrându-se în continuare la

pensulă. Nu mai cunoscuse pe nimeni la fel de tăcut sau de ignorant. Fata își înfundă mâinile în buzunare, scrâșnind din dinți, impunându-și să aibă răbdare. Ceva din tăcerea și din atitudinea lui retrasă o alarma, și-și dorea să-l enerveze, să-l facă să reacționeze la prezența ei.

– Am fost ocupat săptămâna asta, explică el. Am avut mai multe lansări la apă. Cea de-acolo ar fi trebuit să plece azi, dar vremea n-a ținut cu noi. Spune-i lui Robert că o să trec vineri seara.

Îi vorbea cu spatele. Probabil că se aștepta ca ea să plece după o asemenea replică, dar, iritată, Madeline deveni caustică.

– Atâta timp cât prezența mea în casa aia te ține la distanță! îi aruncă ea.

– Vai, vai, pisicuțo, se întoarse el pe jumătate, nu zgâria! Cum îți merge?

Deci, nu auzise încă de episodul cu plăcinta. Fata își recăpătă încrederea în sine și-i răspunse mândră, la fel cum ar fi făcut-o Fiona.

– Mulțumesc, bine. Încerc să-mi găsesc calea spre sufletul lui Robert, trecând prin stomacul lui. În câteva săptămâni o să mă familiarizez mai bine cu locul, iar Janey va deveni inutilă. Am să rămân ca un ajutor la vârsta a treia, și o să mă aleg cu o parte frumușică din avere, exact cum ai sugerat zilele trecute.

El deveni și mai concentrat asupra lucrului, iar ea mai acidă în replici.

– Nu te temi că aș putea atenta la locul tău?

Jake termină și puse pensula pe cutie. Apoi, calm, se întoarse mirat către ea.

– L-ai ascultat pe Finlay?

– Da. Și am aflat câteva amănunte neplăcute în ce te privește. Zice că l-ai împins pe Alastair în apă și că l-ai înecat, pentru că nu

voiai să-ți stea în drum. Zice că ești ca un cocoș și că ai eliminat pricipalul moștenitor al averii, răspunse ea, fără a avea curajul a-l privi în ochi.

– Aceeași poveste, și-și aprinse o țigară, fără alte comentarii.

– Da; și faptul că te dai independent e de fapt o mască, pentru că vrei totul și nimic nu te-ar opri în atingerea scopului; deja ai femeia și mașina lui Stair.

Acum, ar fi trebuit să se apere chiar dacă doar de ochii lumii. Dar n-o făcu. Păși agale până la banca de lemn, sprijinindu-se de ea, cu mâinile încrucișate pe piept.

– Nu neg ultima parte; mașina e în curte și n-am cu ce să mă apăr. Și trebuie să recunosc că-mi place s-o folosesc. Și cam atât am de gând să recunosc, domnișoară detectiv. Nu mă face să te împiedic să mai cercetezi problema. Îți doresc mult succes, pisicuțo, și sper că ai să ieși cu fața curată din toată treaba asta.

O amenințare mascată? Nu era sigură. Ironia lui bine gândită o făcea să pară o copilă prostuță. Voise să-l atace, iar acum totul se întorcea împoriva ei. Îi tăiase craca de sub picioare, ca și cum ar fi mers prea departe cu presupunerile.

Nu mai rămăsese nimic de spus. Deziluzionată și abandonată cum se simțea acum, Madeline se întoarse pe călcâie, fără a mai adăuga nimic.

– Îți plac cambulele ?

El se afla alături de ea.

– Da…cred… se bâlbâi ea, șocată de întrebare.

Jake deschise ușa și o conduse.

– Dougie a ieșit în larg azi dimineață și a prins ceva. O să mănânc la prânz. Vrei? Asta în caz că nu te supără să stai la aceeași masă cu un posibil criminal.

Ea îl privi serioasă. Ochii lui sclipeau amuzați.

– Nu crezi că-ți bei ceaiul prea devreme? E abia patru și jumătate, răspunse ea, încă nesigură.

– Plec la Glasgow. Am o întâlnire la șapte. Hai să-ți arăt unde stau. Sunt sigur că face obiectul investigațiilor tale să ceretezi casa suspectului.

Curiozitatea de a merge mai departe învinse. Acceptă invitația și el o conduse spre prima căsuță de pe coastă.

O cabană tipic scoțiană. Intrai direct într-o sufragerie mare, luminată printr-o fereastră mică. Sub aceasta, o canapea victoriană cu multe desene tehnice împrăștiate, și o chitară. Lângă șemineu, un birou situat pe un postament, cu alte desene și instrumente de scris. Deasupra biroului, niște rafturi cu cărți. De cealaltă parte a șemineului se afla o imprimantă mare. Alte piese de mobilier: o masă cu patru scaune și două fotolii confortabile. Din sufragerie, se deschideau alte două uși; una spre dormitor, și alta spre o bucătărioară modernă, care fusese adăugată construcției.

Jake se apropie de imprimantă, scoase o față de masă dintr-un sertar și i-o aruncă.

– Pune tu masa cât eu gătesc. Găsești tacâmuri în sertarul acela și pahare în bufet.

După care dispăru în bucătărie, fluierând vesel. În curând, mirosul de pește prăjit începu să gâdile nările fetei. După ce termină de aranjat, intră în bucătărie, oferindu-se să termine ea de gătit și să facă ceaiul, dar Jake o îndepărtă, spunând că e destul de priceput pentru a găti singur.

Ea se întoarse în sufragerie, inspectând cărțile. Spre surprinderea ei, nu toate erau tehnice. Multă poezie – Dylan Thomas, Burns și un volum legat în piele cu sonetele lui Shakespeare. O mică serie din volumele lui Louis Macniece, precum și Almanahul Clubului Nautic Reed și un volum gros cu titlul

"Oceane". Apoi câteva volume din Hemingway, Biblia și "Odiseia" a lui Homer.

În timp ce le cerceta atent, Madeline simți o senzație ciudată. Ca și cum ceva din interiorul ei ar fi încercat să se elibereze; ca și cum sufletul ei încerca să întâlnească un altul care i se potrivea. Nu crezuse că cel ce-i gătea era într-atât de cult încât să fie interesat de astfel de lecturi. Și se vedea că le utilizase intens. Oare o astfel de persoană era capabilă de crimă pentru a-și atinge scopurile?

Tocmai era pe punctul de a scoate o carte de poezii când Jake intră cu farfuriile. După ce se așezară la masă, sentimentul ciudat o părăsi, înlocuit de o plăcere nespusă. Peștele era bine pătruns, mult mai bine decât l-ar fi pregătit ea însăși. O savoare delicată, subtilă; se simțea că e proaspăt. Și pâinea avea o crustă maronie. Madeline recunoscu gemul de coacăze al lui Janey și ghici că și prăjitura de la desert era tot opera menajerei.

O masă simplă, servită la fel de simplu. Fata îl privi admirativ pe cel ce-i oferise toate acestea, și se relaxă, mulțumită de tratație. Începu să vorbească, uitând de Fiona; conversa, bine dispusă, în timp ce interlocutorul ei păstra tăcerea.

– Mă bucur că m-ai invitat la ceai. Gătești splendid. E adevărat că voiam să aflu unde stai.

– Și acum știi. E destul de simplist și cam dezordonat. Te surprinde?

– Da, își plimbă ea ochii prin camera plină de amprenta lui personală. Îmi place.

– Acum e rândul meu să fiu surprins, o studie el atent. Credeam că preferi covoarele moi, ferestrele mari, plantele de apartament și mobila ultramodernă. Ești foarte contemporană prin felul tău de a fi.

Privirea lui intensă o cerceta insistent, iar ea deveni îngrijorată.

– N-ar trebui să te iei după aparențe, încercă ea să-și reia rolul.

– Nici tu. Și dacă aș fi făcut-o, nu te-ai fi aflat aici, la ceai, o avertiză el.

– De ce-ai plecat de la Nether Craig? încercă ea să mascheze replica anterioară.

– Presupun că a fost doar o mișcare strategică, murmură. Credeam că tu și cu Finlay deja ați descifrat totul. A fost o încercare de a-mi ascunde intențiile. Poate te miră că nu sunt un pion în afacerea cu băuturi a lui Robert și că m-am angajat într-o activitate mai puțin profitabilă. Am avut șansa de a-l urma, să știi, dar totul ar fi fost mult prea bătător la ochi. Așa că m-am retras aici…să înlătur orice suspiciune.

Ochii lui o urmăreau ironic. O juca pe degete. Madeline simțea că ia foc.

– Acesta ar fi adevăratul motiv? insistă ea, încercând să rămână calmă.

El își trase scaunul mai aproape.

– Se spune că pisica a murit de curiozitate, pisicuțo.

– Dar satisfacția a reînviat-o! se apără ea.

– Dar cred că deja ți-ai dat seama că n-am de gând să-ți satisfac curiozitatea…nici a ta și nici a altcuiva. De ce-i interesează pe alții cum îmi trăiesc viața? Tu și cu Finlay aveți multe în comun. Amândoi vorbiți mult, sunteți gălăgioși…Ce știi tu; doar te fardezi, ca să ascunzi aparențele.

Glasul lui era acuzator, tăios; o privea, așteptând o anumită reacție. Cuvintele o răniseră pe Madeline, nu pe Fiona. Aceeași ușă trântită în nas, cu care periclita toată atmosfera sociabilă pe care a o clădise. În cele câteva minute în care-i cercetase cărțile, Madeline îl simțise foarte aproape de sufletul ei. Acum, totul era diferit, pentru că ea doar juca un rol. Nu se putu abține.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să intervin. Sunt interesată de natura umană și n-am putut să nu te întreb anumite lucruri.

Simți tresărirea lui; mai bine nu i-ar fi spus toate acelea. Gafa încontinuu. Era sigură că deja își dăduse seama că nu e Fiona. Apărarea ei avea mai mult de suferit decât și-ar fi putut închipui. Mai bine ar fi urmat sfatul Fionei și ar fi rămas la distanță.

Ridică ceașca, tremurând. Când el o atinse pentru a-i îndepărta o șuviță de pe obraz, aproape o scăpă din mâini.

– Tunsorile astea moderne acoperă toată fața, murmură el, încolăcindu-i șuvița după ureche. Știu că ești o pisicuță sociabilă, dar trebuie să înveți că unii oameni nu suportă interogatoriile, iar eu sunt unul dintre ei.

Atingerea degetelor lui o intimida; lăsă cu zgomot ceașca pe farfurioară.

– Poate pentru că ai ceva de ascuns, răspunse ea, ezitant.

– Te-am avertizat să nu zgârii, se amuză el. Vrei să te plimbi cu Allegro?

O altă capcană. Nici el nu era sigur de ceea ce spune. Trebuia să pară entuziasmată.

– Da, mi-ar face plăcere, minți ea, mimând emoția.

Voia să găsească o scuză pentru a pleca de acolo.

– Cât entuziasm! pufni el. M-am înscris la cursele de la Bute, la sfârșitul lui iunie. Anul trecut am câștigat cu Allegro. Finlay și Stair erau la cârmă. Ai putea să iei locul lui Stair.

– Participă și Finlay ?

– Da…adesea. O fi el ciudat, dar se pricepe la bărci. Și are forță. Și Stair era bun, și sunt sigur că tu, ca una dintre Austini, ai să fii la fel de bună.

Același ton aluziv. De ce nu-i spunea în față că a ghicit-o? Sau avea o plăcere s-o tortureze? Pentru că, în mod cert, juca periculos.

Iar atitudinea lui o întărâta și mai mult. Se dădea o bătălie pe viață și pe moarte și nu se știa care va ceda primul.

– Și Robert? Am venit aici ca să muncesc, deci nu mă aștept să-mi dea liber o săptămână, se scuză ea.

Un motiv plauzibil, pe care el nu putea să-l ignore.

Jake zâmbi, și Madelinei i se păru că răsare soarele. Surprinse astfel o latură amabilă și binevoitoare, nefamiliară figurii lui severe. Inima ei începu să palpite.

– Dacă-mi promiți că vii, aranjez eu cu Robert, o asigură el.

Fără să vrea, ea îi făcu această promisiune, căci zâmbetul lui nu-i lăsa loc de refuzuri. Copleșită de senzațiile încercate, își termină ceaiul în tăcere, întrebându-se de ce Jake renunțase brusc la masca indiferenței.

Mai târziu, strânse masa, în timp ce el se spăla și se pregătea de plecare. Se oferise s-o conducă până acasă, dacă-l ajută. Propunerea venise ca un târg pe care-l făcea cu un copil, iar ea avea remușcări pentru că o trata astfel. Dar senzația îi dispăru cu timpul, și chiar începu a fredona o melodie în timp ce spăla vasele; îi plăcea foarte mult casa, și se gândea, naivă, cât de mult i-ar fi plăcut să stea aici.

O bătaie în ușă o făcu să treacă în sufragerie, dar ușa se dădu în lături înainte ca ea să ajungă. Un bărbat intră.

– Ești acasă, Jake?

Apoi dădu cu ochii de ea și rămase cu gura căscată, cercetându-i cizmele, fusta scurtă, pelerina și machiajul.

– Hei! N-ar face Isa urât să te știe aici? Văd că te-ai ocupat de Jake, strigă el, și din dormitor se auzi un răspuns înfundat.

Era ușor să-l recunoască pe fratele Isabelei după ochii spălăciți, părul roșcat și fața osoasă. O figură destul de respingătoare. Se apropie de ea, bălăbănindu-se, cu ochii bulbucați.

– Mă întreb de ce Isa n-a spus nimic de tine. Și nici Jake, dar asta

o mai înțelegem. Măi să fie, o pasăre rară pe-aici. Sunt Willie Watson.

Degetele lui le striviră pe ale ei, prelungind strânsoarea, deși ea încerca să scape.

– Iar tu ești Fiona Austin. Nu trebuie să-mi spui. Semeni cu Finlay și cu Stair la ten. Dar ce zici să ne întâlnim într-o seară? Trebuie să vii neapărat la petrecerea de inaugurare a bărcii…asta dacă o inaugurăm mâine.

– Mulțumesc ; voi veni dacă am să pot. Mai întâi trebuie să vorbesc cu Robert. Am venit pentru altfel de muncă, să știi.

– Asta e bună, râse el. Muncă ! Austinii nu știu ce-nseamnă cuvântul acesta. N-ai lucrat în după-amiaza asta, nici tu nici Jake. Întotdeauna e gata să dea totul la o parte pentru o fată frumoasă. Dar, dacă nu poți, nu poți. Dar am putea lua cina într-o seară. Haide. Sunt sigur că de obicei nu te eschivezi atât de mult.

– Poate n-ar trebui să insiști din prima, Willie, sugeră Jake grav. Ar trebui s-o abordezi mai subtil. Și să fii atent, zgârie.

Willie îi dădu drumul la mână, iar Madeline se întoarse. Înfățișarea lui Jake o lăsă fără cuvinte. Purta un costum de calitate, cămașă albă și cravată neagră, părul pieptănat pe spate – un adevărat produs al averii pe care o deținea. Fiul bogat al unui tată și mai bogat; pe lângă el, Willie era un zdrențăros, iar Madeline nu putea decât să-l admire.

– Te-a însemnat, nu? chicoti bărbatul. Mă bucur pentru tine, fată dragă. Am invitat-o la petrecerea de lansare. Putem aranja cu Robert să-i dea liber?

– Nu pot face nimic, îl privi celălalt de sus. N-are voie la petreceri. A venit ca să muncească.

După tot ce discutaseră despre cursă, Jake mințea cu nerușinare, și o privi provocator. Willie, însă, acceptă motivația.

– Păcat. Nu contează. O să avem alte ocazii, Fiona. Crezi că

putem lansa barca mâine, Jake ?

– Da. Vântul se domolește la noapte. Mâine la nouă și jumătate o să fie perfect.

– Bine. Sună-mă înainte. Vreau să fiu de față…la fel și Isa. Am aranjat cu presa să facă poze și o să fiu obligat dacă vremea ține cu noi, și dacă tu o cârmuiești, s-o conduc eu pe soră-mea. Doar nu-mi inaugurez câte o barcă în fiecare zi.

– Un simbol al statutului, rânji Jake, disprețuindu-l vădit pe vizitator.

Madeline, generoasă față de cei pe care-i vedea nedreptățiți, îi sări în apărare lui Willie.

– Dacă Willie și-a dobândit un statut, de ce să nu aibă și un simbol? îl înfruntă ea. El consideră că nu merită să răspundă provocării și-și aprinse o țigară.

– În sfârșit! Te iubesc, draga mea, pentru aceste cuvinte binevoitoare, și o îmbrățișă, trăgând-o mai aproape de el.

Madeline se feri cât mai discret cu putință, conștientă de tăcerea cu tâlc a lui Jake.

– Mă grăbesc, se scuză ea. Întârzii la cina lui Robert.

– Te duc la Nether Craig, se oferi Willie. Mai prindem și noi câteva minute împreună, ca să ne cunoaștem mai bine.

– Nu e nevoie, interveni Jake, iritat. O duc eu. I-ați haina.

Maniera lui nepoliticoasă de a vorbi o înfurie, și ceva o tenta să refuze. Apoi îl observă pe Willie privind-o șiret, contrastând cu figura calmă și disprețuitoare a celuilalt. Se supuse ordinului.

Willie urcă într-un Rover strălucitor.

– Salutare, Fiona. Dacă poți veni la petrecere, am să fiu încântat să te văd, apoi dispăru.

Aston Martinul lui Jake era roșu și crem. În ciuda nervozității pe care i-o provoca șoferul, Madeline încerca să se bucure de călătoria

cu o asemenea mașină, pe care o văzuse doar în reviste. Era un vehicul mic, elegant, și se potrivea de minune cu cel care o deținea. Ajunși în fața porții, Jake îi vorbi printr-un nor de fum:

– Trezește-te pisicuțo; am ajuns, rosti el amuzat, cu aceeași privire nehotărâtă de mai devreme. Să ai grijă la Willie. El judecă după aparențe. Cu felul tău de a te îmbrăca și de a te machia, o să te creadă una dintre fetele despre care citește în tabloide… englezoaica modernă, care se culcă cu oricine. De data asta întrecuse măsura. Comentariile o iritaseră prea mult.

– Ce ai cu fata modernă? Doar fiindcă nu mă căsătoresc cu primul care-mi iese în cale, pentru că mă îmbrac cum îmi place și mă duc unde am chef, sunt acuzată de imoralitate sau de duplicitate.

Fiona ar fi fost mândră de o asemnea replică.

– Și, nu e așa ? Ea îi înfruntă privirea înflăcărată. Parcă o săgeta până în adâncul ființei. Pentru o clipă, cei doi se priviră, confruntându-se. Madeline plecă ochii, îmbujorată.

– Ferește-ți gheruțele, pisicuțo. Încerc doar să-ți dau un sfat…ca de la văr la văr. Deci, nu te interesează măritișul?

O întrebare la care putea răspunde în stilul Fionei.

– Cel puțin, nu acum. Poate după douăzeci și șase de ani…când găsesc un milionar. Ca să pot călători cât vreau și să acumulez cât mai multă experiență.

Realiză imediat că lăsase loc la comentarii, iar el nu scăpă ocazia.

– Dacă știam, răspunse amuzat, nu m-aș fi ferit în după– amiaza asta. Va trebui să te mai invit la ceai, ca să-mi împărtășești din experiența bogată pe care o acumulezi. Spre ciuda ei, Madeline nu reuși să deschidă ușa singură, iar el se aplecă peste ea pentru a o ajuta. Coborî înfuriată, având satisfacția ultimului cuvânt:

– Știi foarte bine că nu m-am referit la genul ăla de experiență! Și trânti ușa cu toată forța, pentru a nu mai auzi hohotele lui de râs.

Capitolul 4

În patul ei, Madeline se foia analizând evenimentele acelei după-amieze, încercând a le înțelege. Și încă nu știa sigur dacă Jake o crede sau nu Fiona. Și nici nu reușise să se lămurească în privința morții lui Stair. Jake nu negase, dar nici nu confirmase că-l împinsese pe "fratele" său în apă pentru a-l îneca, iar întrebările pe care i le pusese îl amuzaseră destul de mult. Pentru ca apoi să intervină autoritar între ea și Willie. Afirmația cum că n-ar avea voie la petreceri era menită să îi trezească antipatia. Normal că Fiona îl considera arogant!

Madeline oftă. Totul i se părea foarte complicat. Poate ar fi trebuit să-i scrie Fionei, să-i spună despre planurile lui Robert. Dar instinctul îi dicta să nu facă acest lucru, să aștepte să vadă ce are acest bărbat imprevizibil de gând să facă.

Prânzul de la cabana lui o încântase nespus de mult, și dacă n-ar fi existat o neîncredere mutuală între ei, s-ar fi…

"Nu", șopti ea pentru sine, ridicându-se în capul oaselor. Își ghemui genunchii la piept, cuprinzându-i cu brațele, odihnindu-și capul pe ei, frământată de noi emoții. Nu trebuia să se lase prinsă într-o asemenea capcană… Deja intrase în prea multe probleme.

Dar în urma după– amiezii alături de el, începea să înțeleagă la ce se referise Isabel spunând că Jake o atrage ca un magnet.

Ce ușor lăsase totul să curgă de la sine ; se lăsase fascinată de o invizibilă forță de seducție, care stătea la pândă, gata să atace oricând. Nu, Jake era un om dintr-o bucată, și dacă nu-ți plăcea de el, cu atât mai bine – o atitudine care pe ea o fascina. În cele mai multe cazuri, păstra distanța, pentru ca apoi să te bulverseze, dezlănuțuind provocările – așa și gestul lui de a-i îndepărta șuvița de păr, sau felul în care-i zâmbise.

Se chirci și mai mult, retrăind efectul pe care acel surâs îl avusese asupra ei. Mai multă precauție; la urma urmei, doar proștii se grăbesc.

Deloc luată prin surprindere, Madeline se pomeni a doua zi dimineață cu Isabel la cafea. Era vinerea de după inaugurarea iahtului. Ca și data trecută, se așezară în salonul lui Janey, sub privirile bănuitoare ale doamnelor Binns și Farish.

Isabel, mai strălucitoare și mai veselă ca niciodată, îmbrăcată cu o rochie violet, prinsă la mijloc cu o curea, atrăgea atenția prin fiecare mișcare. Zâmbi larg, așezându-se.

– Acum, au subiect de bârfă! Tot orașul va afla până mâine. Aici, nu poți face nimic fără să se audă…mai ales dacă are legătură cu Austinii. De ce n-ai venit ieri seară ? A fost superb, deși poate sunt subiectivă. Willie e o gazdă bună, dar s-a întristat că n-ai fost. A trebuit să-i explic că nu ești chiar pe cont propriu. Să știi că i-ai făcut o impresie foarte bună.

– Îmi pare rău. Am fost ocupată, eram obosită și m-am culcat devreme.

– Ah, am auzit cât de ocupată ai fost, și înclină din cap; asemănarea cu Willie deveni și mai evidentă. Compania lui Jake…voi doi singuri. A venit și el la petrecere, dar n-a stat până la

sfârșit. Nu-i prea plac anumiți prieteni ai lui Willie. Dar sper că n-are să devină o obișnuință, zise ea brusc.

– Ce…Ce anume?

– Să iei ceaiul cu Jake sau să stai prea mult în preajma lui. Cred că ieri ți-am spus clar care sunt planurile mele. Și te avertizez că pot deveni foarte dură într-o competiție.

– Nu-ți face griji, râse Madeline. Nu mă uit după domnul Prea puternic…e mult prea dominant. Dar cred că ieși prea mult în evidență. Nu credeam că lui Jake îi plac atât de mult abordările sofisticate.

Acum veni rândul Isabelei să se amuze, părând mai matură pe lângă simplista și neștiutoarea Madeline.

– Nu crezi că ești puțin cam naivă? își încrucișă ea mâinile pe piept. Jake e la fel ca orice bărbat când vine vorba de ce le pot oferi.

– Credeam că o aventură diferă de relația cu un posibil soț…

– Mda… o privi cealaltă chiorâș. Poate că ești una dintre cele care crede în puritatea dinainte de căsătorie, nu? Încă nu te-ai stârnit?

– Eu nu sunt așa. Îmi place să știu din ce e făcut un bărbat înainte să-l iau.

Conversația începea să devină amuzantă pentru Madeline.

– Credeam că te interesează doar buzunarul lui.

– Și asta, o fulgeră Isabel. Sunt sigură că Jake are să moștenească averea lui Robert…acum că Stair nu-i mai stă în cale.

– Și Finlay…sau eu? o tachină Madeline.

Se lăsă o tăcere, timp în care Isabel deschise larg ochii.

– Dumnezeule! murmură, ea oripilată de ce vedea. Nu degeaba te numești Austin, nu ? Exact aceeași replică ar fi dat-o și Stair. Nu m-am gândit la asta…dar pun pariu că Jake a făcut-o. Nu e de mirare că te-a invitat la ceai. Și nici că l-a înlăturat pe Willie. Încearcă

să te țină aproape în caz că Robert are vreun plan mârșav și…

Începu a clipi des.

– Sau nu, nu…

– Încercam doar să văd ce reacție ai, Isabel, o liniști Madeline, deranjată de cuvintele auzite.

Poate că Jake într-adevăr încercase a-i intra în grații. Îl cunoștea bine pe Robert și-i moștenise felul de a gândi în perspectivă.

– Robert n-are să-mi lase mult…poate chiar nimic. Dar mai e Finlay.

– Nu, o corectă cealaltă. Se știe că Robert îl preferă pe Jake. Dar dacă tot te interesează, te avertizez…Știi ce i s-a întâmplat lui Stair. Ah, Fiona m-ai indispus atât de tare, încât o să te mai rog pentru încă o ceașcă de cafea.

Avertismentul lui Isabel o bântui pe Madeline întreaga zi, aducând neliniște și tristețe în sufletul ei. Se gândea încontinuu la fraza neclară din scrisoarea lui Robert către Fiona, cu privire la suma pe care aceasta avea s-o primească în caz că venea la Nether Craig. Oare bătrânul, nemulțumit că băieții nu dansau cum dorea el, avea să-și lase averea singurei rude de gen feminin? Gelozia și invidia – Austinii se lăfăiau în ele, după cum spusese Finlay.

Gândul îi reveni când Robert sosi acasă la cină. Era mai vesel decât de obicei, glumea, ochii îi sclipeau vicleni; când ridica vocea la Finlay, glasul său se auzea în toată casa. Urmărindu-l pe omul impunător, în costum negru, Madeline îl compară cu un păianjen uriaș care-și țesea pânza, pentru ca apoi să se plaseze la mijloc, urmărindu-și prada și amuzându-se pe seama sforțărilor acesteia de a scăpa.

Astfel că ieșirea cu Finlay la situl arheologic veni ca o eliberare. Era o seară plăcută de iunie, iar Finlay se purta ca un gentleman. Compania lui o relaxa, și abia acum își dădu seama cât de mult își

dorea revenirea lui în weekend. Săpăturile avansaseră. Se formase un șanț adânc. Finlay spera ca în curând să ajungă la ultimul strat de pământ și să dea de latura de sus a zidurilor.

Cea mai mare parte din muncă fusese depusă de studenții lui, dar acum avea de gând să sape el însuși, încercând să mărească ritmul. Madeline își aminti remarca lui Jake privind pachetul de mușchi ai lui Finlay, apoi sugestia Isabelei că el ar fi fost responsabil pentru moartea lui Stair.

Gândurile necurate o determinară pe Madeline să-i spună despre acuzațiile aduse de prietena ei.

– Am cunoscut-o pe Isabel săptămâna asta. Zice că ești la fel de suspect pentru moartea lui Stair ca și Jake. Nu mi-ai spus unde te aflai la momentul respectiv.

– Nu? Păcat. Da, mă aflam pe Allegro. Nu m-am dus pe iahtul lui Watson. Mă întreb ce pune la cale blonda Isabel. N-aș lua-o prea în serios. Împreună cu fratele ei vânează tot ce mișcă, n-au limite.

– Mi-a spus și că l-ai acuzat pe Jake la proces.

– Aha! o privi el scurt. Presa era peste tot…Și s-a întâmplat să menționez că Jake și Stair se certau tot timpul, de unde și povestea. Faptul că șeriful mi-a ignorat versiunea, n-a fost din vina mea. Nu eu îl învăț meserie.

– Dar ce-ai sperat să obții?

– Cu moartea lui Stair și cu compromiterea lui Jake, m-aș fi aranjat destul de bine, răspunse el calm. N-a fost să fie, dar a meritat.

– Ești dezgustător! Vă luptați pentru bani!

– Nu-ți dai seama, draga mea, că banii înseamnă putere? Cu bani, aș putea să-mi organizez propriile expediții, să încep un proiect aici…Fără, n-am decât să-mi frec palmele sau să aștept vreun sponsor. Îmi place de tine. Nu-ți prea pasă de bani, nu?

– N-am avut niciodată mulți…nu la modul la care gândești tu.

Mi se pare că aduc numai necazuri. V-ar prinde bine, ție și lui Jake, ca Robert să lase banii altcuiva...

– Adică ție, dragă? În cazul acesta, vom avea plăcerea să te curtăm. Imaginează-ți ce distractiv ar fi. Mă întreb pe care dintre noi l-ai alege?

– Pe niciunul. Amândoi sunteți mișei, ca niște cățeluși care se ceartă pentru un os!

– A, nu cățeluși, draga mea. Sună prea copilăros. "Fecioară în lumina lunii! Te găsesc frumoasă și cred că mă îndrăgostesc de tine", adăugă el, inocent.

Chiar în acel moment, de printre nori apăru discul plin al lunii, încă ascuns după dealuri, așteptând apusul soarelui. Dedesubt, marea era pictată în tonuri aurii, iar munții aveau contururi închise, misterioase, străpungând linia orizontului. Aerul era îmbătător. O noapte favorabilă declarațiilor de dragoste. Madeline simții pulsațiile accelarate ale inimii stârnite de privirea intensă a lui Finlay. Râse.

– Ești un romantic incurabil.

– Întotdeauna am fost așa! oftă el. Niciodată nu obțin fata pe care o doresc, crede-mă. Cred că am ieșit din anotimpul romanticilor. Ești tânără, drăguță, o combinație ciudată pentru un Austin. Te-aș cere în căsătorie dacă n-aș fi atât de închistat în prezent și dacă aș ști că-l moștenești pe Robert. Dar va trebui să aștepți până luna viitoare.

Cu toate că Finlay menționase posibilitatea ca Fiona să fie moștenitoarea lui Robert, modul lui superficial de a considera totul, o mai liniștise. Se întoarse acasă alături de el, tot bine dispusă. Cerul rozaliu pălea la orizont pe măsură ce soarele cobora, peisajul fiind mirific. Ascultându-l pe Finlay vorbind despre planurile lui arheologice, uită de toate grjile materiale.

Momentul de relaxare nu dură prea mult. Când ajunseră la

Nether Craig, amândoi observară o umbră albastră în dreptul intrării în casă. Finlay arătă cu degetul în direcția aceea.

– A venit Jake. Va fi un dezastru… șopti el, auzind hohotele de râs din biroul lui Robert. Mai bine mă prezint la datorie. Vii?

– Nu, zise ea neliniștită din cauza prezenței fratelui său. Vrei să mănânci ?

– Bineînțeles. Sunt lihnit. Adu-mi brânză, biscuți, sau unul din sandvișurile alea care-ți ies atât de bine.

Mulțumită de aprecierile lui, Madeline intră în bucătărie. Tocmai se hotărâse să facă sandvișuri pentru toată lumea când apăru bătrânul.

– Fata mea! își frecă el palmele. Du-le în birou; eu mai iau apă și whisky. E mult de când n-am mai avut o reuniune de familie.

Se vedea clar cât de mult îi prieste compania băieților, iar ea nu-l putea refuza, deși nu se simțea în largul ei.

Finlay își turna bere. Jake stătea într-un scaun de răchită, cu părul în dezordine, de parcă tocmai și-l ciufulise. Vorbeau despre arheologie. Când se apropie și puse tava pe o măsuță între scaune, Finlay o urmări, după care puse sticla pe șemineu– un gest interzis.

– Fă loc, Jake, te rog, zise el. Dă-mi tava, dragă. Arată excelent. Exact de ce are nevoie un arheolog activ.

Madeline se uită la el amuzată, apoi dădu la o parte sticla și paharele.

– Salut, pisicuțo, murmură celălalt. Și pe Finlay îl cucerești prin stomac?

– Nu e nevoie. Deja sunt cucerit și cred că mă agit mai mult…fără succes.

– Ar fi bine să te grăbești. Am auzit că vine și competiția din cealaltă parte a orașului. Un tip interesat…chiar foarte interesat, aș spune.

– Mă dezamăgești. Nu s-ar uita la Watson, nu? E doar un pierde-vară.

– V-aș fi recunoscătoare dacă n-ați vorbi despre mine în prezența mea, obiectă Madeline.

Replicile lor o surprindeau. Credea că cei doi se vor ignora unul pe celălalt; în schimb, se înțelegeau foarte bine.

– Preferi să te vorbim pe la spate? întrebă Jake.

Ea îi aruncă o căutătură nervoasă. Jake purta o cămașă verde și pantaloni reiați; era la fel de calm ca de obicei. O studia, cu capul lăsat pe spătarul scaunului, idiferent față de atitudinea ei de apărare.

– Ai noroi pe obraji, îi atrase el atenția.

– Ah! Se întoarse furioasă și spre Finlay, schimbând poziția antagonică, simțindu-se jignită de atitudinea lor. De ce nu mi-ai spus? Unde?

– Sincer să fiu, draga mea, nici n-am observat. Cred că-mi venea luna în ochi, o tachină el.

Ea nu mai avu răgaz să răspundă, pentru că apăru Robert. Cu toate acestea, reuși să observe felul în care Jake îi studia din priviri pe ea și pe Finlay. Ar fi dorit să-i arate că Finlay juca pe două fronturi, deși nu știa sigur de ce.

Timp de o oră, glumiră cu toții și se simțiră bine împreună. Niciun semn de competiție între cei trei, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată probleme.

Într-un final, Finlay se scuză, spunând că are de făcut câteva notițe. Jake îi reaminti despre cursă.

– Sper că-ți iei liber. Tebuie să ne apărăm mândria și, cu permisiunea lui Robert, verișoara noastră ne va ajuta.

– O iei pe Fiona? se miră Finlay.

– Asta am spus. Te tentează și mai mult, acum, după ce am invitat-o?

– Nu iei pe altcineva?

– Nu; credeam că totul rămâne în familie.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite ironic.

– Dar nu are destulă forță, comentă Finlay. Cunosc fete care au încercat, dar majoritatea aveau brațe vânjoase.

Jake dădu nepăsător din umeri, sorbind din pahar.

– Cred că știe ce să facă. Și nu-ți trebuie prea multă forță ca să gătești sau să ții cârma.

O privi pe fată. Ea încercă să se ferească, simțind atitudinea favorabilă a lui Robert.

– Mă rog…E barca ta, tu ești comandantul, conchise Finlay. Dar dacă aș fi în locul tău, aș mai lua pe cineva. Nu uita, draga mea, mâine mă însoțești la sit.

Apoi le ură noapte bună și plecă.

Jake goli paharul și se scuză și el.

– E timpul să te culci, îi spuse tatălui său.

– Încă puțin. Vreau să vezi…hârtiile despre care ți-am spus. Vreau să le analizezi în liniște. Nu pe fugă, ca azi-dimineață.

Tonul lui lăsa loc multor aluzii, iar chipul lui Jake se întunecă.

– Când pleci la Dublin ?

– Luni…apoi mă duc la Londra, și poate la Rotterdam pentru câteva zile. Mă întorc până în weekend.

– Poți să le citești în avion…și să mi le dai când te întorci. Deocamdată, niciun cuvânt; nimănui. Ai ceva de mâncare pentru el? De obicei, Janey îi dădea un coș cu ceva, se interesă bătrânul spre Madeline.

– Nu mai contează…

– Taci, îl întrerupse. Ești prea independent, și o prinse pe fată de umeri. E o fată excelentă…e bine să ai o femeie tânără prin preajmă.. nu se panichează și face haz de necaz când i se arde

mâncarea. Dar n-am speranțe s-o țin aici...asta dacă nu cumva vreunul din voi o ia de soție.

Cu ultimele cuvinte pe buze, Robert părăsi încăperea, bolborosind ceva despre foile din birou.

Madeline începu să strângă paharele. Jake rămase tăcut, concentrat și încruntat, uitând complet de prezența ei.

– Se simte bine? întrebă ea.

– Cine ?

– Janey mi-a spus să mă asigur că nu bea prea mult, mai ales când vii tu…

El o săgetă cu privirea.

– E bine, îi aruncă. Vii cu mine până la poartă? zise, pe un cu totul alt ton.

Apariția lui Robert o împiedică să-i răspundă, astfel că vorbărețul bătrân profită imediat de situație.

– Ce idee bună! Du-te după geacă, fata mea…Și după coș. Uite hârtiile, și puse în mâna lui Jake un plic mare.

– Prefer să n-am nimic de-a face cu schemele tale nebunești, îi aminti Jake după plecarea fetei.

Madeline îi pregăti un coș cu merinde. O parte din ea ezita în a-l însoți. Instinctul o avertiza să nu se implice mai mult decât își putea permite. Însă spirit aventuros fiind, trecu peste toate înfrânările și, palpitând toată, își îmbrăcă geaca, luă coșul și ieși pe ușa laterală.

El privea cerul. Ea îi înmână coșul.

– Nu gătesc ca Janey. Ai sandvișuri și plăcintă cu mure, și niște gem făcut de ea.

El îi mulțumi apatic, ca și cum i-ar fi fost greu să accepte ceva tocmai de la ea.

– Mulțumesc. Nu trebuia să te deranjezi.

Începură să coboare treptele. La ultima, el sări jos și se grăbi să-i întindă mâna. Luna îi lumină pentru o clipă chipul surâzător.

– Prea mult whisky! Acum, va trebui să mă țin de tine.

Palma lui, caldă și moale o cuprinse pe-a ei.

– Mai bine te-ai opri din rolul pe care-l joci…N-ai băut chiar atât de mult, îl atenționă ea când el își retrase palma.

Merseră de-a lungul aleii în tăcere, sincronizându-și pașii. Madeline privi cerul înstelat, apoi arborii umbriți ce străjuiau aleea.

– Pe unde te duci acasă?

– Peste deal, peste câmpul lui MacMillan, apoi pe lângă cimitir ; ajung exact în curte la mine.

– Cred că inaugurarea iahtului lui Willie a fost un succes total. Te-ai distrat la petrecere?

– Nu…

– Întotdeauna am considerat că prea mult alcool e periculos pentru o persoană, râse ea.

– Vorbele sunt de prisos într-o astfel de noapte…și ne descurcăm și fără ele.

Replica o reduse la tăcere. Umbrele pe care le lăsau copacii în urma lor pe alee îi aminteau Madelinei serile petrecute pe Sena, cu podurile acelea frumoase ce se oglindeau în apă. Nu se putu abține să nu deschidă gura și-ncepu să-i povestească despre mirajul numit Paris; știa că o ascultă. Voia pur și simplu să-i împărtășească impresiile; uitase complet că trebuie să se dea drept Fiona.

La poartă, se opriră.

– Ar trebui să le vezi, încheie Madeline descrierea grădinilor Tuileries.

– Le-am văzut.

Cuprinsă de panică, își aminti că Fiona îi menționase vizita lui Jake în casa părinților ei.

– A, și-ai venit și pe la noi, adăugă ea în disperare de cauză. Aveai adresa noastră.

Își ținu respirația și-l privi, încercând să citească ceva pe trăsăturile chipului său sub clar de lună. Cufundată într-o lumină întunecată, figura lui părea rece, abstractă, precum a unei sculpturi clasice. Nu zise nimic, așa că ea continuă, pentru a-și masca gafa, comportându-se ca Fiona.

– Presupun că n-ai fost mulțumit de noi. Eram prea obișnuiți, prea provinciali pentru voi.

– N-am avut timp, se apără el. Eram...implicat cu niște prieteni. De ce naiba ar trebui să-ți explic ție, oricum?

– Așa e. De ce? Nu mai contează. Sunt doar ruda săracă…

Madeline nu era pregătită pentru smucitura ce a urmat și care a forțat-o să facă un pas înainte.

– Vorbești prea mult, murmură el.

Lăsând coșul, o prinse de umeri, și o sărută înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă.

Nu se grăbea, insistând pe fiecare mișcare. Ea își dădu seama că îmbrățișarea lui diferă de cea a tinerilor pe care-i cunoscuse la Paris. Aceasta era a unui bărbat obișnuit cu gesturile tandre, ale cărui mâini și buze trezeau în ea senzații necunoscute până atunci. Se abandonă aproape involuntar acelui sărut, și-și încolăci brațul după gâtul lui; atingerile lui îi începeșau rațiunea, iar dorința de iubi și de a fi iubită o eliberă de chingile în care fusese înlănțuită până atunci.

În clipa imediat următoare, el se depărtă și o împinse spre stâlpul porții.

– Se pare că Finlay a început ceva în seara asta, rosti el, destul de răvășit.

În zadar încercă ea să-i citească adevăratele gânduri; el nu zâmbea, ochii îi erau adânciți în orbite, ascunși de umbrele nopții.

– Adică? se miră, dezamăgită și torturată de abandonul lui brusc.

– Luna, o seară de iunie, căldura, mirosul de fân…toate capcanele romanticilor, și o fată care suferă de febra de primăvară. Te-a dezamăgit Finlay? De-aia ești așa de receptivă? Mă surprinde. Mă așteptam la o rezistență totală, sau să iau o palmă.

Râsul lui puse și mai mult gaz pe foc; Madeline fierbea înlăuntrul ei, rănită și confuză. Durerea îi dicta să-l pedepsească astfel că mâna o luă înainte, involuntar, ca și cum ar fi ascultat de sugestiile lui. Cu toată robustețea lui, Jake se feri și-i prinse încheietura, forțând-o să se retragă.

– Iar zgârii? De câte ori să te avertizez, pisicuțo?

Își luă coșul și dispăru pe poartă, strigând:

– Noapte bună. Să nu rămâi pe-afară. Aerul serii face rău la febră!

Glasul lui încă îi mai răsuna în urechi când se răsuci pe călcâie, luând-o spre casă, călăuzită de minunata lună. Încerca să se calmeze. Era șocată atât de propria încercare de a-l lovi, cât și de gestul lui. Niciodată nu mai pocnise pe cineva, caracterul ei fiind unul mult prea generos și sensibil pentru așa ceva. Dar Jake, ca bărbat, trezise în ea instinctul violenței.

Se șterse cu mâna la gură cu toată forța, ignorând pulsațiile sălbatice ce persistau în urma atingerilor lui. Acum, se lupta cu toată rațiunea împotriva instinctului de a-l iubi. Încerca să-și impună că Jake este o brută lipsită de scrupule, care nu acționa niciodată fără un motiv anume. Că era un om cu sânge-rece care-și planifica fiecare mișcare, ale cărui buze și mâini promiteau iubire, căldură și plăceri nebănuite. În lumina avertismentului dat de Isabel în acea dimineață, el se folosise de acea mișcare pentru a-i învinge mijloacele de apărare, și pentru a o face să-și mărturisească adevărata identitate.

Rațiunea, imparțialitatea și egoismul se ciocneau cu instinctul

într-o luptă care o sfâșia în două. Ar fi vrut să poată râde asemenea lui. Să nu fi devenit Fiona. Dar dacă n-ar fi apărut astfel, nu l-ar mai fi cunoscut. Ridică ochii spre trădătoarea lună de iunie, a cărei față părea să persifleze toate aceste gânduri ale ei.

În weekend, săpăturile lui Finlay avansară mai mult decât sperase el. Madeline se alătură echipei de studenți sâmbătă după-amiază. Se bucura de orice activitate ce-i diversifica programul, precum și de compania tânără care o făcu să uite evenimentele tulburătoare de vineri seara.

Spre satisfacția ei, găsi prima o bucată dintr-un vas. I-o duse lui Finlay. Cu mișcări iuți și pricepute, el îndepărtă noroiul, o cercetă mai îndeaproape, întorcând-o pe toate fețele.

– Asta e! izbucni într-un final.

Puținii studenți care rămăseseră să lucreze până mai târziu, lăsară lopețile și se adunară în jurul lui. Finlay lăsă bucata de lut să circule și-ncepu una din lecțiile sale :

– Pe anumite porțiuni vedeți încrustări. Sunt desene antice care arată că într-adevăr este o piesă din Epoca de Piatră, poate chiar una dintre cele din camera principală. Aceleași desene apar și pe pereții criptelor englezești, care sunt mai mari decât cavernele scoțiene sau irlandeze. La fel, ele se pot găsi și în Franța, în Pirinei, de unde proveneau cei ce le produceau. Desenele arată un fond de simboluri comun, care demonstrează unitatea în rândul comunităților acestor creatori. Această bucată de lut este doar una din cele multe pe care sper să le găsim. Astăzi am fost destul de productivi, așa că haideți să ne împrăștiem; beți câte o bere și odihniți-vă, ca să începem cu și mai mult spor mâine.

Îmbătat de succesul săpăturilor, Finlay era mai vesel ca oricând și rămase la fel toată seara. Când îi ură Madelinei noapte bună, o îmbrățișă afectuos.

– Te-ai descurcat foarte bine azi, dragă. Păcat că nu poți veni mâine. O să fac din tine un arheolog…poate chiar soție de arheolog. Să ții minte.

Cuvintele rostite într-o doară, precum și gestul lui Finlay, o tulburaseră. Dar, în același timp, persistă și amintirea sărutului lui Jake, care continuă s-o bântuie toată noaptea.

Și din nou avertismentul Isabelei. Oare și Finlay încerca să-și asigure spatele, în caz că Fiona Austin devenea moștenitoarea?

Gândul o dezgusta la culme. Suspiciunile, răutatea și invidia îi stricau relațiile cu Austinii. Îi plăcuse de Finlay chiar din prima zi și nu dorea să gândească rău despre el. Îi plăcea și Robert și ar fi vrut să-l considere o figură părintească, nu una periculoasă.

Cât despre Jake…Începu să se pregătească de culcare. Nu, nu voia să se gândească la el. Îi displăcuse, îi displăcea, și-i va displăcea în continuare.

Somnul însă întârzia să apară, astfel că rămase trează, ascultând cum trosnesc bârnele casei vechi; bufnițele se agitau în copaci. Madeline se întrebă dacă mai are rost să continue mascarada. Spre ivirea zorilor, începu să se simtă din ce în ce mai amenințată de tot felul de pericole, pe care ea, vulnerabilă, le înfrunta singură.

Coșmarurile dispărură a doua zi, odată cu soarele de iunie și cu sosirea invitaților din SUA ai lui Robert. Timp de două săptămâni, viața se dovedi plină de culoare și de bucurii. Invitația pe care Robert i-o făcu de a se alătura grupului, anulă toate suspiciunile cu privire la comportamentul acestuia; influențată de amabilitatea bătrânului, Madeline simțea că plutește, dovedindu-și inteligența și capacitatea de a aprecia obiectele vechi.

O dată apăru și Isabel, dar văzând cât de ocupată este gazda, se retrase cu mult tact.

– Cât timp ești așa de ocupată, pot fi sigură că nu reprezinți

concurența ! spuse ea la plecare.

În weekend, Robert și musafirii se pregătiră să plece la St. Andrews.

– Ține minte că ai să călătorești într-o companie aleasă în seara asta, îi aminti el fetei.

Madeline păli. El pleca, abandonând-o în mâinile necruțătorului Jake.

– Poate că deja și-a găsit alt membru de echipaj, sugeră ea, și nu mai are nevoie de mine.

– Nu da înapoi! L-am văzut ieri pe Jake și mi-a spus să-ți reamintesc. Mai bine îl suni să-l întrebi la ce oră vă întâlniți. Știi bine că nu-l poți dezamăgi.

– Nu, bineînțeles că nu. A fost la Londra sau la Rotterdam? se prefăcu ea interesată.

– Da, a fost în căutare de posibili cumpărători pentru ambarcațiunile și echipamentele pe care le face. A ajuns chiar și la Paris. N-a mai dat pe-acolo de la dezastrul cu Angela.

Angela. Un nume nou, despre care Madeline dorea amănunte.

– Care Angela? continuă ea, urmându-l pe Robert în hol.

– Angela Holmes. Dintr-o familie scoțiană foarte distinsă, cu tată membru al Corpului Diplomatic; iar Jake a fost la școală cu Alec Holmes. Acesta din urmă și Stair se întâlneau adesea când băieții au fost la Paris. Jake ar fi vrut să se căsătorească cu ea, dar l-a refuzat. Nu știe ce-a pierdut. Era una din acele fete frumoase, dar fără suflet. Dar tu să te distrezi cu băieții…Și să le porți noroc. Poate că dacă ești și tu prezentă, o să se poarte civilizat. MacBride o să aibă grijă de casă cât ești plecată.

Nu mai avea cum să refuze. Oare era bine că se duce? Poate că și ea avea să-și găsească sfârșitul exact ca Stair…Gândul o înfiora. Nu va merge. Îl va suna pe Jake și-i va spune că nu se simte bine, va

rămâne la Nether Craig și se va duce să călărească. Călătoria cu vasul ar fi dat-o de gol în ce privește cunoștințele ei de navigație. Se poate ca Jake s-o fi invitat chiar din acest motiv – să o demaște în fața lui Finlay.

Totuși, își dorea să meargă, să descopere secretele nevigației, într-o călătorie spre munții care o atrăgeau atât de mult. Întreaga după-amiază analiză problema, igorând însă adevăratul motiv pentru care nu dorea să meargă – nesiguranța sentimentelor față de Jake. Într-un final, formă numărul lui.

– Bună seara. Jake Austin la telefon.

– Ah, bună seara, se bâlbâi ea, speriată de abordarea lui formală. Sunt Fiona. M-am hotărât să nu particip la cursă.

Se lăsă o tăcere prelungă în care-l auzi cum inspiră adânc.

– De ce te temi mai mult? De mare…sau de mine?

Alarmată, nu putea rămâne indiferentă la o asemenea remarcă.

– Nu mă tem. Doar că…

– Să porți ce ai mai călduros…multe pulovere; ia-ți și o rochie, poate mâncăm undeva la țărm și mergem să dansăm sâmbătă seara. Eu aduc pelerine și cizme de cauciuc. Să fii aici la șase fix.

Și închise, iar ea rămase buimăcită ascultând tonul telefonului. Nu era de mirare că Fiona nu-l suporta! Jake întruchipa aroganța în cel mai înalt grad, și-i părea bine că Angela Holmes îl refuzase. Nu că dezamăgirea i-ar fi rănit câtuși de puțin mândria.

Replicele lui o stârniseră. Va merge, fie ce-o fi. Nu-l putea lăsa să creadă că se teme, cu toate că tremura pe picioare. Să mănânce și să danseze – suna ca o invitație la înec. Va merge. Era o seară plăcută, și poate că experiența avea să sfârșească interesant.

Capitolul 5

Pregătită pentru orice situație, Madeline conduse până în apropierea debarcaderului, unde parcă și o luă pe jos. Era o seară foarte plăcută. Briza vălura apele, iar cerul era brăzdat de fâșii întunecate. În depărtare, munții învăluiau cu negura lor dealurile dimprejur.

Finlay se afla deja acolo, arătând ciudat în pelerina galbenă. Vorbea cu niște necunoscuți, îmbrăcați și ei asemănător. Îi zâmbi, ca de obicei.

– Salut, draga mea. Jake s-a urcat deja la bord; e gata de plecare. Zice că astea sunt pentru tine, și-i puse în brațe o pelerină galbenă, niște pantaloni de nailon și o pereche de cizme. Îmbracă-te cu ele; altfel, o să te uzi.

Îi arătă o barcă nu prea mare, proaspăt vopsită în alb.

– Dă-mi geanta ta; o duc la bord cât timp te schimbi.

Stânjenită de hainele incomode pe care le primise, Madeline păși temător pe punte. Gata cu iluziile privind o călătorie plăcută cu o ambarcație solidă, pe albastrul mării. Totul i se părea acum nesigur, mai ales când Finlay urcă și el la bord. Se aplecă pentru a porni motorul, și strigă la unul din oamenii de pe chei, care veni și

împinse barca. Curajul începea s-o părăsească; își dorea să fi învățat să înoate în copilărie. Dacă ar fi știut, poate nu s-ar fi temut așa de mult.

Motorul gâfâi puțin la început, după care ambarcațiunea porni din loc cu viteză. Cuvintele nu-și aveau rostul din cauza zgomotului; se ghemui pe locul unde stătea, simțind stropii de apă împroșcați asupra ei, care-i udau gâtul și spatele. Nu-și luase pelerina, în schimb, își legase părul în două cozi.

Curând, ajunseră la o șalupă albă. Jake încerca să înalțe vela principală. Finlay lăsase bagajul ei pe punte, și se întorsese pentru a o ajuta să urce. Madeline îi era recunoscătoare pentru gest, căci n-ar fi putu să urce singură. Îndată ce o văzu sus, Finlay se întoarse la barcă, luă motorul și-l aduse pe Allegro, după care dispăru pentru a-l depozita undeva.

Madeline rămase în cabina principală cercetând zona, încercând să se familiarizeze cu cât mai multe obiecte de pe vas. După ce înălțase pânza, Jake i se alătură. O salută și-i ordonă să coboare, să-și dea jos pelerina și să-și pună geanta sub o bancă unde avea să doarmă. Când Finlay reapăru, Jake îl luă pentru a ridica barca gonflabilă și a o dezumfla.

Cabina de jos era vopsită tot în alb; avea o măsuță, două sobițe și câteva bănci. Madeline urmă instrucțiunile, încă ametită de clătinarea valurilor. Își așeză repede bagajul și seîntoarse pe punte fără a mai inspecta camera, sperând că aerul proaspăt o va calma.

Finlay tocmai punea barca dezumflată undeva jos. Jake luă cârma cu ochii spre velă, iar Finlay ridică ancora.

Încercând să stea cât mai departe, Madeline privi satul ce rămânea în urma lor. Nu-și închipuise că pământul poate apărea atât de diferit văzut de pe mare. Pământurile mlăștinoase se înălțau mai mult decât ar fi crezut, iar păduricea din jurul vechiului castel se

vedea stufoasă, de un verde în diferite nuanțe. Mare îi fu surprinderea când își dădu seama că în dreptul unui deal verde se înălța o casă albă, simetrică și riguroasă prin construcția ei, cu ferestre precum două pete galbene în bătaia soarelui – tocmai Nather Craig. Încântată de noua viziune asupra uscatului, nu luă seama la conversația celor doi bărbați, astfel că vocea lui Jake o făcu să tresară.

– Ce faci, pisicuțo? Ține tu cârma, cât cobor să prepar cina. Am înaintat bine și ar trebui să ajungem pe uscat, chiar acolo.

Încercând să mascheze neliniștea ce o cuprinse, luă cârma, ocupând locul pe care el îl părăsise, privind în direcția locului pe care i-l arătase. Cât timp visase cu ochii deschiși, Finlay ridicase și cealaltă velă, astfel că acum navigau cu ambele pânze în vânt, iar șalupa înainta cu viteză; în urma ei, clipocitul apei îi încânta auzul.

Ambii bărbați dispărură jos, iar ea rămase singură, împreună cu soarele de deasupra. În jur, alte câteva bărci care se îndreptau în aceeași direcție; pânzele lor sclipeau în lumina puternică. Uitându-se înapoi pe calea parcursă, rămase mirată nemaizărind ținutul Ardenlochan, în locul căruia apăruse o insuliță.

Dintr-o dată se auzi un fâlfâit ciudat, iar vela principală se umflă la maximum, zgâlțâind barca. Uimită, văzu că pupa indică o altă direcție, iar cea de-a două velă se strâmbase, nemaifiind pe aceeași direcție ca cealaltă.

– Ce naiba faci? apăru Jake, care se săltă iute sus privind velele.

– Nu…nu știu ce s-a întâmplat.

Niciodată nu se simțise atât de inutilă și de incompetentă.

– Te-ai abătut din drum. De ce nu te uiți la ce faci? Dă-mi cârma.

Ea se dădu la o parte și-l privi cum conduce barca. Din nou se auzi același fâlfâit, iar la pupa apăru petecul de pământ; barca luă viteză, parcă bucuroasă că a fost îndreptată.

– Scuze. Cred că mă uiam la celelalte bărci. Sunt atât de frumoase, deși făcute în scopuri total comerciale.

Își ținea pumnii încleștați, așteptând încordată o tiradă de acuze și de reproșuri. Dar nu le primi. El continua să mânuiască ambarcațiunea și o privi ferm.

– Vino aici.

Ea se apropie, mirată de calmul lui.

– Uită-te la steagul din vârful catargului. Ai să vezi că are aceeași direcție ca și barca, arată direcția vântului. Noi vrem să ajungem acolo; vântul din sud-vest suflă într-o parte a bărcii, și deci ne va duce direct în acel loc, fără să ne abată. Din cauză că nu te concentrai, ai tras cârma spre tine, iar vela s-a redirecționat, poziționându-ne spre o direcție greșită. Acum, ia din nou cârma; dacă vântul nu se întețește, n-ai de ce s-o miști. Privește.

Și-i dădu drumul, iar roata de lemn rămase neclintită.

– Barca e atât de echilibrată, încât merge de la sine pe un vânt ca acesta. Tot ce trebuie să faci e să ții mâna aici pentru a o împiedica să se miște într-o parte sau alta. Ține minte că nu e ca și cum ai conduce mașina. Dacă vrei să o iei la stânga, trebuie să întorci cârma la dreapta, și invers.

Schimbară locurile, iar ea își lăsă degetele să alunece ușor pe cârmă, simțindu-i lemnul lustruit. Când aceasta se mișca spre ea, o învârtea în sens invers, redirecționând barca. Timp de câteva minute, Jake rămase lângă ea, urmărind-o, după care, mulțumit de atitudinea ei, coborî din nou.

De ce nu-i strigase în față "Nu ești Fiona Austin"? De ce-i explicase totul cu atâta răbdare? Nu putea să scape din ochi direcția ; nu putea greși din nou. Trebuia să se concentreze și să nu mai viseze cu ochii deschiși.

După o vreme, Jake reapăru de sub tambuchi și-i dădu o cană cu

supă fierbinte. Adusese una și pentru el; luă cârma, lăsând-o să-și savureze lichidul fierbinte. Deși seara era călduță, o astfel de masă era binevenită. Când termină, el o rugă să meargă jos în cabină și să aducă sandvișurile pe care le preparase. Finlay se afla acolo mâncând și manevrând radioul în același timp. Ea se întoarse pe punte; mâncară în tăcere; soarele se cufunda în spatele munților cu contururi închise, pierzându-și din ce în ce mai mult culoarea aprinsă, dispărând după fâșiile cenușii de la orizont.

– Gata! strigă Finlay triumfător, apărând sus. Era din cauza undelor. Am prins prognoza locală, de la nouă jumătate. Se anunță vânt puternic, din sud-vest.

– Mă bucur că l-ai fixat.

– Crezi că se va anula cursa?

– Nu. O să se țină în apele mai calme. Va fi altfel decât pentru profesioniști, care vor trebui să ocolească muntele Craig. Mă întreb dacă și Willie ne va da târcoale în ultimul moment. Ce te deranjează ? Nu-mi spune că te temi, zâmbi Jake spre fratele său.

– Nu, se încruntă celălalt. Dar nu e prea mult s-o luăm și pe Fiona dacă vremea e rea ?

Jake studie chipul lui Finlay înainte de a o privi și pe ea.

– De ce-ți faci griji? Dacă tot a urcat la bord, se conformează regulilor, nu? Nu mă retrag pentru nimeni în lume.

Madeline își feri ochii.

– Sunt sigură că nu va fi urât. E atât de plăcut, iar marea e foarte calmă.

– Pe coasta de vest vremea e la fel de schimbătoare precum localnicii ei. Uită-te ce palid e soarele, și ce nori apar la orizont. Acum o oră puteam vedea creasta de la Craig destul de clar. Acum, a dispărut după nori… și mă îndoiesc că celelalte bărci au s-o mai vadă în seara asta.

Deși neliniștită din cauza avertismentelor, Madeline refuza să se lase influențată de interesul pe care perspectiva cursei i-l stârnise. Cu atenție sporită, urmări startul cursei la începători, salutându-l pe Willie care se afla pe "simbolul statutului" său, întrecându-i pe toți.

– Se pare că el n-a auzit avertismentul, comentă Finlay sec. Mă întreb dacă are să termine cursa. Ai tu niște idei cam trăsnite cu privire la anumite lucruri, Jake, dar trebuie să admit că te pricepi la a proiecta o barcă. E o frumusețe.

– Mă copleșesc asemenea complimente, mai ales când vin din partea ta…Măcar dacă Willie ar ști să navigheze. Uită-te la ea cum se clatină ca o rablă; pun pariu că ia apă înainte de lăsarea serii.

Cincisprezece minute mai târziu, cerul se întunecă, iar la țărm se aprinseră luminile. Allegro, cu velele în vânt, se alinie la start, în cursa pentru avansați. Bărcile din aceeași clasă cu ea țâșniră toate în același timp, alunecând în jos pe canal. Din față bătea o briză ușoară. Luminile insulei rămaseră în urmă. Fascinată, Madeline se ghemui în cabină. În zare se distingeau luminile strălucitoare ale unui far, lumini ce se intensificau pe măsură ce noaptea devenea mai neagră. Încet, se apropiară de far și de fâșia de pământ pe care acesta se înălța. Trecătoarea dintre cele două insulițe care separa uscatul de canal se lărgi, și în fața lor apăru centrala nucleară, puternic iluminată.

Pe când umbrele nopții se adânceau, zăriră licărul roșiatic al altui far, deasupra stâncilor golașe. Toate celelalte bărci dispăruseră, înghițite parcă. Singura indicație că încă se aflau pe drumul cel bun era o luminiță roșie sau verzuie ce se întrezărea prin negura deasă. Allegro devenise un fel de lume proprie pe ape plutitoare, vânt șuierător și bârne ce pârâiau sub greutatea ambarcațiunii ce se clătina continuu.

La miezul nopții ajunseseră la colțul insulei, iar Finlay strânse

velele, căci schimbară direcția spre vest. Se îndreptau acum spre o altă luminiță abia vizibilă. Jake îi ordonă Madelinei să se ducă la culcare și-i înmână cârma lui Finlay, coborând și el în cabină.

Simțind balansul podelei sub ea, fata se întreba dacă va putea adormi într-o asemenea atmosferă. Se uită la spațiul îngust care-i era destinat. În ciuda pernelor moi, poziția pe care o avea nu o îndemna prea mult la somn.

Probabil că Jake îi observase ezitarea, căci o forță să se așeze, după care aduse dintr-un dulap o cutie roșie. Turnă un pahar cu apă și i-l puse alături. Apoi luă o fiolă și-i dădu să bea.

– Ia astea înainte să te culci. Te scutește de disconfort. Apoi, bagă-te în sac. Nu te deranja să te dezbraci, poate că avem nevoie de tine de urgență.

În lumina palidă din cabină, expresia feței lui era mai incertă ca niciodată. Îl ascultă, fiind recunoscătoare în sinea ei pentru atenția acordată, după care se strecură în sac. El stinse lumina și se lungi pe jos între cele două bănci.

Legănată de ape, Madeline adormi buștean. În conștiința ei, ceva o avertiza că mișcările plutitoare se schimbă. Deveniseră mai bruște dintr-o dată, iar balansul se înteți. Corpul ei alunecase din locul inițial, cât pe ce să cadă.

I se uscase gura, și-și simțea pleoapele grele. Poate era efectul fiolei. Apoi, realiză că cineva o scutură. Deschise ochii și încercă să se ridice. Distinse profilul unui bărbat și auzi scârțâitul mușamalei de la pelerină.

– Ce e?

– Furtună, răspunse Jake sec. Trezește-te și pune-ți pelerina. Vreau să treci la cârmă cât timp eu și cu Finlay ne ocupăm de vele. Grăbește-te !

Pân-aici cu gluma, gândi Madeline în timp ce se chinuia să-și

îmbrace pantalonii impermeabili. O furtună chiar din prima ei experiență pe un vapor ! Gata cu excursia idilică sub clar de lună sau de stele.

Barca se clătina violent și parcă se sprijinea la pupa. Apoi, se prăbușea pe valuri, împroșcând apă în lături, zdruncinată din toate încheieturile. Madeline își pierdu echilibrul și fu împinsă înapoi pe bancă. Pelerina fiind prea mare, îi alunecase de pe ea, așa că trebuia s-o ia de la capăt. De ce oare erau nenorocitele astea de haine așa de greu de îmbrăcat? Noroc că Jake îi dăduse fiola; altfel, cine știe în ce hal ar fi fost până acum. Bâjbâind prin întuneric, ghidându-se după luminița de pe hublou, găsi și gluga și o legă sub bărbie. Și aceasta, prea mare, îi alunecă pe ochi. Începu să râdă, imaginându-și ce figură avea în acele haine galbene, incomode.

Se uită la ceas – două și jumătate. Trecuse și scurta noapte de vară; afară era semiîntuneric, și nimic nu putea fi distins. Cerul și ploaia erau una cu marea, ca o pânză continuă, neclară. O mare nervoasă, învolburată, cu numeroase bulboane de jur-împrejurul ambarcațiunii; picurii săreau destul de înalt, valurile făceau o spumă albicioasă, respingătoare. Vântul vâjâia neîncetat, încât era imposibil să te auzi om cu persoană.

– Ia! strigă Jake. Nu avem timp de admirat. Cârma!

Era ca un fel de figură grosolană, galbenă pe cuprinsul acelei pânze cenușii care strângea cârma cu ambele mâini.

Ea se bălăbăni până în dreptul lui și-l înlocui.

– Când îți spun să schimbi direcția, îi țipă el în ureche, să tragi de cârmă spre tine până când vezi pânza umflându-se. Încearcă s-o ții așa până ce-ți spun să te oprești. Înțelegi?

– O să încerc! răspunse ea, înghițind în sec.

El îi zâmbi și o bătu pe umăr. Ea își dădu seama că figura lui de un calm imperturbabil se schimonosise, nu din cauză că se temea,

ci de fericire. Pentru prima oară de când îl cunoștea, îl vedea că trăiește cu adevărat, că-i sclipesc ochii sub impulsul adrenalinei. Deja nu-l mai preocupau identitatea ei sau scopul pentru care se afla acolo. Se concentra să-și conducă barca în condiții nefavorabile, punându-și la încercare abilitățile și cunoștințele de navigație într-o luptă cu forțele naturii. Iar acum insista ca și ea să joace un rol, instruind-o, având încrederea în ea. Nu mai era fata inutilă de care trebuia să aibă grijă în caz că i se face rău, ci un membru al echipajului, care avea de îndeplinit o funcție.

Apucând cu putere cârma, Madeline încercă să deslușească ceva în fața ei. Finlay era la proră, trăgând de una dintre vele. Jake se apropie să-l ajute. Madeline încercă să găsească o poziție mai bună pentru picioarele care păreau că fug de sub ea. Cârma începuse să joace și era nevoie de multă forță pentru a o ține dreaptă, și pentru a menține barca pe linia de plutire.

Apele deveniseră o adunătură de munți lichizi și de rotocoale înnegurate. Ambarcațiunea le ocolea, prinzând viteză imediat ce prima velă fu ridicată din nou. Privi înapoi – o mișcare greșită, însă, căci zări un val uriaș ce-i urmărea, un val care cu siguranță, avea să se sfarme pe cabină, măturând-o. Totuși, nu ajunse decât până în marginea pupei, ridicând barca de la proră.

Încercând să străpungă perdeaua de ploaie, Madeline îi văzu pe cei doi bărbați lângă catarg. Finlay era înfășurat într-un ham, strâns pe trupul lui, care era agățat cu o parte de lemnul stâlpului. Jake nu avea.

Păreau că se ceartă. Finlay gesticula amplu. Încă o rafală lovi barca, udând-o dintr-o parte, iar apa ajunse și în cabină. Finlay fu împins înainte și se ciocni cu Jake, care se dădu înapoi, aproape să cadă în apă.

– Jake!

Strigătul îi scăpă aproape involuntar, deși era sigură că el n-o aude. Timp de câteva secunde, el se balansă, apoi se prinse de o funie a catargului, și reveni înainte. Spre uimirea ei, îl lovi pe Finlay cu pumnul.

Tensionată și concentrată la ceea ce făcea, Madeline încerca să mențină barcă dreaptă, în același timp așteptând ca Finlay să riposteze violent. În sinea ei, însă, își spunea altceva:

– Te rog, nu-i lăsa să se bată tocmai acum!

Strânse cârma, întrebându-se cât va mai dura totul. În viața ei nu se simțise atât de însingurată cum se simțea acum, în mijlocul apelor repezi, în timp ce mica ambarcațiune se clătina din toate încheieturile, iar ea se ruga ca cei doi să uite de problemele personale și să țină seama de prezența ei.

Dintr-o dată, Finlay apăru lângă ea și-l auzi pe Jake strigând:

– Acum…Direcția vântului!

După cum fusese instruită, trase de cârmă cu toată puterea, iar barca se roti, înfruntând valurile puternice.

– Trage cârma spre tine și condu-o, strigă el, iar ea îl ascultă.

Vela mică se umflă, iar barca deja nu se mai zgâlțâia ca înainte, ci înainta mai calm și mai controlat.

– Te descurci bine, draga mea, o liniști Finlay.

Ca și Jake, el nu avea glugă, iar părul îi stătea lipit de cap, făcându-l să arate ca un sălbatic.

– Mă duc jos să trag un pui de somn. Sigur te descurci?

– Da, mulțumesc.

Nu putea recunoaște nimic în fața lui.

El dispăru sub tambuchi. Jake i se alătură și-i luă locul. Dintr-o dată, fără a se mai sprijini de ceva, se simți lipsită de apărare; avu intenția să se agațe de brațul lui pentru mai multă siguranță.

– Ești bine? se aplecă el ca să fie auzit.

– Da, cred…N-ar fi trebuit să porți și tu un ham, ca Finlay ?

– Ba da. La fel ca și tine. Mai e unul în dulap, dacă vrei.

El deschise dulapul și scoase mai multe curele împleticite; o instrui cum se folosesc.

– Aproape că ai ajuns peste bord. Te-a împins Finlay?

– Te-ai îngrijorat?

Ea dădu din cap mecanic, după care regretă gestul.

– Măi, măi, ce frumos din partea ta, pisicuțo. Ești sigură că n-ai avut vedenii? E normal, mai ales într-o furtună, și ochii îi sclipiră ironic.

– Nu, n-am avut vedenii. Te-am văzut că l-ai lovit. Ce mai vreme v-ați ales să vă certați! Dacă ați fi fost răniți amândoi?

– Aha, deci te temeai pentru pielea ta, nu pentru a mea…A fost o mică neînțelegere, atât. Finlay ține la frumusețea ta și a vrut să te retragă din competiție, ca să stai la adăpost. Eu am refuzat, iar el a obiectat în maniera-i proprie. L-am lovit ca să-l fac să-și revină. E ceva între voi?

– Nu înțeleg.

– Nu contează. Discutăm mai târziu. Du-te și te culcă la loc.

– Nu, mulțumesc.

– Te temi?

Ea îl privi ferm în ochi și hotărî să nu-i ascundă nimic.

– Da…foarte tare.

Brațul lui o înconjură cu o mișcare sigură, puternică. Un timp, rămase încordată, după care se relaxă și se sprijini de el. O clipă de plăcere, atât de diferită de cea în care o mai îmbrățișase, deși îi oferea aceeași căldură și același confort. Dar nu dură mult, pentru că era nevoie de ambele mâini pe cârmă. Cu toate acestea, când o eliberă, situația părea a se fi liniștit.

– N-ai de ce să-ți fie frică. Barca e stabilă, iar noi știm ce trebuie

să facem. Am navigat destul încât să mă descurc. Se poate și mai rău de-atât. Deocamdată suntem la adăpost, iar după ce trecem de insula Skag, și ne îndreptăm spre Kyles, o să fie și mai bine. Vezi lumina aia în depărtare? îi arătă el.

Ea miji ochii pentru a deslușI o luminiță ce bătea la distanță de trei secunde.

– Aceea e de pe Skag. O ocolim, și intrăm pe coasta insulei Kyles. După ce trecem de recifurile de-acolo, o să ridicăm din nou vela principală. Până atunci, ne legănăm mai mult și ascultăm glasul mării.

"Ne legănăm" – nu era tocmai cuvântul potrivit, după cum se clătina barca.

– Glasul mării? se miră ea, și deja începea să se neliniștească.

– Marea are multe glasuri, mulți zei și multe glasuri – despre toate acestea vorbește T.S.Eliot într-unul din poemele sale. Ascultă cum vântul fluieră prin velatură. Scâncește, freamătă, agonizează. Nu-l auzi, dacă marea ar fi calmă. Ascultă apa la proră. Plouă. Mugește.

El se opri să asculte șuierul valurilor ce se spărgeau atât de peretele bărcii cât și de stâncile insulei de care se apropiau.

Ghidară barca printre rocile înălțate din ape, pe lângă reciful întunecat, ce ducea într-o trecătoare ce făcea legătura între insulă și uscat. La adăpostul insulei, marea era mai calmă. Madeline privea curioasă rocile malurilor, deloc ademenitoare, pline de mizerie.

– Când am ajuns aici anul trecut, orele erau mai înaintate decât acum. Nu sufla vântul, iar marea nici măcar nu se clintea, își aminti Jake. Pe stânci, vedeai câțiva pescărușI care zburau pe deasupra, și niște foci care se jucau. Toate s-au speriat când ne-au văzut că ne apropiem, și au început să facă un zgomot asurzitor. Cred că a fost o dimineață perfectă. Așa îmi plac mie. Mă încântă când am de lucru

pe punte și când sunt împroșcat de apă…verzuie. În final, ai un sentiment al victoriei câștigate prin luptă dreaptă.

Se aflau în dreptul insulei și o rafală puternică îi lovi din față. Jake lăsă amintirile, concentrându-se la cârmă. Madeline îl urmărea întrebătoare. În ultimele ore aflase mai multe despre el decât ar fi aflat pe uscat. Tocmai îi vorbise despre lucruri dragi lui și avea impresia că-i vorbise ei, Madeline și nu Fionei, ca și cum ar fi simțit că-l poate înțelege.

Valurile se intensificau din nou. Din ape apărură vârfurile marcate de vreme ale rocilor. Barca ținea urma altor două iahturi albe care apărură la orizont. Trecură pe lângă un far roșu ce lumina totul împrejur. Lumina zilei ce se trezea somnoroasă și palidă, începea să risipească ceața de pe uscat.

Madeline se duse să-l scoale pe Finlay. Acesta apăru pe punte cam buimac dar vesel, și apucă tare de vela principală. O desfăcu pentru ca barca să poată prinde viteză și să treacă repede pe lângă far; dacă zăboveau prea mult în zonă, ar fi putut avea probleme pe asemenea condiții meteo.

Pe măsură ce pământul începea să-i împresoare, marea devenea tot mai blândă. Coborâră vela principală și o înălțară pe a doua. Ca și cum ar fi scăpat din chingi, Allegro prinse viteză. Nu-i mai stăteau în cale opreliștile puse de valuri, astfel încât începea să se apropie de celelalte bărci.

Complet refăcută, Madeline coborî pentru a prepara ceva cald de băut. Căută prin provizii și găsi chifle, unt, brânză și roșii. Revigorată dintr-o dată, făcu sandvișuri și le duse băieților.

Fericire – cine ar fi crezut așa ceva când iahtul tocmai trecuse printr-o furtună? Madeline se așeză și ea în cabină, mâncându-și pâinea. Buzele îi erau pline de sare. Simțea un nou sentiment de siguranță născut în sufletul ei – poate și pentru că niciodată nu mai

experimentase o asemenea senzație. Urmări în tăcere trăsăturile calme ale lui Jake, cum stătea concentrat la poziția velei și a cârmei în același timp. Și-atunci realiză că, indiferent ce i-ar fi făcut sau ce i-ar fi spus, cu el se va simți întotdeauna în siguranță.

Conversația fu redusă la maximum. Barca se strecura printre trecătorile lăsate de stânci. Trecu de o altă barcă, al cărei echipaj le făcu cu mâna. Apoi, trecură și pe lângă o mică biserică din apropierea dealurilor, pe lângă o turmă de vaci de la fermele din zonă.

Uscatul se prelungea spre mare într-un fel de peninsulă, care devenea din nou rigidă, dar ei nu mai încetiniră de data aceasta. Înălțară ambele vele, iar Madeline fu nevoită să se țină strâns de peretele cabinei pentru a nu fi răsturnată când barca schimbă direcția. Treptat, începeau să ajungă din urmă prima barcă. Încercau s-o depășească, având vânt din lateral.

Dintr-o dată, ca și cum s-ar fi speriat, concurența schimbă direcția. Acum, păreau că vin direct spre Allegro. Madeline își mușcă buzele, vrând să strige.

– E în regulă, draga mea, râse Finlay. Încearcă să ne distragă atenția.

Cu ochii mari, fata îl urmări pe Jake, mai sever ca niciodată, schimbând cursul ambarcațiunii pentru a evita coliziunea. Trase scurt de cârmă și-i strigă lui Finlay să strângă vela principală puțin. Apoi se îndepărtă de prora celeilalte bărci, lăsând-o în urmă.

– Bună mișcare! îl lăudă Finlay. Nici mie nu-mi reușea mai bine. Acum, nu ne mai prinde.

– Pentru că avem mai multe pânze în vânt decât el, comentă Jake. Mă îndoiesc că l-am fi depășit altfel. A fost o cursă pentru cei tari astăzi și sunt mulțumit dacă ajungem pe locul trei.

În zare apărură docurile și comisia de evaluare a concursului, iar

Allegro trecu prima linia de sosire, chiar dacă nu în timpul pe care și-l propusese.

Madeline se văzu din nou la cârmă, în timp ce bărbații coborâră să pornească motorul. Apoi strânseră pânzele și lăsară jos barca gonflabilă. Iahturile încă dormeau în adăposturi, iar dimineața se lumina din ce în ce mai mult.

– Mai întâi un pui de somn, apoi o masă bună, zise Jake, frecându-și fața aspră din cauza sării.

Madeline coborî în cabină, alunecă pe podeaua udă, dar reuși să dezbrace pelerina. Era ora cinci și jumătate și o dimineață rece și mohorâtă de iunie. Se cuibări în sac și adormi imediat.

Capitolul 6

Mirosul îmbietor al micului dejun și aceleași voci familiare care se certau, o treziră. Uitându-se somnoroasă la ceas, constată alarmată că era ora unu.

– Ce naiba ai? Am supraviețuit, nu? Suntem întregi. Nimeni n-a căzut peste bord…încă. Deși ai încercat să mă afunzi.

Jake vorbea răspicat și cu furie în glas. Madeline se ridică într-un cot pentru a-l privi. Era îmbrăcat neglijent, cu pantalonii suflecați peste pulpe, cu cămașa pe jumătate scoasă din pantaloni. Stătea lângă o sobă.

În schimb, Finlay era îngrijit, parcă mai mult ca de obicei, ca și cum se pregătea să meargă pe uscat.

– N-ai dreptul să-ți asumi un asemena risc când Fiona e la bord, îl înfruntă el. Robert se va înfuria când va afla…mai ales după episodul de anul trecut.

– Sunt sigur ca ai să-l informezi cu prima ocazie și te vei folosi, ca de obicei, de numele meu. N-ai să te dai bătut niciodată, nu?

Jake puse șunca pe care o prăjise pe farfurii. Apoi sparse trei ouă și se așeză uitându-se cum fratele lui își strângea sacul.

– Ar cam fi timpul să treci peste asta, Finlay. A trecut moda

cavalerilor…O știi prea bine. Acum se poartă fetele moderne. Se consideră egale cu orice bărbat. Cu cât o tratezi mai dur, cu atât te place mai mult.

– Deci, așa faci tu? Da, se potrivește. Întotdeauna ai folosit forța fizică pentru a obține ce vrei.

Madeline se ridică rapid, cu sacul pe umeri. Era sigură că Jake nu va rămâne indiferent. Dar, spre dezamăgirea ei, ignoră remarca și o privi fix :

– Ai grijă, Finlay! S-a trezit și ne ascultă. E istovită după performanța de aseară. Cred că o să scrie totul în jurnal, cu titlul "experiență". Ai dormit bine, pisicuțo?

Fata constată dezamăgită că bărbatul grijuliu din noaptea precendentă dispăruse. Acum devenise sever și nu foarte amabil.

– Cum te simți, draga mea? zâmbi Finlay. După cum spunea și Jake – arăți ca o floare…rozalie în obraji, somnoroasă. Sper că nu te-ai rănit prea tare? și se duse spre ea, luându-i o mână într-a sa.

– Sunt bine, zise ea, aprinzându-se și mai tare, știind că Jake îi urmărește.

– Bine. Doar cinci bărci au mai terminat după noi…iar începătorii nici n-au mai ajuns la Craig, ci s-au adăpostit repede aici. Dacă tot am terminat devreme, mă duc la Glasgow imediat după ce mâncăm. Am o groază de lucru, și dacă tot vine vacanța, săptămâna viitoare mă duc la Cambridge pentru o conferință. Vrei să vii cu mine? Fie la Glasgow, fie la Nether Craig? Sau preferi să rămâi aici cu nebunul ăsta? Sincer să fiu, nu prea te văd bine cu el.

– Și de ce ar fi mai în siguranță cu tine? interveni Jake.

Cei doi rămaseră concentrați unul asupra celuilalt.

– Rămân… răspunse ea fără să stea pe gânduri, pentru a evita alte probleme.

Jake începu să râdă și o privi cu o sclipire ciudată în ochi.

– O atrag luminile insulei de sâmbătă seara; și, cine știe, poate are o vorbă cu Willie Watson, o tachină el.

Se lăsă o scurtă tăcere, timp în care Jake aranjă o mică masă între ei și aduse farfuriile.

– Vai, nu iarăși Watson, draga mea. Nu se cade.

Finlay se prefăcea, deși pe fața lui se citea nedumerirea.

– Nu sunt chiar deloc interesată de Watson, răspunse ea.

– Problema e, draga mea, că el e interesat de tine. Apropo, cu ce m-ai lovit? îl întrebă pe Jake.

– Cu asta, îi arătă fratele său palma deschisă.

– Dumnezeule, a fost ca o vergea, sau și mai rău !

Cu toții râseră, deși ea nu era împăcată cu sine.

– De ce m-ai împins? întrebă Jake, bine dispus.

– Pentru că nu mi-a plăcut cum ai vorbit despre anumite persoane. Și mi s-a părut că e o ocazie perfectă să scap de tine…Recunosc că nu mă pricep la fel de bine ca tine să înlătur intrușii, adăugă el răutăcios.

Madeline îl urmări din nou pe Jake, alarmată. Dar, ca altă dată, el ignoră remarca și continuă să mănânce.

– Să știi, draga mea, că a vorbit urât despre tine. Dar n-am vrut să-l împing peste bord. Barca s-a clătinat și am ajuns peste el.

Ochii îi scăpărară, iar Jake chicoti. Însă ea nu vedea nimic amuzant în toată situația. Oare ce-i spusese Jake despre ea? De ce ripostase Finlay? Nu mai știa ce să creadă, iar aluziile din discuție o deranjau. Parcă violența făcea pur și simplu parte din viața lor. Precum vechii scoțieni, Jake și Finlay aveau întotdeuna ceva de împărțit, dar de fiecare dată își păstrau încrederea unul în celălalt, ca într-un clan.

– Nu te preocupa, murmură Jake. Discuția nu e despre tine.

– Nu, dar ar putea avea legătură cu ea, îl înfruntă Finlay.

Acum era rândul lui Jake să-l fulgere cu privirea.

Madeline deja simțea că e suficient câte aluzii s-au făcut pe seama ei. Se ridică, rostind răpsicat :

– Aș prefera să vorbiți englezește!

– Mai ia niște ceai și îmbracă-te. Îl duc pe Finlay la țărm. E destul de clar? zise Jake.

Fata nu găsi alt răspuns decât să se strâmbe la el.

Mai târziu, admirând cabina iahtului lui Willie, Madeline se gândea că niciodată nu mai văzuse atâția oameni într-un spațiu așa de mic. Cabina nu se compara cu cea de pe Allegro, dar în acel moment acolo se aflau persoane de pe alte bărci, dar și echipajul lui Willie. După două ore petrecute între umerii unor anume Charlie și Sandy, ținea în mână un pahar pe care Willie i-l umpluse la început. Din când în când mai încercase să i-l reumple, dar ea evitase.

Deși se pricepea să facă pe gazda, n-o scăpa deloc din ochi, aducându-i mereu complimente, făcând-o să roșească.

Jake stătea pe o canapea în celălalt colț al cabinei. Alături, Isabel aproape se urca pe el, discutând, însă, cu un bărbat din partea opusă. Era mult zgomot și o atmosferă atât de încărcată, încât Madeline își dorea să se întoarcă pe Allegro.

Într-un final, Willie ridică glasul:

– A sosit momentul, domnilor! Ce ziceți să mergem la mal și să le oferim câte o cină doamnelor?

Sugestia lui fu întâmpinată cu murmure și cu o agitație generală.

– Dacă tu mergi, merg și eu, șopti Charliela urechea Madelinei. Cine știa că Jake ascunde o asemnea ființă la bord? Știu că Jake se ține tare…dar nu-l pot lăsa să aibă totul. Nu-i așa, Willie?

– Nu, nu putem. Îți place să dansezi, Fiona?

– Da.

– Ne vedem într-o jumătate de oră, pe chei.

Mulțimea se risipi, iar Madeline tocmai se pregătea să-l urmeze pe Jake în cabina lui când Isabel o opri.

– Stai puțin, Fiona. Vreau să vorbesc ceva cu tine. Nu știam că ai să participi la cursă. Te-ai distrat? Am auzit că a fost furtună. N-am știut nimic. Am luat niște pastile și am adormit tun. Willie s-a enervat că și-a stricat noua achiziție.

– A fost foarte interesant.

– Cred că ai mers bine cu Jake și cu Finlay. Ei se pricep. Finlay mai este ?

– Nu. A plecat la Glasgow.

– Da? Deci ai rămas cu Jake? Dormi la vreun hotel?

– Nu. Dorm în cabină. E vreo problemă?

– Dacă stau să mă gândesc bine, da. Poate ar trebui să-i sugerez unuia dintre membrii echipajului nostru să doarmă aici și tu să dormi la noi. Dar, când te văd fără machiaj, aș spune că Jake te privește ca pe verișoara cea tânără, deci n-am de ce să mă tem, pentru că el preferă mai mult farmec.

– Ești nostimă. Nu ai de ce să-ți faci griji. Jake nici măcar nu se uită la mine.

– Atâta timp cât și tu rămâi la distanță…Și nu încerca să mă concurezi, o avertiză. Ne vedem la cină!

Cu trapa închisă, Madeline se retrase în cabină pentru a se spăla și schimba. În ciuda avertismentelor Isabelei, era bine dispusă, chiar emoționată. Nu primise invitații la cină de prea multe ori în viață, și când se gândea că Jake avea s-o conducă până în oraș, inima începea să-i bată mai tare.

Îmbrăcă rochia pe care și-o adusese; și-o întinse pe șoldurile mici, apoi se analiză de sus până jos, în lipsa unei oglinzi. Rochia era de culoare roz, și-i punea în valoare nuanța părului și pielea închisă.

Dornică de distracție, își aranjă coafura, și-și puse cercei lungi

auriți. Nu știa sigur ce putea face cu sandalele negre cu toc înalt așa că deschise trapa și-l strigă pe Jake. Acesta, încă în cizmele de cauciuc, intră în cabină, iar când o văzu, se opri ca trăsnit.

– Un flamingo, și-și puse mâna pe brațul ei. De unde ai apărut, frumoasă pasăre, și a cui inimă ai de gând să frângi în seara asta? Poate a lui Charlie? E fiu de bancher, nu e chiar milionar, dar nu mai are mult.

– N-am s-o frâng pe a ta; asta e sigur. Cred că ești făcut din cea mai tare rocă din Scoția. Ce să fac cu pantofii?

– Să-i duci în mână…să mergi până pe țărm în cizme. Ia și o pelerină cu tine. Nu stau mult.

Să meargă la mal într-o barcă gonflabilă, așa frumos îmbrăcată cum era și cu bărbatul chipeș de alături – inima ei începu din nou să palpite, abia așteptând să înceapă seara cu adevărat.

Însă chiar când puse piciorul pe chei, lucrurile începură a merge de-a-ndoaselea. Willie se afla deja acolo, ajutând-o să coboare din barcă și conducând-o la o mașină lungă, ce se dovedi a fi a lui Charlie. Înăuntru se mai afla un alt bărbat – Mac. Willie vorbi tot timpul, iar ceilalți se mulțumiră a zâmbi și a o privi pe fată. În zadar încerca să se uite înapoi pentru a vedea o altă mașină cu Jake și Isabel; îi era imposibil să se miște. Se simțea cam pierdută, abandonată într-o mare de gânduri. Ca și cum participa la un serial de groază din care încerca să întrevadă partea amuzantă.

Sentimentul de a fi fost răpită persistă întreaga noapte. Nu-l văzu deloc pe Jake. Willie și prietenii săi o plasară într-un hotel luxos. Petrecură alături de ea; ar fi trebuit să fie o noapte frumoasă, însă tot timpul ea căuta din priviri o figură blondă și un chip cunoscut.

Într-un final, nemaiputându-se abține, în timp ce dansa cu Willie, îl întrebă unde e Jake.

– S-a dus cu Isa în altă parte, răspunse el aluziv. Dar nu-i

condamn. Mă simt bine cu tine. Ce zici? Îi lăsăm pe băieți aici și ne întoarcem pe Rona…numai noi doi?

O trase mai aproape spre el.

– O, dar am strica toată seara. Mă distrez foarte bine.

– Da? Atunci e bine. Mai stăm, dacă îți place. De câte ori te văd, îmi spui că ești femeia potrivită pentru mine. Dacă aș vedea-o pe Isa căsătorită cu Jake, ar fi totul perfect. Am face o pereche frumoasă, nu?

Madeline nu comentă, iar Willie nu mai avu nevoie de încurajare pentru a continua.

– Bineînțeles că Jake nu e o pradă ușoară, iar Isa a făcut greșeala de a se lua după Alastair. Nu era pentru ea. Jake e cel potrivit. Nu-l condamn că l-a împins pe Alastair la o parte. Și eu cred în supraviețuirea prin forțe proprii.

– Chiar crezi că Jake e responsabil pentru moartea lui Stair, că l-a înecat deliberat; iar tu ți-ai lăsa sora să se mărite cu un posibil criminal?

Groaza, furia, tristețea – toate amenințau s-o cuprindă din cauza comentariului său la adresa unui incident de care ea uitase, cu evenimentele din seara precedentă.

– Ah, nu l-aș numi pe Jake un criminal. Aș zice că a scăpat de cineva inutil. Îndurase prea multe din cauza tânărului, și-l tolera doar pentru bătrân. Te-ai făcut ca varul de albă. Hai să vorbim despre altceva? Ce șanse crezi că am? Nu mai ai pe altcineva, nu? Aș fi un soț bun și cred că Jake s-ar grăbi și el cu Isa, dacă ar ști că noi doi ne luăm.

Și continuă pe același subiect, în timp ce Madeline, mulțumită că schimbaseră subiectul, încerca să-și țină temerile departe.

Jake – un criminal. Dacă poliția nu-l acuzase, îl acuza acum unul din așa-zișii lui prieteni. Când Finlay îi sugerase prima oară acest

lucru, n-o afectase prea mult, ba chiar ar fi fost gata să-l creadă. Dar acum, când îl cunoștea mai bine, nu mai voia să creadă. Nu după cele întâmplate în noaptea precendentă.

Petrecerea continuă, dar Madeline nu se mai simți la fel de bine. Deranjată de discuția cu Willie, își dorea să se retragă cu gândurile ei. Era mai greu să scape de Willie, dar, în timp ce dansa cu Charlie, reuși să-l convingă s-o ducă înapoi la Allegro. Motivă că e obosită, și-i mulțumi în sinea ei că o înțelege.

În cabină, în timp ce-și dezbrăcă rochia, Madeline se simțea mult prea obosită pentru a mai scoate vreun cuvânt. O dureau brațele și picioarele din cauza efortului din noaptea precedentă, iar în suflet mai avea o durere pe care încerca să o ignore, dar pe care însuși cuvântul durere o denumea.

Cunoscuse multe dezamăgiri. Învățase a trăi astfel, și a se aștepta la cât mai puțin de la viață. Dar niciodată nu se simțise atât de abătută și de nefericită. Și toate astea pentru că visase la o seară în compania unui bărbat blond care se pare că preferase o altă femeie.

"Nu contează cine este sau ce-a făcut." Oare cine spusese aceste cuvinte? Fiona, atunci când îi descrisese iubirea…

Nu era adevărat. Nu era îndrăgostită. Nu putea fi. A fi îndrăgostit înseamnă să poți striga "sunt fericit"; nu să te simți așa cum se simțea ea.

Închise ochii, resemnată, ascultând cântecele și strigătele echipajelor ce se întorceau la bărcile lor. Însă gândurile vechi nu-i dădeau pace.

De ce n-o acuza Jake de falsă identitate? Cu cât rămânea mai mult la Nether Craig, cu atât se complica situația; Willie era pe punctul s-o ceară în căsătorie, iar Finlay începea să se considere noul ei protector. Poate ar fi trebuit să plece. Să renunțe la tot, să-i scrie Fionei că Jake o descoperise. Și totuși, ceva o reținea. Nu-i stătea în

fire să renunțe. Și nu voia să plece pentru că…Încă o dată închise ochii, refuzând să recunoască adevăratele motive.

Adormi greu, în zgomotul mării. Pânzele se loveau de catarg. Vântul șuiera în velatură. Ancora scârțâia. La un moment dat, simți lumina aprinsă, dar pleoapele îi erau prea grele pentru a le deschide. Niște degete aspre îi mângâiară obrazul și o voce groasă murmură :

– Deci, ai fost aici în tot acest timp!

Liniștită ca prin minune, se întoarse pe o parte și adormi la loc.

– Trezește-te ! E ora nouă și vreau să ridicăm ancora într-o jumătate de oră.

Era glasul lui Jake, aspru și autoritar.

Madeline se ridică, buimăcită. În cabină pătrundeau câteva raze de soare, iar Jake era ghemuit la căpătâiul ei, cu o cană de ceai în mână. Chipul său arăta palid și încercănat. Pe cealaltă bancă, sacul lui nu fusese încă strâns.

– Ah…Eu voiam să fac asta…Să pregătesc micul dejun.

– Da? rânji el sceptic. În ultimele șase ore ai fost total desprinsă de lumea aceasta, din câte îmi aduc aminte. Grăbește-te să te îmbraci.

El ieși pe punte, iar când se întoarse, ea aranjase deja masa. Îl salută cu un zâmbet larg, sperând ca astfel să evite întrebările inevitabile care apăreau când se aflau doar ei doi.

Un timp tăcură, savurând mâncarea. Jake termină primul, împinse farfuria deoparte și-și mai turnă ceai.

– Te-ai distrat, noaptea trecută? Mi s-a părut că te simțeai bine cu Willie și gașca lui.

– De unde știi? Nu te-am văzut deloc pe-acolo.

– O schimbare de program… surâse; am fost la un alt hotel.

– A fost o mișcare menită să mă abandonezi lor, încercă ea să

răspundă în stilul Fionei.

– Te-am abandonat, deci? Îmi place ideea. M-am întors să leg barca, și am văzut că nu mai ești. Cineva a pus totul la cale, ca să ne țină la distanță. Din păcate pentru ei, nu și-au dat seama de spiritul tău independent. Unde ai fost după ce-ai plecat de la hotel?

– M-am întors. Eram prea obosită. M-a adus Charlie. Nu ți-a spus?

– Charlie nu era pe Rona când noi am ajuns. Cred că s-a dus pe o altă barcă. Nimeni nu știa unde ești. Așa că m-am dus la țărm și am început să te caut pe străzi.

Făcu un gest cu mâna ca și cum și-ar fi îndepărat ceva de la ochi.

– Ce pacoste ești! Nu trebuia să te invit; sau, mai bine te trimiteam înapoi la Nether Craig.

Disprețul din vocea sa o deranja, anulând orice urmă de compătimire pentru faptul că o căutase.

– Nu trebuia să mă cauți, zise ea tremurând. Sunt destul de capabilă să-mi port singură de grijă. Nu intenționam să devin o pacoste. N-am să te mai deranjez. Se pare că pentru tine încă mai sunt un copil de…

– Ah, sigur că da. De nouăsprezece ani.

Ea se uită mirată la el, dar nu-l contrazise. Știa că nu e Fiona, dar de ce nu i-o spunea?

– Ce e între tine și Finlay?

Aceeași întrebare rostită brusc, care o bulversa.

– Nimic…chiar nimic, ezită ea.

– Sigur? Părea foarte preocupat de faptul că vrei să rămâi cu mine la bord, ca și cum nu te voia aici. A venit la Nether Craig în fiecare weekend de când ai sosit tu și e mai interesat de tine decât de orice altă persoană. Iar tu îmi spui că nu e nimic… chiar nimic…

– Nu înțeleg; deja nu mai era în stare să gândească limpede.

– Nu face pe inocenta. Știi foarte bine la ce mă refer.

Nu știa. Bănuia că încearcă s-o facă să-și recunoască falsa identitate.

– N-ai dreptul să-mi pui întrebări referitoare la viața mea personală, răspunse ea rece. Eu și cu Finlay suntem buni prieteni, iar ce este între noi, ne privește.

El se lăsă pe spătarul băncii. Colțurile gurii i se ridicară subtil.

– Din asta, deduc că nu te culci cu el…Adică exact ce voiam să aflu. Dar a fost o bună încercare de a-mi arunca praf în ochi.

Se aprinse toată, realizând semnificația cuvintelor sale.

– Cum îndrăznești să spui așa ceva? N-aș abuza de ospitalitatea lui Robert pentru a mă implica astfel.

– N-ai de ce să-ți faci griji referitor la atitudinea lui față de o asemenea chestiune. E înțelegător; deși, dacă stau să mă gândesc, s-ar putea să obiecteze când e vorba de Finlay. Sunteți rude cam apropiate.

Ironia din glasul lui era mai mult decât evidentă, iar privirea – inevitabilă. Madeline strânse din dinți, înfrânându-și o dezvăluire a adevăratelor raporturi dintre ea și Finlay.

– Șocată?

– Da. Cum ți s-ar părea ca eu să comentez relațiile tale într-un mod atât de obraznic, să spun același lucrul despre tine și Isabel?

Replica însă nu-și atinse ținta. El scutură din umeri, parcă preocupat de altceva.

– Mă întreb, rosti el lent, sugestiv, Willie Watson…Da, ar fi o posibilitate. Dar de unde să aibă el informația? Doar dacă nu s-a folosit de intuiție. E destul de viclean pentru așa ceva, și încă vrea să-și ia revanșa pentru înfrângerea de anul trecut. Iat tu ai fost mijlocul perfect.

Complet confuză, Madeline preferă să tacă.

– Te-a cerut în căsătorie?

O altă întrebare bruscă, pe care ea avu timp s-o depășească rapid.

– Nu văd ce te privesc pe tine relațiile mele cu alți bărbați.

– Mă privesc chiar foarte mult. Ești singura rudă de gen feminin a lui Robert. Din moment ce i-ai intrat în grații, ai devenit la fel de vulnerabilă ca și Stair. De aceea mă interesează cercul în care te învârți.

Vorbele acestea îi dădură fiori; inspiră adânc. Oare devenise un obstacol în calea lui? Încerca s-o îndepărteze?

Dacă nu avea să se ferească de el curând, va resimți greșeala pe propria piele. Apropierea lui îi creștea adrenalina. Nici măcar nu era nevoie să o atingă pentru a-i trezi anumite emoții. Acum, își dorea doar să-i cedeze, să recunoască faptul că nu e Fiona. Trebuia să plece înainte să fie bombardată cu un alt interogatoriu, să câștige un moment de respiro înainte de a reintra în luptă. Nu putea gândi limpede în prezența lui.

– Te rog să mă duci la țărm, ceru dintr-o dată.

– De ce? se miră el.

– Vreau să mă întorc cu feribotul. Nu vreau să merg înapoi pe iaht.

– De ce?

– Nu…Nu cred că mai vreau. Tu însuți ai zis că sunt inutilă, că sunt proastă, așa că am să mă retrag.

Asta o durea cel mai mult – că după toată experiența din timpul cursei, continua s-o găsească inutilă. Avea nevoie să uite toate aceste senzații, să nu intervină în planurile lui. Altfel, avea să fie măturată pur și simplu la o parte.

– Ar fi timpul să înveți să spui adevărul, scumpo, și se aplecă spre ea. Adică, nu vrei să rămâi singură cu mine, nu?

Cum de ghicise? Nu putea decât să-l aprobe buimăcită. În adâncul sufletului, ducea lipsa orelor perecute în compania lui pe

timp de furtună. Dacă s-ar fi întâlnit în alte împrejurări, dacă n-ar fi fost toată suspiciunea și lipsa de încredere pe care el le cultiva, compania lui ar fi fost una plăcută.

– Păcat…pentru că nu te duc la țărm. Așa că va trebui să te conformezi, pentru alte câteva ore. Indiferent cum sunt, vor fi patru ore mari și late.

Patru ore! Nu va rezista. Nu mai putea sta cu el fără să capituleze. Disperată, se târî pe bancă pentru a ieși, în încercarea de a scăpa. Mâna lui o prinse de cot, împiedicând-o să se miște.

– Unde crezi că pleci?

Nu putea scăpa fără luptă. Fiona ar fi ripostat. însă Madeline era conștientă că nu avea forța fizică necesară…și nici nu dorea să aibă.

– Dacă nu ești destul de educat să mă duci la țărm când te rog, mă descurc și singură, îl înfruntă. Te rog să-mi dai drumul!

O mică distanță îi mai despărțea. Prin cămașă lui descheiată, i se vedeau mușchii pieptului. Ochii ei cercetară linia puternică a gâtului, ridurile din jurul gurii, pentru a ajunge la privirea de un verde-aprins.

– Poți vâsli? o întrebă politicos.

– Nu, dar pot încerca, și se zbătu.

Degetele lui coborâră spre încheietură.

– Are să fie un spectacol interesant, mai ales pentru echipajele celorlalte bărci.

Șocată de atitudinea lui, făcu un pas greșit:

– Am să-l strig pe Willie. O să mă ducă el la țărm, poate chiar acasă. A zis că o să facă tot ce-mi doresc!

– Se pare că și aseară s-a străduit foarte mult, comentă el grav. Ai face orice pentru el? Cred că mi-a ajuns prezența lui săptămâna asta. Ai să rămâi aici, și am să te duc eu înapoi, chiar de-ar fi să te leg.

Amenințarea era prea mult. Furia o făcu să uite adevăratul motiv

pentru care-și dorea să plece:

– Nu trebuie să fac ce vrei tu! Am să țip, iar Willie și Isabel au să audă!

Începu din nou să se zbată, iar el își spori strânsoarea, fără prea mare efort.

– N-ai decât. Te pot oricând reduce la tăcere printr-o lovitură, iar ochii păreau că-i scapără.

– La fel cum l-ai lovit și pe Stair, înainte să se înece?

Astfel, spera să-l atingă, pentru ca el, enervat, să-i dea drumul. În schimb, degetele lui se încordară mai tare.

– Încep să mă plictisească acuzațiile tale.

– Înseamnă că nu le negi.

– Încerci în zadar. N-am nevoie să contrazic nimic din ce spune lumea despre mine. Am conștiința împăcată, ceea ce nu pot spune despre a ta. Poți să te pregătești, în timp ce eu ridic ancora.

Ultimele cuvinte îi erau adresate direct, anihilându-i orice măsură de apărare. Îi eliberă mâna, dar ea nu mai încercă să scape. Îl auzi urcând pe punte, salutând echipajul altei bărci; îl invidia pentru autocontrolul desăvârșit de care dădea dovadă. Deși încercase din răsputeri să-l atingă, nu-și făcuse rău decât sieși. De-acum înainte, viața ei se afla în mâinile lui.

Ideea de a te conforma înseamnă să înduri, iar călătoria de întoarcere se dovedi un test al îndurării pentru Madeline. Și nu doar dintr-un singur punct de vedere. După ce se spălase și-și strânsese lucrurile, i se ordonase să îmbrace pelerina, pentru că avea să fie o călătorie răcoroasă.

Jake trecu la cârmă și o trimise să dea drumul ancorei. Puntea trosni sub pașii ei. Dintr-o sforțare, reuși să tragă sus funia și lanțurile, care aproape că o azvârliră și pe ea cât colo când le aduse sus.

Barca prinse dintr-o dată viteză. Nu prea reușea să-și mențină echilibrul pe podeaua alunecoasă. Se repezi în cabină, mulțumită că, cel puțin aici, era în siguranță. Dar nu savură prea mult momentul, căci Jake îi ordonă să tragă vela mică. Spre dezamăgirea ei, constată că trebuia să se deplasese de cealaltă parte, acolo unde apa atingea un nivel mai ridicat. Când ajunse în dreptul marginii, aruncă o privire disperată spre el, dar Jake fie că n-o observase, fie că o evita, continua să se concentreze la cârmă.

Madeline se ridică de pe bancă, dar, pierzându-și echilibrul, fu aruncată pe jos, julindu-se destul de tare.

– Mai repede, urlă el. Nu avansăm dacă pânza e în vânt.

Ea prinse de o funie laterală. Barca se clătină și mai tare, iar apa ajunse pe punte, udându-i pelerina și puloverul de dedesubt.

Trase de frânghia velei, care se mișcă puțin, dar nu avea forța necesară s-o tragă împotriva curentului.

– Învârte-o în jurul inelului…de două ori…în direcția acelor de ceasornic. Am zis invers, femeie! strigă Jake.

Ceea ce-i strigase nu era tocmai plăcut, dar atitudinea lui continua să fie una calmă, iar chipul, inexpresiv ca de obicei. Situația nu se schimbă în cele patru ore ce urmară, barca urmându-și cursul printr-o ceață deasă. De fiecare dată când stagnau, Jake îi ordona să strângă o velă și să o deschidă pe cealaltă, până când mâinile i se umplură de bășici, iar brațele o dureau mai rău ca niciodată. Mai avea puțin și leșina. El nu se oferi s-o ajute absolut deloc, încât se întreba dacă are o satisfacție prin faptul că o torturează.

Dar era oare o tortură? El părea că uitase de disputa de mai devreme, absorbit de treaba de pe vas. Treptat, chiar și ea uitase acest lucru, și începuse să-i placă această cursa sălbatică în compania unui taciturn, pentru care fetele moderne cereau să fie tratate în mod egal cu bărbații; iar acum, dorise evident a-și pune teoria în

aplicare.

Când intrară la debarcader, Madeline începea să regrete că totul se sfârșise. Cu toate că abia vorbiseră între ei, trăise din nou același sentiment de siguranță pe care-l cunoscuse în timpul furtunii. Cu Jake, era în siguranță. Nimic nu i se putea întâmpla alături de el și se întreba de ce se îndoise de abilitățile lui, ceva mai devreme. Nu mai conta starea jalnică în care se afla, udă până la piele, înghețată și rănită. Dacă i-ar fi cerut să repete experiența, n-ar fi ezitat. Dacă…Dar era sigură că se va debarasa de ea, pentru că nu era Fiona.

Ancorară, strânseră velele, și ajunseră la mal în barca gonflabilă. Era sâmbătă după-amiază. Cu părere de rău, Madeline se gândea că a doua zi avea să plece. Jake avea să-l informeze pe Robert că e o impostoare, și din nou se va regăsi singură, sărăcită, căutând prima slujbă ce-i ieșea în cale.

La țărm, Jake așteptă în ploaia mărunță, răbdător, ca ea să-și dea jos pelerina și s-o împăturească, după care puse bagajul ei în mașină. După ce se instală pe scaunul din dreapta șoferului, se întoarse spre el, pregătită pentru a fi demascată.

Însă el nu schiță niciun gest, ci doar o privi fix.

– Îți mulțumesc că m-ai adus aici. Mi-a plăcut călătoria. A fost o experiență nouă, surâse. Da, și încă o contribuție a ta. Nu te bucuri că nu te-am lăsat să te întorci cu feribotul? Gândește-te câte ai fi pierdut. Ai să fii un bun membru de echipaj…într-o zi. Te miști repede, deși cam impulsiv. Știu că te temi de mare, dar asta nu e un lucru negativ. Toți marinarii buni au același sentiment; respectă marea. Într-adevăr, ai să-ți îmbunătățești abilitățile, precum soția la prima căsătorie.

Cu aceste ultime cuvinte enigmatice, Jake porni mașina.

Capitolul 7

Evenimentele din weekend nu se sfârșiră așa cum se aștepta Madeline. Jake nu-i spuse nimic lui Robert, iar tăcerea lui o surprindea. Confuză și neliniștită, începu a medita asupra vorbelor sale de duminică, pentru a le pătrunde înțelesul.

Efectul secundar veni din partea Isabelei. Apăruse zmeura, și trebuia făcut gemul; mult gem, care părea că nu vrea să se prindă niciodată.

– Să știi că n-o să meargă, Fiona, spuse Isabel inspectând borcanele. Ai pus gelatină, sau pectină?

– Nu. Trebuia?

– Da. Doamna Wilson zice că a pus ceva deoparte. L-ai fermecat bine pe Willie; o să fie cam dezamăgit când o să afle că nu te pricepi la gătit.

Madeline se mulțumi să treacă peste remarcă și s-o servaescă pe musafiră cu ceai.

– Apropo, a fost dezamăgit sâmbătă noaptea de fuga ta. Ce s-a întâmplat?

– Charlie m-a dus înapoi la Allegro. Mă simțeam obosită.

– Păcat! Ne-am distrat foarte tare pe Rona, deși pentru mine s-a

cam rupt filmul când Jake a decis să plece în căutarea ta. Întotdeauna se poartă atât de responsabil. Cred că în sinea lui s-a gândit că ești o pacoste și că mai bine nu te invita.

Madeline încerca să descopere de unde atitudinea aceasta acră a femeii.

– I-am spus să nu-și facă griji pentru tine, că ești genul care își găsește pe cineva…Și am avut dreptate, nu? Poate nu s-ar fi simțit la fel de responsabil dacă nu erai verișoara lui și favorita lui Robert. Dar punctul culminant a fost atunci când Willie a anunțat că o să te invite la formalitățile pentru cursa de săptămâna viitoare, și Jake s-a bosumflat, spunând că nu ești disponibilă. A menționat că i-a ajuns cât te-a văzut în weekend. Cred că nu prea te place.

Ultimele cuvinte le rostise cu oarecare satisfacție.

– Drăguț din partea lui Willie. Spune-i că aș fi mers, dar bineînțeles că nu-mi este prea ușor să-l părăsesc pe Robert și casa.

– Firește că-i transmit, sări Isabel prietenoasă. O să-i spun să te sune, să aranjați o călătorie cu Rona. Și trebuie neapărat să vii la Gateside pentru cină. Sunt sigură că poți aranja o seară liberă…în ciuda a ceea ce spune Jake. Acum, trebuie să fug; am multă treabă. Am comandat o grămadă de mâncare pentru iaht; săptămâna viitoare o să trăim exclusiv acolo și o să organizăm multe petreceri. Jake a acceptat să preia conducerea pentru Willie. Doi iepuri dintr-o dată. Dacă Rona câștigă, Willie se alege cu trofeul, iar Jake cu comenzi pentru ambarcațiuni.

Apoi plecă, lăsând în urmă un parfum dulce, ce se amesteca perfect cu mirosul gemului. Madeline rămase cu ochii la borcane. Deci Jake refuza invitațiile în numele ei, pentru că nu dorea să fie în preajma ei! Se potrivea…Nu voia să-și facă prea multe relații în afara familiei, știind că ea nu e Fiona. Dar de ce nu-i spunea în față ce crede despre ea, sau s-o trimită acasă? Nu-i înțelegea deloc

atitudinea.

Nu-l văzu toată săptămâna. În apropierea weekendului, începu să simtă lipsa lui Finlay. Robert era mai amabil ca de obicei; își anulă partidele de golf pentru a-și conduce Rolls-Royce-ul până la castelul Culzean. Excursia o încântă pe fată, mai ales în compania unui cunoscător ca bătrânul. Și el se bucura de prezența ei, ceea ce însemnau pentru ea alte mustrări de conștiință, și rezerve în a mai apărea în public ca Fiona.

Veni și săptămâna cursei cu vreme însorită și vânt aspru din nord. Madeline urmărea rezultatele zilnic, în ziare. Se pare că Willie era pe punctul de a obține ce-și dorea; într-o zi, apăru și o poză cu Rona în plină acțiune pe traseu. Îi veni în minte distracția de care avea parte Isabel alături de Jake. Spre disperarea ei, acum încerca un sentiment puternic de gelozie.

Primi un telefon de la Finlay care o anunța că are să sosească acasă la sfârșitul săptămânii, dar nu apăru nici până duminică. Robert o luă pe fată la Iverary, la un alt castel; după-amiaza și-o petrecu citind în biroul său, așa că Madeline găsi timp să meargă la călărie, sub soarele de iulie.

Se întoarse la Nether mai târziu ca de obicei. Înserarea decupase pete închise la culoare în adânciturile stâncilor. La una din ferestrele de la etajul al doilea ardea lumina. Finlay trebuia să fi sosit. I se luă o povară de pe inimă și intră voioasă, deși mirată că nu-i vedea mașina parcată afară.

Casa era cufundată într-o liniște adâncă. Îl strigă pe nume din capul scărilor. Niciun răspuns. Zări lumină pe sub ușa biroului. Poate că se afla acolo cu Robert, cu toate că nu se auzeau glasuri sau râsete.

Liniștea devenise apăsătoare. Aprinse lumina și împinse ușa biroului:

– Finlay Austin, știi că nu e bine să…

Se opri dintr-o dată. I se făcu pielea de găină, înghițind în sec pentru a nu țipa. Robert era lungit pe covorul roșu din fața biroului său.

Dominându-și panica și groaza, îngenunche lângă el, strigându-l. Bărbatul respira convulsiv, complet inconștient.

O mulțime de întrebări i se îngrămădiră în minte. Dacă cineva dăduse buzna în casă și furase obiecte de valoare? Sau făcuse un atac de cord?

Sări în picioare pentru a cerceta biroul. Călimările de argint erau la locul lor; la fel și paharele de secol optsprezece și candelabrele argintate. Totul se afla în ordine.

Robert horcăi. Ea se ghemui din nou alături, întrebându-se cum să-l readucă în simțiri. Liniștea din casă începea să devină din nou apăsătoare. Trebuia să ceară ajutor; și o singură persoană putea veni.

Formă numărul lui Jake aproape instinctiv. Telefonul sună timp îndelungat, încât o cuprinse spaima. Dacă nu răspundea? S-o sune pe Isabel? Însă el răspunse, într-un final.

– Sunt Fiona, se grăbi ea

– Ce vrei? întrebă el rece.

– E Robert. Cred că a căzut și s-a rănit. Sau a intrat cineva și l-a rănit. E inconștient…și nu știu ce să fac.

– Îl sun pe doctorul Wallace și vin imediat.

Când puse receptorul la loc, Madeline observă două pahare folosite, precum și mucuri de țigară în scrumieră. În aer persista miros de tutun. Deci, nu cu mult timp în urmă, cineva stătuse acolo și fumase. Ridică un muc; semăna cu cele pe care le fuma Jake.

Zgomotul mașinii o anunță că sosise, iar ea îi ieși în întâmpinare. Pielea lui căpătase o nuanță aurie ce-i punea în valoare verdele

ochilor și culoarea deschisă a părului.

– Ai fost aici în seara asta, îl acuză imediat.

– Da. Câteva minute.

– N-ai plecat de mult.

– Vreau să-l văd, și încercă să treacă de ea.

– Nu, n-ai să te atingi de el!

– Ce te-a apucat?

– Erai aici când am ajuns eu și ai ieșit pe ușa principală. Știu că erai aici pentru că acelea sunt țigările pe care le fumezi tu și una încă e caldă. Când te-am sunat, abia ajunsesei acasă. Simțeam după respirație că ai fugit.

– Și ce crezi că am făcut, mă rog? o întrebă calm.

– Nu știu, strigă disperată. Robert bea numai când ești tu aici; atât Janey, cât și Finlay recomandă să nu facă asta, și…și tu ești cel care vrea să scape de el…

– Destul Sherlock…sau Maigret? glumi el. Acum spui că am încercat să-l omor ca să-l moștenesc, nu? Poate ar fi bine să asculți și versiunea mea înainte de a continua cu ancheta.

Ironia lui îi anulă atitudinea vehementă, și-i acceptă explicația.

– Am plecat la opt și jumătate. L-am sunat pe Dougie MacPherson, cu care m-am și întâlnit. Apoi, chiar când mă întorceam acasă, am auzit că sună telefonul. Sper ca alibiul tău să fie unul impecabil. Și tu ai putea foarte bine să lovești pe careva în cap.

Ea își duse ambele mâini la obrajii aprinși, neștiind cum să se scuze în fața lui.

– Adu o pătură și o pernă, îi ordonă.

Ea fugi sus, mulțumită că nu mai trebuie să dea explicații. Până să se înapoieze, Jake îl întorsese pe Robert, și-i vorbea. Ochii bătrânului stăteau deschiși, dar nu era în stare să vorbească. Fata îi puse perna sub cap, după care-l acoperiră.

Jake se rezemă de birou, privind-o sarcastic.

– Ce i-ai făcut? L-ai lovit cu vătraiul sau cu altceva? Are un cucui…dar se pare că a avut un alt atac de cord. Fie de la prea mult whisky, fie s-a emoționat sau s-a enervat prea tare și și-a pierdut cumpătul

– N-am fost eu, începu Madeline, furioasă că o suspecta pe ea.

– Dacă nu tu, și nici eu…atunci cine?

Se auzi soneria.

– Doctorul. Deschide-i.

Doctorul era un omuleț chel și agitat. Venise cu doi paramedici, cu o targă. Îl examină scurt pe Robert, discută în șoaptă cu Jake, o scrută pe Madeline, blestemă destul de tare băutura și banii, după care instrui oamenii să-l ridice pe bătrân și să-l ducă la ambulanță. Încă șocată, Madeline urmări cele două mașini dispărând pe alee. Fără Robert, totul rămase pustiu.

– O să moară?

Își aminti că ultima oară când avusese de-a face cu ambulanțe, tatăl ei murise.

– Nu cred.

Se întoarseră în birou. Jake se așeză pe un colț al mesei și-și aprinse o țigară.

– Ți-ar păsa?

– Bineînțeles. Orice moarte mă marchează. N-ar fi trebuit să-l lași așa. Puteam și eu să am grijă de el.

O deranja calmul lui, lipsa de emoție. Chiar nu-i păsa de nimeni? Credea că măcar se simte obligat față de cel care-i oferise un adăpost.

– E mai bine în spital. Robert are nevoie de îngrijiri serioase, iar acum, de odihnă și de liniște. Tu ești prea moale, și ai fi epuizată după doar o zi. Îmi pare rău că-ți refuz gestul caritabil, adăugă

ironic. Poate că ți-ar fi netezit calea, într-un fel sau altul. Poate că i-ai fi câștigat recunoștința veșnică, și ar fi fost foarte generos cu tine. Sau, dimpotrivă, i-ai fi grăbit trecerea spre mormânt, și-ai fi avut oricum de câștigat.

Madeline tocmai împăturea pledul. Trase adânc aer în piept.

– Ce urât din partea ta! Întotdeauna vorbești cifrat. Nu te înțeleg. Dacă tu ești aprig și egoist, crezi că toată lumea e la fel. Doar nu crezi că ceea ce spui despre mine e adevărat?

– Fiindcă știu prea puține despre tine, zise el, și încerc să aflu. Și dacă nu înțelegi, înseamnă că ești și mai inocentă decât am crezut…Și e mai bine să rămâi așa.

Ea rămase cu gura căscată, cu pătura pe braț, încercând să deslușească vorbele sale. Jake luă un pahar și-l mirosi.

– Robert o să stea în spital câteva săptămâni, iar eu va trebui să mă ocup de afacerile lui, deci voi locui aici. Oricum, nu e bine să fii singură noaptea. Dacă îmi faci patul la mine, vin chiar de-acum; mă duc după niște haine.

Și acum, ar fi trebuit s-o anunțe că poate să plece, că nu mai are nevoie de serviciile ei.

– Poate ar trebui să mă duc. Nu mai am de ce să stau cât Robert e în spital, sugeră ea.

– Dimpotrivă, trânti el paharul. Ba chiar trebuie să rămâi. Robert așa ar dori. Va trebui să-l vizitezi; casa trebuie întreținută. Dacă-i spui că pleci, poate îi înrăutățești situația. În plus, mai și dai naștere la zvonuri prin oraș, când se va afla că m-am mutat din nou aici. Nu schimba totul doar pentru că vrei să dai bir cu fugiții. Dacă stai, ai să-l întâmpini cum se cuvine când se va întoarce acasă…În calitate de singura rudă de gen feminin pe care o are.

Ochii lui o cercetară curios, iar ea se simți prinsă într-o capcană, la fel ca pe Allegro. Deși ideea de a rămâne o mai liniștise, spiritul ei

aventuros nu era împăcat cu fixitatea.

– Și dacă refuz să rămân…ce faci? îl înfruntă ea.

– Nu duci lipsă de curaj, nu-i așa, pisicuțo? o admiră el din priviri. Ești chiar mai drăguță decât Fiona. Ea are ochi ca noaptea, reci, și părul sârmos. Dar privirea ta e caldă, inocentă și luminoasă. Poate că te oglindește. Deși, în acest moment, chiar și eu mă oglindesc în ea. Iar părul ți-e moale, și negru ca abanosul. Nu te pot ajuta prea mult, în afara faptului că ți-aș face publicitate negativă. Și n-o să ezit, mai ales dacă profiți prea mult de pe urma faptului că Robert te place.

Complimentele veniseră ca o mănușă pentru a masca amenințarea. Madeline înghiți în sec. Atitudinea lui, pe jumătate apreciativă, pe jumătate ironică, o deposeda de orice putere de a se apăra. Încercă să se agațe de ultimele resurse ale rolului pe care-l juca.

– Nu-ți face griji. Nu atentez la ce e al vostru. Nu trebuie să mă îndepărtezi, cum ai făcut cu Alastair.

Căldura privirii lui se risipi.

– Cât de cicălitoare poți fi! Îți spun încă o dată că nu eu l-am înecat pe Stair. N-aveam de ce. Nu-mi doream nimic din ce era al lui, nici fete, nici avere. El însuși era prea altruist, ușor influențabil; cădea pradă vânătorilor de comori oriunde se ducea. Robert m-a făcut un fel de protector al lui. Am făcut tot ce mi-a stat în putință. Dar n-a fost destul…Și majoritatea acțiunilor mi-au fost interpretate de cei mai mulți, se încruntă. Dar nu mă aștept să mă crezi. Finlay întotdeauna mi-a scos ochii cu faptul că Robert m-a înfiat. Te-a convertit destul de bine, așa că ai să crezi tot ce-ți spune el, și nu eu.

În sfârșit, mijloacele cu care îl atacase își aflaseră ținta. Dar nu simțea gustul triumfului. Situația o bulversă și mai tare când el continuă:

– M-aș bucura să aud versiunea ta. E dificil să cred ceva, mai ales că întotdeauna ai refuzat să te aperi, observă ea.

Prea târziu. Momentul revelației se încheiase. El îi întoarse spatele, luă din nou paharul, rotindu-l pe toate părțile, uitându-se la reflecția luminii în el.

– Ți-am spus că n-am de ce să mă apăr; sunt obișnuit să fiu interpretat greșit, nu mă deranjează, și nici nu mă împiedică să acționez așa cum consider eu că e bine. Rămâi?

Madeline oftă, vizibil dezamăgită. Fusese aproape, preț de câteva clipe. Acum, o îndepărtase din nou, anihilându-i curiozitatea.

– Am să stau…de dragul lui Robert…

– Nici nu mă așteptam să spui că de dragul altcuiva. A mai fost cineva aici, în afară de noi doi, și-i arătă paharul. Cred că Finlay. El nu bea whisky, preferă ginul, iar în parahul acesta a fost gin și vermut…băutura lui preferată.

"Așa are să fie dacă am fi căsătoriți", aiura Madeline a doua zi dimineață, în timp ce punea masa pentru Jake. Soarele inunda sufrageria, aprinzându-i părul; ea se așeză în partea opusă, concentrându-se să-i toarne ceaiul. Două dimineți petrecuse la fel de plăcut, servindu-l, alăturându-i-se la masă, încercând să-l scoată din mutenie.

Se așteptase ca după scena de duminică să-i ceară o explicație pentru toată mascarada. Dar el nu-i ceruse nimic, și nici nu-și motivase atitudinea. Nici măcar nu dorea să-i afle numele; abia acum își dădea seama că niciodată nu-i spusese Fiona. Poate nici nu-l interesa cu adevărat. Mai bine înceta cu toate visele prostești pe care și le făcea cu el.

Să fie căsătorită cu el. Să fie îndrăgostită de el. Un gând naiv, din cauza faptului că locuiau împreună, că dormea într-o cameră alăturată, că-l servea la masă. Un paradis inutil. Dar, în ciuda

reproșurilor pe care și le făcea singură, Madeline era veșnic veselă și radioasă, fericită că împărtășise secretul ei, că nu mai trebuia să se dea drept Fiona în fața lui, mai ales că o considera mai drăguță decât aceasta.

Nici chiar vizita Isabelei din acea după-amiază, nu-i distrusese paradisul.

– Abia azi-dimineață am auzit de Robert. Am fost șocată, ca și Willie. Cum se mai simte săracul?

Madeline se gândi la "săracul" pe care-l vizitase cu o seară înainte, și pe care-l găsise cocoțat în vârful patului, vesel, plângându-se că-i lipsesc băutura și trabucurile.

– Se reface. N-a fost atât de grav cum a crezut doctorul. Se pare că și-a pierdut echilibrul și s-a lovit cu capul de birou. L-am găsit pe jos. A fost o seară teribilă.

– Cred și eu. Dar totuși, trebuie să fi fost ceva care să-l fi împins, sau să-l fi împiedicat. Oare de la prea mult golf….sau de la whisky?

– Ah, nu. Finlay se întorsese în acea seară, și s-au certat, începu Madeline .

Apoi făcu o pauză. Curios lucru, abia acum observa cât de reci și de inexpresivi erau ochii Isabelei; iar lăcomia i se citea chiar prin ridurile din jurul gurii.

– A, da? Presupun că pe tema averii. Să-l urmărești pe Finlay. Știu că ți-e văr, dar n-aș avea încredere în el.

Ochii ei o cercetau îndeaproape. Ceva în atitudinea brunetei subțirele se schimbase.

– Aș zice că singurătatea din casă îți prieste. Ai culoare în obraji, și parcă ai mai pus ceva pe tine de când ai venit. Și totuși…Willie se gândește la tine și sugerează că ar trebui să vii să dormi la noi.

Privirea albastră a femeii se mai domolise, dar continua s-o studieze. Dovada de prietenie atinse un punct sensibil în sufletul

Madelinei. Poate că își imaginase o reacție mai neutră.

– Willie e foarte drăguț. Dar nu este nevoie. Nu sunt singură. E și Jake.

– Jake? păli femeia. Stă aici? Cu tine? Ești sigură?

– Normal, râse Madeline, amuzată de întrebarea stupidă. Îi servesc micul dejun în fiecare dimineață, și cina în fiecare seară. Se ocupă de afacerile lui Robert. E foarte ocupat; a reușit să-l viziteze o singură dată. Am să mă duc din nou la spital în seara asta, ca să-l las să lucreze.

Isabel reuși să-și mascheze destul de bine gelozia, deși își recăpătă culoarea cu oarecare efort.

– Dar n-are de ce să stea aici. Poți să vii la noi. Gândește-te la vorbele ce-or să se audă în sat. Tu și cu el…singuri! Știi ce-o să zică lumea!

– E ridicol! E normal ca Jack să locuiască aici. E casa lui, e fiul lui Robert…Și e clar că mă privește ca pe o simplă menajeră.

– Oare? Poate că zvonurile despre Robert au oarecare sâmbure de adevăr în ele – cum că te-a numit moștenitoarea lui. Știi că am discutat despre asta, o dată?

– Ce zvonuri? Nu e adevărat. Robert mi-ar fi spus, sări fata.

– Deci, nu ți-a zis nimic? Poate că sunt doar zvonuri, în cazul ăsta…Dar e o dovadă cât de incertă e toată situația. Am să-i spun lui Willie să vină să te vadă. Poate te convinge să stai la noi. Trebuie să protejăm numele tău, nu?

– Și pe-al lui Jake, presupun, se grăbi Madeline, iar Isabel strâmbă din nas.

– Da…Și pe-al lui. Trebuie să recunoști că mă preocupă ceea ce consider… că-mi aparține.

Pe Madeline o tentă să-l întrebe pe Robert dacă zvonurile descrise de Isabel erau adevărate, dar sora o informă că bătrânul nu

se simțise bine toată ziua și că n-avea voie să vorbească prea mult. Cu toate acestea, Robert nu contenea să i se plângă.

– Nu pot să citesc, să scriu, să vorbesc, să fumez, să beau. Aș putea foarte bine să mor. Nu știu ce m-aș face dacă nu m-ai vizita, surâse el. Te ador, fata mea. Cum te descurci cu Jake? Se comportă bine?

– Da. Dar nu prea ne vedem. E prea ocupat.

– Da? Cu ce? mormăi el. Te are pe tine și tot ce-și mai dorește, și-mi spui că e ocupat. Ce pierdere de timp! Amândoi știți foarte bine ce-mi doresc. Stai să vezi când vine pe-aici; îl învăț eu. Finlay s-a întors?

– Nu.

– O să vină…Nu stă niciodată prea mult. Să nu-mi spui că-l preferi pe el în locul lui Jake. Nu accept. Sunteți prea apropiați ca rude pentru a vă căsători.

Așadar, Robert credea că Jake va profita de absența tatălui său pentru a o cere pe Madeline în căsătorie, gândea fata în drum spre casă. Însă Jake, dimpotrivă, n-avea niciun motiv să facă acest lucru. Făcea doar ce voia, și dacă lui Robert nu-i convenea, n-avea decât să se obișnuiască. După cum menționase chiar el – știa că e respins și neînțeles de ceilalți.

– Dar nu-mi e antipatic, rosti ea cu voce tare.

Nether Craig se contura în zare, aprins de lumina rozalie a amurgului.

– Îmi place de el fiindcă e curajos și sincer, cu riscul de a stârni repulsie. L-aș învăța să fie tandru. Știu că sunt în stare.

"Gata!" îi dicta o voce interioară. "N-ai să ai ocazia. Isabel știe că e al ei."

Ignorând avertismentul, intră în casă și se îndreptă direct spre birou, crezând că-l va găsi pe Jake acolo. Avea de gând să stea cu el,

acolo, și nu în camera lui Janey. Avea de gând să-i spună totul despre ea și Fiona; ca să nu mai existe dubii în relația lor, ca s-o poată lua de la început.

Însă când deschise ușa, îl găsi pe Finlay așezat pe un colț al mesei, iar Jake pe scaunul mare de piele al tatălui său. Cu capul dat pe spate și ochii închiși, îl asculta pe fratele lui, trăgând dintr-o țigară.

– În sfârșit...draga mea!

Finlay păși larg spre ea, o îmbrățișă și o sărută, după care o admiră.

– Ești mai frumoasă ca niciodată. Cum e Robert?

Și el arăta mai elegant ca de obicei, într-un sacou în carouri, pantaloni mulați și un trenci. Madeline uită imediat tot ce i se spusese despre el în ultimele zile și-i răspunse la salut, generoasă.

– Mă bucur că ai venit. Robert a întrebat de tine. Se recuperează destul de repede; le dă ordine doctorilor și asistentelor, se face de râs…

Subiectul nu părea interesant pentru Jake, care-și trase scaunul mai aproape de masa de lucru. Luă un compas și începu să deseneze.

– Ce bine că aud așa ceva, zise el, încă ținând-o de mână. O să-l externeze curând, ai să vezi. A fost vina mea. Ne-am certat; îmi pare foarte rău. Când pot să-l vizitez? Mâine?

– Nu, se răsti Jake, fără a se opri din activitatea lui. S-ar putea să-i dai palpitații și să-i provoci un alt șoc.

Finlay lăsă mâna fetei și se întoarse spre Jake.

– Mai scutește-mă! Poate că mi-am pierdut cumpătul atunci, dar și el e încăpățânat. Venisem aici plin de entuziasm, după întâlnirea cu profesorul meu de la Cambridge. Îmi sugerase să preiau expediția în Siria, referitor la niște săpături. Voiam doar niște bani.

Așa că m-am dat pe lângă bătrân…și m-a refuzat din nou.

– Dacă voiai bani, de ce nu mi-ai cerut mie?

– Pentru că tu nu ai atâția, și deja îți datorez prea mult. Dacă mi-ar fi dat acum, aș fi acceptat să mă scoată din testament, mormăi Finlay, umblând agitat prin cameră. Presupun că știi despre ce vorbesc, nu? Se opri, cu mâinile pe birou. Normal că știi, doar de-aia te afli aici…

Jake puse jos instrumentele, examină ceea ce realizase până în acel moment, stinse țigara, și-i zâmbi ușor lui Finlay.

– Nu putea rămâne singură în casă, noaptea, nu?

– Niciodată n-ai scăpat vreo ocazie. Lucrezi repede! Dar poți să-ți iei adio de la ideile tale. Am să stau aici în următoarele două săptămâni, și o să fie o plăcere să am grijă de Fiona. Dorința ta va fi poruncă, draga mea…

Jake se ridică și-și strânse foile.

– Cât timp Robert nu e, voi locui și eu aici, anunță calm. Sunt sigur că trebuie să apară familia Malone din Australia, iar Robert spunea că vrea să-i vadă găzduiți cum se cuvine. Așa că poți foarte bine să te ocupi de fiica lor cea mică, și să te faci astfel util.

Finlay se strâmbă, dar nu comentă.

– Jake, te-ai gândit puțin la bârfele din sat? Imaginează-ți ce zic femeile. "Vai, ai auzit că săraca fată e singură în casă noaptea…cu doi dintre flăcăii Austin? "

Jake chicoti, dar Madeline se săturase.

– Sunteți la fel de răi ca Isabel, reproșă ea către Finlay.

– Isabel? Când te-ai întâlnit cu ea? se interesă aspru Jake.

– În după-amiaza asta…aici. Vine deseori să discutăm. A făcut aluzie la bârfele despre mine și voi…și m-a invitat să merg la Gateside în fiecare noapte. Zicea că Willie e nerăbdător să mă vadă. Dacă ceea ce spun Finlay și cu ea e adevărat, mai bine o ascult.

– Zvonuri! strigă Finlay. Ai făcut-o geloasă, Fiona…și poate are și de ce, și-l privi timid pe Jake.

– Ai grijă ce vorbești. Nu e cazul să accepți invitația ei. Dacă te duci, ai să dai naștere la și mai multe bârfe. N-ar trebui să ne lăsăm conduși de ele. Noi știm foarte bine că situația a rămas aceeași; încă ești o menajeră și nimic altceva. Am să le spun Isabelei și lui Willie să nu-și mai facă griji.

Madeline se uita la el cu ochi mari. În încăperea întunecată, chipul lui păstrase luminozitatea lămpii de birou. O cuprinse tristețea. O menajeră și nimic altceva – foarte clar; un avertisment să nu încerce mai mult.

– Robert a lăsat să se înțeleagă că totul trebuie să continue ca de obicei, ca și cum el ar fi aici…cu o singură diferență. Dacă cineva ia decizii, eu trebuie să fiu acela. Sper că amândoi îi veți respecta dorința.

Se lăsă o scurtă pauză. Finlay păși spre Madeline.

– Acum, măcar știm care e poziția noastră, draga mea. Vărul Jake e șeful, și trebuie să ne păzim, că altfel scoate biciul. Am voie s-o iau cu mine la săpături? Apropo, trebuie să vezi ceva care o să te ungă la sulfetul tău de artistă. Stai puțin.

Ieși din cameră, lăsând o atmosferă supraîncărcată în urmă. Jake rupse desenul de pe masa de scris, îl făcu bucățele într-un gest violent și-l aruncă la gunoi. Îl încerca o emoție puternică, dar, ca de obicei, se controla; singurul lucrul care-l trăda, erau gesturile repezite și tresărirea mușchilor feței.

Finlay reapăru, dădu la o parte foile și intrumentele lui Jake și aruncă ceva învelit în pânză pe birou. Aprinse lampa și dezveli obiectul.

– Ții minte bucățile de vase pe care le-ai găsit? Le-am pus împreună…și uite! Un exemplar perfect de vas din Epoca de Piatră!

Trase pânza de pe acel obiect. Era o urnă într-o formă aproape simetrică, cu fund plat și deschidere largă, de culoare roșiatică.

Madeline scoase o exclamație de uimire, apoi îl atinse.

– Ce draguț! Uite, Jake…

Dar el plecase. Se auzi o izbitură – ușa laterală. El plecase, probabil să se întâlnească cu Isabel; îi anulase orice plăcere. Incapabilă să-și ascundă neliniștea, Madeline întâlni ochii speculativi ai lui Finlay.

– Draga mea, cred că m-am întors exact la timp.

Capitolul 8

Săptămâna era pe sfârșite. Dimineţile însorite dispăruseră, ca și paradisul ei, complet distrus. Afectată de aluziile lui Jake, Madeline nu mai lua micul dejun cu ei, și nici nu mai invadă intimitatea biroului. Jake se retrăsese, taciturn, în timp ce Finlay o înconjura cu mici atenţii în orele ei libere. Fata era conștientă că încearcă s-o impresioneze, și se ducea cu el la situri, îi accepta compania în orele de călărie. Se comporta ca un băiețel care vrea să se facă remarcat.

În weekend, apăru și familia Malone – mamă, tată și două fiice, vechi prieteni ai Austinilor. Momentul coincise cu o ceartă între cei doi fraţi, fiindcă Jake refuza s-o prezinte pe Madeline drept verișoara lor și s-o invite la mese alături de ei. Madeline înțelegea motivul, și se întreba dacă n-ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Finlay adevărata ei identitate, pentru a evita alte complicaţii. Poate că i-ar fi folosit să ceara sfatul lui Jake. Dar acesta făcea pe gazda într-un mod ireproșabil și nu stătea locului o clipă, astfel că Madeline ajunse să-l aprecieze mai mult în postura sa de marinar care-i gătise.

Într-o companie selectă, weekendurile se dovediră mai lungi ca cele obișnuite. Era într-o seară de marți, când Madeline căzu frântă în patul ei. Într-un final, familia Malone își luase rămas-bun.

– Slavă Cerului că s-a terminat, comentă Finlay, a doua zi dimineață. Acum, ne putem continua viețile. Regret, dar va trebui să plec câteva zile, draga mea. Mă întâlnesc la Edinburgh cu alți arheologi. Sigur te descurci cu Jake?

– Cu siguranță, mai ales că nu ne vedem prea des. Azi e plecat la șantier. Zice că a întârziat mult cu lucrul său. După felul în care amândoi ați lungit-o în ultimele zile, s-ar fi zis că niciunul nu aveți altceva de făcut. Mi s-a părut că v-a încântat compania surorilor Malone.

– Gata, gata! râse el. Oi fi geloasă? Măcar așa, mai am și eu speranțe, și-mi pare rău că trebuie să te părăsesc. Dar sunt ambițios. Poate că prietenii mei or să vrea să se alăture exepdiției…Așa că te ador, dar te părăsesc. Crezi că o să-ți fie dor de mine?

– O să fiu mult prea ocupată cu rearanjarea casei.

– Bine. Dacă tu și cu Jake vă vedeți fiecare de treaba lui, pot fi sigur că nu interacționați prea mult.

Geloasă? Da, era geloasă. Și nu pentru că-l văzuse pe Finlay însoțindu-le pe fetele Malone la grajduri. Ci pentru că-l surprinsese pe Jake zâmbindu-le prietenos în timp ce le ținea companie pe terasă, într-o dimineață însorită. Sau când le deschisese ușa mașinii pentru a le duce la o plimbare de seară. Era pentru prima oară în viață când o încerca invidia; acum știa cum se simțea Isabel.

Își aminti și de Willie. Hotărî ca după vizita la Robert să treacă și pe la cei doi frați. O invitaseră de prea multe ori; se putea să aibă mai multe în comun cu ei decât cu aleasa și influenta familie Austin. Chiar și Willie părea o companie mult mai plăcută, în așteptarea lui Jake, decât asociații Austinilor, care se interesau exclusiv de bani.

Nici măcar nu trebui să-l caute pe Willie, căci acesta veni în vizită chiar în acea după-amiază. Madeline se afla în sufragerie, înlocuind bibelourile pe care le spălase de dimineață. Îl conduse pe Willie în

camera spațioasă în loc să-l ducă în salonul lui Janey, pentru a evita privirile întrebătoare ale doamnei Binns, care nu-și terminase treaba la bucătărie.

– Ce surpriză. Chiar mă gândeam să trec pe la voi.

– Atunci, să nu te distragă vizita mea. Poți să vii, vom fi fericiți de oaspeți, și se așeză timid pe un scaun. Mi-era dor de tine. Ești așa de retrasă și de bine păzită. Uite, ți-am adus un cadou.

Îi puse în brațe un pachet mare. În timp ce îl desfăcea, el își plimbă apreciativ ochii în jur, la pereții vopsiți în verde, la stucaturile albe, și la mobilierul vechi; apoi, spre candelabrele de cristal de pe tavanele frumos decorate, și spre covorul bogat și artistic lucrat.

Madeline scoase o cutie de bomboane.

– Ce drăguț ! Mulțumesc. Nimeni nu mi-a mai dat bomboane până acum, zise ea involuntar.

Privirea lui încetă a mai studia încăperea, abătându-se asupra ei, mirată :

– Cred că-ți bați joc de mine! Ai avut parte de multe cadouri la viața ta. Ce frumos e aici; n-am mai fost. Isa da, dar eu n-am avut ocazia. Știi că nu suntem chiar pe lista invitaților bătrânului. Are multe lucruri frumoase. Nu că mă pricep, dar valorează enorm. Mi-ar plăcea să colecționez și eu antichități. Cum mai ești? Arăți cam palidă.

– Am fost ocupată. Au venit niște prieteni de familie în weekend…Și mă ocup și de Robert.

– Da, am auzit. Credeam că dacă e plecat, o să ai și tu puțină libertate…dar Jake m-a avertizat că ai venit să lucrezi. Oricum, mi-am spus să vin să văd cu ochii mei. Ce zici de o croazieră pe Rona, în weekend? Vreau să ne cunoaștem mai bine, dar nu mai ajung să te smulg de lângă Austini. Ești înconjurată….de parcă ai fi

o prințesă din povești păzită de dragoni !

– Nu știam că te interesează poveștile, remarcă ea, sensibilă la aluzie. Dar nu e adevărat. Nu sunt o prințesă…ci doar o fată obișnuită care-și câștigă existența.

– Nimic nu e obișnuit la tine. Și aș vrea să te eliberez din închisoare. Vrei…să vii pe Rona? O să fie și Isa, cu niște prieteni.

Ea își aruncă privirea pe fereastră, spre peluza scăldată de razele soarelui. I-ar fi priit să se îndepărteze puțin de casă și de Austini, să-și analizeze problemele la rece.

– Mi-ar plăcea…dar trebuie să întreb.

– Pe cine? sări el.

Apoi, brusc, se redresă ca și cum ar fi ciulit urechile, și se uită la ceas.

– Știu…Vino diseară la cină. Mai discutăm atunci; acum, trebuie să plec.

Spre mirarea fetei, Willie se repezi afară din încăpere și o zbughi pe ușa principală, de parcă voia să se salveze. Ea îl urmă, cu bomboanele în mână. Înainte de a se urca în mașină, se întoarse spre ea surâzând :

– Nu uita – te așteptăm la cină. Fără scuze; altfel, va trebui să te răpesc!

Încă nelămurită din cauza grabei sale, Madeline se îndreptă spre bucătărie. Deci, Willie o vedea ca o prințesă într-un turn, păzită de dragoni? Păi, o să le demonstreze și lui și dragonilor, că era liberă să facă ce voia. Va merge pe Rona. La urma urmei, avea dreptul la timp liber. Jake și Finlay își puteau purta singuri de grijă. Era conștientă că decizia ei era, de fapt, o sfidare a autorității lui Jake. Încă de la început el refuzase în numele ei toate invitațiile, ca și cum ar fi avut vreun drept.

– Am să merg…Și am să mă distrez…Iar domnul Știe-Tot va

trebui să păzească un turn gol, și să-și gătească singur, rosti ea cu voce tare, intrând în camera ei.

– Deci, vorbești și când ești singură.

Aproape scăpă cutia din mână, auzind glasul lui Jake din spate. Reuși să se abțină și păși mândră înainte, o puse bine, și abia după aceea îl înfruntă. El stătea după ușă, pe care o închisese între timp, îmbrăcat în aceleași haine ca la prima lor întâlnire, cu mâinile în buzunare și cu o țigară în colțul gurii.

Dragonul ei. Arăta mai degrabă ca un cavaler neînfricat care salvează domnițe, și care-și continuă apoi drumul. Willie, probabil obișnuit cu anumite zgomote, simțise motorul Aston-ului și-și luase tălpășița.

Fără a schița vreun gest, așteptă ca el să înceapă primul.

– De ce a venit Willie?

– Ca să mă vadă, să-mi dea bomboanele astea și să mă invite la o croazieră în weekend. Aș vrea niște zile libere, te rog, mai ales că Robert nu este acasă.

El se apropie, cercetând cutia cu bomboane.

– Un gest foarte subtil din partea lui. Mă întreb ce pune la cale.

– Trebuie neapărat să facă așa ceva? Poate e pur și simplu drăguț. M-a invitat de multe ori…iar tu ai refuzat în numele meu. N-ai dreptul. Sunt liberă să merg unde am chef, cu cine am chef, atâta timp cât îmi văd de treabă.

El se sprijini de măsuță; deși nu se uita în ochii lui, Madeline era conștientă că o urmărea.

– Nu ți-ai dat seama că te-ai privat singură de libertate când te-ai decis să joci rolul Fionei? Doar nu crezi că Willie e interesat de Madeline Stewart. Doar dacă amândoi conspirați ceva împotriva mea.

– Îmi știi numele, se întorse ea brusc. De unde?

– Faci schițe bunicele…și le semnezi, răspunse el liniștit.

– Deci mi-ai găsit blocul de desen...

– Da…și încă îl mai am. Nu ești bună ca actriță și nici nu te pricepi să-ți ascunzi urmele.

I se părea că citește amuzament în ochii lui; dar nu era sigură, din cauza expresiei imperturbabile a feței.

– De ce nu m-ai denunțat pe loc?

El își privi capătul țigării, apoi pe ea, pe sub genele deschise la culoare.

– Mi-am pus în gând să n-o fac. De ce n-ai recunoscut că nu ești Fiona când ți-ai dat seama că te-am descoperit?

– Pentru că Fiona mi-a spus să nu mă las intimidată de tine. Te crede arogant, și are dreptate.

– Deci, ea te-a trimis. Simțeam eu că e cam prinsă cu alte treburi când am vizitat-o în mai, la Geneva.

– Ai fost la Geneva? exclamă ea. De unde ai știut că e acolo?

– Foarte simplu. Când mi-am dat seama că nu ești ea, mi-am făcut timp să merg la Paris, s-o vizitez. Credeam că o s-o intereseze faptul că cineva îi joacă rolul. Acolo, mi s-a dat adresa ei din Geneva. S-a cam crispat când am dat buzna peste ea…dar n-a recunoscut nimic. Chiar dacă-mi spune în fel și chip, nici ea nu e imaculată. Ai mai auzit de ea?

– Nu.

– Nici să nu te aștepți. O să-ți facă vânt imediat ce va afla că te-am descoperit. Poate ești bună să-mi spui de ce a ales să te trimită pe tine.

Madeline îi explică în câteva cuvinte, fără menajamente față de propria persoană; acum, când povestea totul, își dădea seama ce ridicolă era întreaga situație.

– Tipic pentru Fiona; vrea să împuște doi iepuri dintr-o dată.

– Voia să mă ajute și pe mine, se grăbi Madeline să adauge, încercând să-i fie loială până la capăt.

– Cred că ai fi în stare să aperi și diavolul în persoană. Acum ai rămas cu buza umflată, și chipul lui se descreți.

Ea plecă ochii. Se simțea părăsită. În tot acest timp, trăise cu ideea că Fiona îi acoperă spatele, că e prietena ei. Când, de fapt, fusese pe cont propriu, prinsă într-o mascaradă ridicolă, fără sens.

– Trebuie să plec, zise ea privind cutia cu bomboane, care nu-i mai trezea niciun interes. E clar că dau naștere la complicații dacă mai rămân.

– Dacă ții neapărat să pleci, du-te. După cum spuneai, n-am dreptul să te rețin…sau să-ți organizez viața. Dar aș vrea să-ți pun în vedere faptul că, acum câteva zile, am convenit să rămâi până când tatăl meu se va însănătoși îndeajuns pentru a ieși din spital. O să-l aduc acasă azi după-amiază. Dacă vrei să pleci imediat, o să-i explic eu ceva. Acum e mult mai bine, dar încă are nevoie de odihnă și de îngrijiri. El însuși mi-a spus că vrea să vină acasă…la tine. Dacă pleci, te pot lăsa la gară. Ai tren pentru Glasgow la trei jumătate.

Și se uită la ceas.

– Sunt gata într-un sfert de oră.

Jake ieși din cameră la fel de silențios precum intrase. Totul sau nimic. Un om practic, încăpățânat și cu viziuni înguste – n-avea de gând s-o oprească, și totuși, nu-i lăsase altă opțiune decât aceea de a rămâne. Cum să plece când Robert se întorcea acasă slăbit, necesitând îngrijiri?

Fugi pe ușa din spate a casei, spre garaje, unde-l găsi pe Jake scoțând mașina. Când o văzu se opri, așteptând răspunsul ei cu mâinile încrucișate. Vântul se juca în părul amândurora.

– Ce-ai decis?

– Ești sigur că e în ordine dacă rămân, așa cum am promis?

– Și care sunt condițiile?

Întrebarea o bulversă. Îl privi în tăcere.

– Adică ?

– Angajatul își cere partea. Vrei o mărire de salariu? Sau bonusul se va da în întâlnirile cu Willie? Încerc să ajungem la un consens de dragul lui Robert.

Cinismul lui o răvășea complet. Se înfurie la gândul că era încă o impostoare în ochii lui.

– Cum îți permiți! izbucni ea. Crezi că totul poate fi cumpărat…chiar și dragostea. Ți-am spus că nu sunt așa. Fac totul necondiționat, pentru că nu sunt o insulă, ci mă implic!

– John Donne. Se pare că-ți place poezia lui. Mă surprinzi.

– A fost poetul preferat al tatălui meu.

– Și unde e el acum? În Paris?

– Nu. A murit. A fost un om generos și toată lumea îl iubea. A fost artist, fără nimic altceva în afară de talentul propriu. Lucrurile materiale nu-l interesau, ceea ce Austinii n-ar înțelege niciodată.

– Și a murit sărac, într-un ținut îndepărtat, continuă el, oarecum ironic.

Cu toate acestea, în ochii lui se putea citi o urmă de sensibilitate.

– Probabil ca și tine, nu avea pe nimeni care să-l protejeze de gesturile impulsive, caritabile.

Madeline simți un nod în gât. Părul îi acoperi chipul din cauza vântului. El i-l îndepărtă cu o mână, zâmbindu-i. Inima ei se opri în loc.

– Măcar nu e o perucă. Mulțumesc, pisicuțo. Știam că ai să rămâi, dar voiam să mă asigur că decizia îți aparține. Încearcă să mă suporți. Mi-a luat mult timp să-mi formez masca asta, și n-am de gând să mă lepăd de ea. Și dacă tot am pomenit de John Donne, pot să-ți și citez din el. Să-mi amintești de asta într-o zi când suntem singuri, și viața

e mai puțin complicată.

Ce voia să spună? O tachina din nou. Tocmai când îl catalogase drept un om cu sânge-rece, dădea dovadă de un suflet sensibil, și de înțelegere. Îi dărâma toate mijloacele de apărare, și o lăsa descoperită. Promisiunea lui îi dădea palpitații. Între timp însă, avea mult de lucru ; trebuia și să-l anunțe pe Willie că nu poate merge pe vas. Din instinct, o sună pe Isabel și o rugă să-i transmită mesajul fratelui ei.

– Păcat, draga mea. Bietul Willie. Va fi dezamăgit. Te pun la treabă, se pare. Vorbesc eu cu Jake când ne întâlnim mâine.

Isabel era la fel de sigură pe sine ca de obicei, aducând din nou în discuție ideea raporturilor ei apropiate cu Jake.

– Când Robert se face mai bine, să ne spui, ca să dăm o petrecere.

***

Robert reveni acasă, foarte bine dispus. Se dovedi un pacient foarte pretențios și, până la sfârșitul săptămânii, reuși să se certe cu doctorul și cu Jake. Ultimul părăsi Nether Craig, și se întoarse la cabana lui.

Madeline se mulțumi să-l vadă pe Finlay, cu care-și continua relația de prietenie în fiecare după-amiază, când Robert dormea. Într-o zi, instructorul de echitație o lăsă să călărească un mânz pur-sânge. Împreună cu Finlay, luară calea mlaștinilor și a coastei abrupte. O zi însorită, cu vânt puternic, tipică pentru sfârșitul de iulie. Marea se agita în zare, ridicând talazuri înspumate.

Madeline reușise să-l întreacă pe Finlay. La un moment dat se

opri, îngândurată, pentru a-l aștepta. De ceva timp, începuse a-i arăta semne de afecțiune într-un mod diferit. Îi era greu să-l respingă. Ar fi fost timpul să-l anunțe că nu e Fiona, dar ezita, până nu se consulta cu Jake. Nu mai găsise ocazia de a se întâlni cu el între patru ochi, iar viața nu era mai puțin complicată. Jake venea să-l vadă pe Robert. Bătrânul tot mai încerca să-i apropie, iar Madeline se întreba dacă nu cumva o respinge tocmai din acest motiv. Poate că se înțelesese cu Fiona, poate că într-adevăr avea de gând să se însoare cu ea, și aștepta însănătoșirea lui Robert pentru a-i da explicații.

Ca de fiecare dată când încerca să trateze problemele obiectiv, Madeline se posomorî. Jake acceptase ședereа ei…pentru a-și vedea scopul atins. Dar care era acest scop? Averea lui Robert? Sau avea alte gânduri sadice? Trebuia neapărat să afle.

– De ce te încrunți, draga mea? Credeam că-ți place să călărești cu mine. Hai, te-ai dus ca vântul…abia l-am făcut pe al meu să te prindă din urmă.

– Îmi place să călăresc în compania ta, Finlay. Mai ales într-o zi ca asta.

– N-ai vrea să te căsătorești cu mine?

– Doar nu vorbești serios? se miră ea, că săreau de la un subiect la altul.

– Ba da, draga mea. Te iubesc, și sper să nu mă respingi. N-am vrut să te grăbesc. Ba chiar m-am purtat atipic pentru un Austin. Măcar dacă și Jake ar fi la fel. Dar cred că e singura soluție de a ieși din imaps. Dacă vei fi soția mea, când o să moștenești Nether Craig n-ai să-mi refuzi plăcerea de a săpa în grădină, iar cu banii ai putea să-mi finanțezi expedițiile.

– N-ai avut noroc la Edinburgh?

– Deloc.

– Dar n-am să moștenesc nici Nether, și nici averea lui Robert. Nu sunt…

– Bineînțeles că ești! Chiar Robert mi-a spus-o. Dacă-mi ești alături, ai să-mi drămuiești banii. Aș putea face minuni. Te interesează istoria, ești sensibilă, și te ador cum n-am mai adorat o altă femeie.

Îi luă mâna într-a lui. Mânzul făcu un pas înapoi, tresărind. Madeline privea chipul plăcut al lui Finlay. Deci, era adevărat – Fiona devenise moștenitoarea averii, iar Finlay o cerea în căsătorie tocmai din acest motiv. O cuprinse un sentiment de repulsie.

– Nu, nu, nu ! strigă ea, și ecoul îi răspunse înapoi.

Expresia feței lui se încordă; prea târziu, Madeline își aminti vorba lui Janey, cu privire la temperamentul lui impulsiv. Finlay luă căpăstrul, pentru a-și domoli calul.

– Cum adică, nu? Niciodată nu m-ai mai refuzat. Întotdeauna ți-a plăcut de mine, și am crezut că mă iubești.

Exact ca-n situația cu Sebastian. Numai că, de data aceasta, îi era mai ușor să refuze, pentru că iubea pe altcineva, nu era Fiona și n-avea de gând să mai mintă.

– Nu mă pot căsători cu tine, Finlay. Îmi pare rău…Iubesc pe altcineva și nu…

Regreta rana ce i-o pricinuia, însă el o întrerupse brusc.

– Pe Jake, nu-i așa ? șuieră el. Dumnezeule, cred că a bătut fierul cât a fost cald, când a rămas singur cu tine! După bani se uită. Știe despre testamentul lui Robert, întotdeauna a știut. E cu un pas înainte tot timpul. Am crezut că ai ținut seama de atenționările mele.

– Te-ai înșelat, răspunse ea, fără regrete. Nu l-a înecat pe Stair. Tu ai inventat povestea pentru că erai gelos, și încă mai ești.

– Și totuși, nu doar eu am crezut în ea. Ești mai naivă decât

bănuiam. Consideri că ești singura femeie din viața lui ? Au fost o groază. Isabel e doar una din multe altele.

– Finlay, te rog să încetezi și să mă asculți.

– Nu vreau.

Ridică mâna cu care ținuse căpăstrul. Crezând că vrea s-o lovească, se dădu în lături. Mișcarea bruscă și smucitura speriară mânzul, care necheză și o luă la goană. Madeline își înfipse pintenii în pântecele calului, trăgând de hățuri cât putea de tare.

– Finlay, te rog, oprește-l!

Cum ajutorul întârzia, calul și călărețul se avântară pe panta abruptă. Rafalele biciuiau fața Madelinei; ceva i se prinse în păr, și urlă de durere. Apoi, calul, obosit din cauza greutății din spinare, o aruncă din șa într-un moment de neatenție. Norii și cerul se rotiră deasupra, asemenea și pământul de care se izbi. Ateriză pe ceva care o înțepă. Căzu în inconștiență.

***

Stătea lungită pe ceva plat, cu junghiuri sub ea. Poate că aceasta era pedeapsa pentru rolul jucat. În curând, Marele Judecător avea să apară într-o robă lungă și neagră. Îi va cere să se confeseze și va face ca pedeapsa să se potrivească păcatului.

– Sunt Madeline Stewart.

Spusese oare numele destul de tare? Mărturisise, iar acum aveau s-o elibereze.

– Madeline Stewart, Madeline Stewart…

Sunetul propriei voci o făcu să deschidă ochii. Deasupra se plimba un nor pufos. Încetul cu încetul, își aminti ce se întâmplase.

Stătea agățată într-o tufă, cu picioarele ridicate. Priveliștea o amuză. Și le mișcă; nu părea a se fi rănit. Nici la brațe. Trebuia cumva să iasă din acea poziție ridicolă. Încercă să se ridice. O durea spatele. Mai greu până să iasă din tufiș, pentru că ramurile o înțepau încontinuu. În sfârșit, reuși, după care se opri pentru a-și trage suflarea, fericită că era în viață. Se uită după mânz. Nicăieri. Cu siguranță se întorsese la grajduri, acolo unde ar fi trebuit să meargă și ea. Dar nu putea da ochii nici cu Aileen și nici cu Finlay…nu încă.

O durea întreaga față. Se atinse. Pe degete i se scurse sânge. Unde să meargă ? Nu la Nether, unde ar fi trebuit să dea explicații atât lui Robert, cât și lui Finlay. Nu de una singură. Dar trebuia să înceteze cu toată mascarada chiar în acea zi. Avea nevoie de un sprijin. Poate că Jake o va lua drept ridicolă, dar o va asculta; și probabil îi va oferi ajutorul.

Era ușor de ajuns din câmpie la drumul principal. Madeline îl traversă și se îndreptă spre cabane de-a lungul coastei. Privi soarele; briza îi ardea fața. Trebuia să fie trecut de ora șase. O cuprinse panica. Poate că nu se afla acasă, poate ieșise în larg. Ajunse, în sfârșit. Ciocăni. Niciun răspuns. După încă un moment de așteptare, se dădu înapoi, neștiind ce să facă. Se deschise ușa cabanei alăturate, de unde apăru o femeie teribil de grasă.

– O, domnișoară Austin. Îl căutați pe domnul? S-a dus la un hotel cu un bărbat, pentru afaceri. Cred că era un marinar după bonetă. Ah, arătați jalnic. Haideți înăuntru, să stați jos. Ați căzut?

– Da. Nu intru, mulțumesc…Am crezut că-l găsesc pe Jake. ..pe domnul Austin, să mă ducă acasă.

Femeia se apropie și scoase o cheie din buzunarul șorțului.

– Vă deschid ușa. Am una, eu fac curățenie în casă. Intrați, făceți-vă un ceai; îl trimit pe Jamie al meu după el.

Madeline acceptă cu multă recunoștință. Răcoarea din sufragerie

era reconfortantă. Locul arăta mai prăfuit și mai dezordonat decât data trecută, de parcă proprietarul nu mai locuise demult acolo. Tremura prea tare, încât i-ar fi fost imposibil să-și facă un ceai. În schimb, se trânti pe canapea, ciupind corzile chitarei. Nu-l auzise niciodată pe Jake cântând la ea. Jake pe care-l știa, arareori își arăta latura amabilă. De ce-ar fi făcut-o, mai ales față de ea? Statutul ei de impostoare îi dădea un sentiment de rușine, de ridicol. Mai bine ar pleca înainte ca el să sosească; putea să se strecoare la Nether, să-și ia niște haine și să dispară înainte de a mai cauza alte probleme.

Se auzi o portieră izbită, apoi bărbați care râdeau. Mașina se depărtă. Jake intră în casă. Părul lui auriu sclipea în semiobscuritatea camerei; ochii îi sticleau, amuzați. Imaginea de bună dispoziție dispăru complet când dădu cu ochii de ea.

– Când Jamie mi-a spus despre o doamnă tânără, credeam că se referă la Isabel.

– Îmi pare rău că te-am smuls de lângă prieteni.

Era nemulțumit că n-o vedea pe Isabel, ceea ce o făcea să urle. Își feri privirea pentru a-și ascunde lacrimile.

– Dar voiam să-ți spun…

– Ce. Ce vrei să-mi spui? Încă o criză la Nether ?

Acreala din glasul lui o deziluzionă, și se feri. Lumina de afară îi dezvălui rănile de pe obraji, și cămașa murdară.

– Mad, ce s-a întâmplat?

Indiferența lui se risipise, se afla acum lângă ea. Încercă să-i atingă obrajii, dar se retrase înainte de a face acest gest. Folosise porecla pe care tatăl ei i-o dădea. Apoi, dintr-o suflare, izbucni, povestind totul, incoerent:

– Cred că arătam groaznic cu picioarele în sus! râse.

Palma lui veni ca o mustrare. Nu primise ajutorul la care s-ar fi așteptat. Doar o palmă peste obraz, dar măcar o împiedicase să se

mai autocompătimească.

– Oprește-te!

Ea încetă și-și puse palmele pe față.

– Scuze, n-am mai făcut asta niciodată.

– Presupun că n-ai mai avut niciodată de înfruntat furia lui Finlay sau să fi fost aruncată de pe cal. Nu-i ia mult ca să fie provocat. Presupun că nu i-ai spus cine ești.

– Nu. N-am apucat. Vreau să le spun și lui și lui Robert, acum. Cred că-ți dai și tu seama că situația devine problematică. E adevărat că Fiona e noua moștenitoare?

– Da…Dar persoana care, de fapt, e beneficiarul, ești tu. A refăcut testamentul la puține săptămâni de la apriția ta. Într-un fel, planul Fionei a fost mai bun decât s-ar fi gândit. Robert te adoră. Ești drăguță, amabilă, faci ce ți se spune. Ești fiica pe care n-a avut-o niciodată; Fiona a moștenit aproape tot ce se putea.

– De ce nu mi-ai spus ?

– Credeam că știi.

– E fantastic ! Trebuie să-l sfătuiești să-l schimbe. Fiona n-are dreptul. I-ai spus ceva?

– Nu. Dac-ar fi știut, ar fi venit cu primul avion, iar eu încă mai aveam curiozități în ce te privește. La un moment dat, am crezut că faci parte din schemele lui Finlay. Credeam că a aflat de intențiile lui Robert și că vrea să mă îndepărteze. Dar mi-am dat seama când am fost pe Allegro. Săracul, a fost dus de nas, nu? S-a îndrăgostit de cine nu trebuia. Știi de ce a făcut Robert un nou testament?

Ea dădu din cap. Deja începea să se simtă mai bine. Glasul lui calm și gesturile largi avuseseră un efect neașteptat asupra ei, detensionând-o.

– Robert își înnoiește testamentul tot timpul. La un moment dat, pe când eu și Stair o luasem pe căi greșite, Finlay devenise unicul

moștenitor. Apoi, într-o zi, i-a spus că are de gând să sape totul când va intra în posesia domeniului. Robert a văzut roșu în fața ochilor și a rămas cu buza umflată. După moartea lui Stair, a fost rândul meu la moștenire. Dar n-a durat mult. Robert a decis că e cazul să mă însor. Când l-am refuzat, a făcut un nou testament, lăsând totul Fionei, sperând să-mi revin și s-o conduc pe ea la altar.

Se ridică brusc, păși spre dulap și scoase o sticlă de whisky. Turnă în două pahare și-i întinse unul. Dar ea refuză.

– Bea!

– Nu. Mai bine un ceai.

– Îmi ia mult până fierbe apa; și-așa o să ai nevoie de curaj în următoarea oră. Dar îți pun niște apă. Rămase alături de ea, urmărind-o cum bea lichidul care-i ardea gâtul.

– Fiona nu te place, anunță ea, fără să vrea.

Nu putea, nu trebuia să se căsătorească cu Fiona.

– Sentimentul e reciproc. Nici n-am de gând să mă însor cu ea. Chiar dacă e moștenitoarea, nu mă atrage. Du-te la baie și spală-te până îți caut un pulover, să te acoperi. Mergem la Nether împreună…să ne distrăm.

– O să se enerveze Robert?

– Puțin. Pe de altă parte, jocul tău s-ar putea să-i pice cu tronc. Poate că deja a aflat adevărul. Probabil că te dădeai de gol de fiecare dată când vorbeai cu el. Se tot întreba de unde știi atâtea lucruri despre antichități și despre artă. Pe mine mă deranjează reacția lui Finlay. Două lovituri în aceeași zi – să fie refuzat și să afle că nu ești cea care te-a crezut. Îi ajunge.

Madeline coborî ochii, rușinată. Cuvintele sunau teribil. El se reașeză pe canapea și-i ridică bărbia.

– Gata, pisicuțo. Se va termina curând. Întotdeauna adevărul iese la iveală, și e mai bine dacă-l spui cu gura ta.

Capitolul 9

Puloverul lui Jake era mult prea mare și prea larg, încât Madeline trebui să-i întoarcă mânecile de câteva ori. Dar îi ținea cald, mai ales pentru că era al lui.

Ușa laterală a casei se deschise aproape înainte ca ei să oprească. Finlay stătea pe scară, palid și nerăbdător.

– Slavă cerului că ești teafără, draga mea! O luă de braț, și o conduse în casă. Te-am căutat cu Aileen peste tot. Când Dandy a venit fără tine, am crezut că înnebunesc.

– Sunt sigur că ai înnebunit, trânti Jake ușa, dar nu de grija ei. Ești convins că te bucuri s-o vezi întreagă? Te-ai străduit să-i frângi gâtul.

Merseră cu toții în birou. Jake se așeză pe un colț al mesei, servindu-se cu un trabuc al lui Robert. Finlay aduse un scaun pentru Madeline.

– Presupun că ți-a spus totul, iar acum vii să mă iei la rost.

– Exact. Te-am avertizat, Finlay. Una e să-ți pierzi cumpătul și să lovești în mine sau în Stair, și alta e când te apuci să dai de furcă bătrânilor sau fetelor. Deja ai creat destule probleme într-o singură lună.

– Ce predică! Până nu demult, tu erai cel călcat în picioare…ba chiar de curând, aș spune. Adică tu să poți scăpa, eu nu. Și de data asta ai reușit să scoți căciula. Cum reușești ? Să fie noaptea pe care ați petrecut-o împreună pe Allegro? Sau când ați rămas singuri aici…

Nu apucă să termine, căci Jake aruncă trabucul și-i repezi una peste gură. Capul lui Finlay ricoșă, iar el se ridică repede din scaun, în ciuda țipătului Madelinei. Ambii bărbați se prăbușiră pe podea, încleștându-se. Deși bulversată de violența gesturilor și a vorbelor ce le ieșeau pe gură, Madeline rămase și-i privi indiferentă. De ce totul în casa aceea degenera, ca într-o melodramă? Ei se luptau, așteptând ca ea să le spună "Opriți-vă, vă rog !".

– Ajunge ! se auzi glasul autoritar al lui Robert. V-am spus că dacă vă mai văd așa, vă închid pe amândoi.

Ținea în mână un bici de piele, asemenea profesorilor scoțieni. Pentru Madeline era prea de tot, și abia se abținu să nu râdă. Oare chiar avea de gând să-l folosească? Nu avu prilejul să afle, căci imediat cei doi încetară, înfundându-și mâinile în buzunare, probabil resimțind loviturile din copilărie.

– Mai bine. Acum, să ne așezăm, și să-mi spuneți care e motivul.

– Povestea Fionei, bolborisi Finlay.

– Spune-mi Fiona, de ce se ceartă?

– Sigur nu te superi, Finlay ?

– Nu, draga mea. Singurul risc este să fiu dat afară din casă…ceea ce mi s-a mai întâmplat.

Madeline povesti întâmplarea și incidentul care cauzase încăierarea. Înainte ca Robert să comenteze ceva, fata îl privi drept în ochi și-l anunță că nu e Fiona Austin. Se lăsă tăcere. Din grădină, răzbăteau trilurile unei păsări. Razele soarelui sclipeau pe călimările de argint. Cei doi bărbați se uitau uimiți la fata din fața lor, prin

fumul de țigară din încăpere. Celălalt continua să tragă din trabuc, liniștit.

– Vrei să repeți ultima chestie, draga mea? Nu sunt sigur că am auzit bine.

– Nu sunt Fiona Austin.

– Și-atunci, cine ești?

– Numele meu e Madeline Stewart.

Îl urmărea pe Robert emoționată, rugându-se să nu cadă într-o altă criză. În sinea ei, era complet eliberată de o povară. Redevenise ea însăși.

Se auzi un șuierat, apoi un chicotit, care se transformă într-un hohot de râs. Robert se lăsă pe spătarul scaunului, râzând cu lacrimi, tresărind din toată ființa sa.

– Adică, ești o impostoare ? întrebă Finlay.

Ea aprobă, dorindu-și să nu-l fi rănit.

– Știai? se uită el la fratele său.

– Da.

– De la început ?

– Din prima clipă în care am cunoscut-o.

– Dumnezeule! Aș fi vrut să am ipocrizia, atitudinea ta cu sânge-rece.

Robert își șterse fața cu o batistă mare.

– De ce nu ne-ai spus? Ne-ai lăsat să ne facem de râs...mai ales eu. Cred că te-ai distrat pe cinste, șarlatanule.

– Deci, banii te interesau, nu fata, zise Jake.

– N-am zis asta.

– Nu…dar asta a reieșit. Te-ai făcut de râs în fața unei fete care nu e moștenitoarea.

– Și-atunci, cine e, de fapt? Vreo bucățică pe care ai pescuit-o și te-ai gândit s-o treci drept Fiona când ai aflat că Robert te va retrage

din cursă?

Jake se repezi din nou la el. Dintr-o mișcare, Madeline îl opri, cu o mână pe umărul lui.

– Nu! Te rog, fără violență. Nu duce nicăieri, și ceea ce spune nu doare, pentru că nu e adevărul.

– Finlay, se răsti Robert, dacă nu te controlezi, te rog să ieși afară.

– Știam eu, se înfurie acesta. De ce eu întotdeauna? De ce nu Jake? și păși spre ușă.

– Și Jake, pentru că vreau să vorbesc cu domnișoara între patru ochi. Niciunul dintre voi să nu scoată o vorbă până nu vă las eu. Este strict o problemă de familie. S-a înțeles?

Finlay mormăi că înțelesese, și ieși.

– Să n-o iei prea tare, îi sugeră Jake lui Robert.

***

Și nici nu se întâmplă acest lucru. Ba chiar, după aflarea întregii povești, Robert nu conteni cu chicotelile timp de câteva minute.

– Pe cuvântul meu, e bună. Cine-ar fi crezut că eu, dintre toți, am să mă las păcălit într-un asemenea hal! Și eu aș fi făcut așa ceva, la o anumită vârstă. Și-ți atrag atenția că am bănuit ceva de câteva ori, când am discutat despre antichități. Dar ți-am pus interesul și cunoștințele pe seama anilor trăiți la Paris. M-a surprins faptul că fetița de atunci s-a dezvoltat atât de plăcut. Egoista! Dacă n-ar fi fost așa de șireată, ar fi avut numai de câștigat. E clar că nu-i mai dau nimic, oftă el și se lăsă pe spătarul scaunului. Poate că așa merit. Sau cum ar spune Janey : "Omul poftește, Dumnezeu împarte". Sunt prea preocupat să fac viața așa cum vreau eu, și să-i organizez pe

ceilalți.

– N-ar fi mers, oricum, îl consolă Madeline. Fiona nu s-ar fi căsătorit cu Jake. Nu-l place și are păreri foarte stricte în ce privește mariajul și locul femeii în societate. Crede în egalitatea dintre sexe.

– Și tu? Nu crezi la fel? clipi el, curios.

– Ba da, politic și material vorbind, răspunse ea după un moment de gândire. Dar nu cred că femeia ar trebui să-i urmeze bărbatului în toate. Poate că sunt de modă mai veche, dar cred că bărbații și femeile sunt făcuți să se completeze unii pe ceilalți, nu să se asemene.

– Bravo! Fără diferența între sexe, am trăi într-o lume foarte plictisitoare. Dar nu înțeleg un lucru. De ce nu mi-a spus Jake că nu ești Fiona? Rar face ceva fără o motivație. Ai idee?

– Nu. N-am recunoscut că sunt altcineva decât când ați avut atacul; iar el mi-a sugerat să nu vă spun până nu vă însănătoșiți.

– Hmm, păi să știi că mă simt mai bine, dar sper că rămâi să ai grijă de mine până se întoarce Janey.

– Adică, nu v-ați supărat că…din cauza a ceea ce am făcut?

– A fost o glumă doar. Dac-ai fi fost altfel…dar să nu intrăm în amănunte. Planul Fionei te-a adus aici, și-ntre timp am ajuns să te plac. Mi-ai spus că ești singură pe lume…Încă un copil abandonat, deci mi se pare corect să stai în casa mea. Ai nevoie de un cămin, iar eu, de o menajeră. Ce mai vrei?

– Mulțumesc…

– A, și încă ceva. Poți să sugerezi ce-aș putea să fac cu afurisiții ăștia de bani. Nu-i pot lua cu mine.

– E ușor. Dați lui Jake și lui Finlay partea lor cât mai sunteți în viață. Pe Finlay are să-l ajute foarte mult. Niciodată n-are să înceteze dacă-l țineți ca pe spini. E deștept, un intelectual. Astfel de oameni n-au grija păstrării banilor, dar asta nu înseamnă că nu-i cheltuie cu

cap. Și trebuie să-i dați și lui Jake. Dac-ați fi făcut acest lucru acum câțiva ani, ați fi scăpat de certurile dintre ei. Acum, Finlay e ros de gelozie din cauza lui Jake. Ați cumpărat afacerea de construcții de vapoare pentru Jake, dar nu v-au preocupat ambițiile lui Finlay.

– Stai un pic, fetițo. Jake și-a construit afacerea cu banii de la tatăl lui, pe care i-a moștenit la douăzeci și unu de ani. Nu m-a lăsat să-l ajut, din cauza lui Stair. Acum, eu sunt tatăl lui legal, și mă consideră ca atare, în ciuda numeroaselor dovezi de rebeliune. Dar o să meditez și asupra ideilor tale. Mi-ai dat de gândit, dacă tot sunt țintuit la pat.

***

Madeline se întinse pe nisip și închise ochii. Trecuseră două zile de la întâmplare, două zile intense, în care, cu ajutorul avocatului, bătrânul refăcuse testamentul. Două zile în care Finlay se izolase în camera lui, cu ușa larg deschisă, ascultând cele mai zgomotoase discuri ale sale, cu volumul dat la maximum. Două zile în care nu-l văzuse pe Jake și nici nu auzise de el.

Își lăsă capul pe brațe, oftând. Ar fi putut să fie fericită că ceea ce o preocupa mai mult trecuse cu bine. Acum totul se clarificase, iar ea era angajata unui bogătaș. Poate că Jake își considera misiunea îndeplinită și încheiată, și ea nu mai reprezenta un punct de atracție. Pe de altă parte, Finlay o privea suspicios; se părea că niciodată n-are să-și mai arate latura prietenoasă față de ea.

– În sfârșit, te-am găsit! se auzi glasul Isabelei.

Madeline își întrerupse reveria, ridicându-se și scuturându-se.

– Am sunat de două ori, dar doamna Binns nu știa unde ești. Nu

mai călărești, nu? Ai o culoare frumoasă. Eu nu mă fac așa, mă ard doar.

Isabel era la fel de sociabilă ca de obicei, aranjată, elegantă în rochia ei verde, și cu pălăria de paie pe cap. Ochelarii de soare îi ascundeau privirea.

– Am zis să mai prind soarele cât mai am ocazia. Rareori prinzi o asemenea vreme.

– E prea cald pentru mine. Dar mă bucur că te-am găsit. Willie n-a fost prea mulțumit că n-ai putut veni la noi. Voiam să te invit la o petrecere pe care o dăm vineri seara. O să vină și Jake.

Isabel își scoase ochelarii, cercetând chipul fetei.

– Te-ai zgâriat rău pe obraz, observă ea. Te-ai certat cu Finlay ?

– Nu. Am fost aruncată de pe un cal.

– Înțeleg. Sper că ți se vindecă până la petrecere. Toată lumea care o să vină va participa la cursa de la Lamlash de mâine…în afară de Jake. Crezi că poți?

– S-ar putea să întârzii puțin, dar am să vin. Mulțumesc.

– Bine. Willie o să fie încântat. O să vină chiar el după tine, ca să se asigure că vii.

– Pot să vin și eu, zise ea, gândindu-se să nu creeze probleme dacă Willie va apărea la ușă.

– Nicio problemă. Te duce și te aduce. Gândește-te și la ce pierzi dacă vii singură cu mașina. Mașina poate fi un spațiu atât de intim…pe întuneric.

***

Veni și ziua de vineri, iar Madeline se felicită că acceptase

invitația. Cu Robert absorbit de testament, Finlay morocănos și Jake absent, situația începea s-o plictisească. Toată distracția pierise; slujba devenise slujbă, rutină, monotonie.

În timp ce își făcea treaba la bucătărie, Finlay năvăli înăuntru și o prinse de talie.

– În sfârșit! În sfârșit, draga mea!

– Ah, Finlay, n-am crezut că am să te mai văd așa vesel.

Pentru o clipă, el păru că nu înțelege, după care rânji:

– A fost rău? Scuză-mă, dragă. Nu că am murit din dragoste…dar cred că știi asta. Veștile pe care mi le-a dat Robert au făcut lumină…Și am înțeles că a fost ideea ta. Nu mai trebuie să aștept până la moartea lui. Iar Jake o să aibă și el partea sa. Mi-am zis să vin să te sărut și să ne împăcăm. Robert zice că ești mult mai drăguță decât Fiona.

O trase mai aproape și o sărută delicat, aproape curtenitor.

– Îți mulțumesc..că ești tu însuți, că ai luat locul Fionei…Și cred că ai dreptate. Nu sunt genul care să se căsătorească, nu încă. Mă duc să-i spun și lui Jake. Robert vrea să-l vadă aici în seara asta…ca să sărbătorim.

Deci, Jake nu va veni la petrecere. Iar dacă cei trei aveau să fie ocupați cu discuțiile lor, absența ei nici nu va fi simțită.

După cină, Madeline se pregăti mai repede decât ar fi trebuit și ieși în întâmpinarea lui Willie. Acesta tocmai intra cu mașina pe alee, și întoarse pentru a o lua. Porniră spre Gateside, trecând pe drum pe lângă Aston Martinul lui Jake, care se îndrepta spre Nether.

– Credeam că are să vină și Jake.

– Au o reuniune de familie…Nu mă privește. Poate vine mai târziu.

În prima oră, Madeline se distră destul de bine, după care începu a se plânge de amețeli. Willie o conduse într-o cameră mică, slab

luminată, încercând s-o liniștească prin tot felul de trucuri. Fata îl asculta, considerându-l atât de generos; își puse picioarele pe canapea, și-l lăsă să-i scoată pantofii. Închise ochii, ametită, dar camera părea că se învârte cu ea. Brusc, îi deschise din nou, și-l găsi pe Willie aplecat deasupra ei. Ochii lui avea luciri stranii pe întuneric. Simțurile ei se încordară. El îi bloca ieșirea cu ambele brațe, apropiindu-se tot mai mult, încercând să-i facă complimente.

– Te rog, Willie, lasă-mă să mă ridic. Mi-e rău. Trebuie s-o găsesc pe Isa.

Vru să se ridce. Trebuia să scape din încăperea, din casa aceasta, și de omul de lângă ea, care se transformase dintr-un prieten într-un străin hidos.

– Acum? Cred că Isa e cu George…sau cu Jake, dacă a apărut…

Apoi, dintr-o dată, ușa se dădu în lături, și pe fundalul luminos, în zgomot puternic de muzică, apăru Isa.

– Uite-i. Ce ți-am zis? Se giugiuleau…

Isabel era îmbrăcată în catifea, iar în spatele ei veni și Jake, elegant în costumul său negru. Dădu furios un picior ușii.

– Ai fost rapid, dar nu îndeajuns, zise el ironic.

Se depărtă de brațul posesiv al femeii și păși spre canapea. Willie îi ieși în întâmpinare. Madeline nu putea deslușI ce anume se întâmplă; camera încă se învârtea cu ea. Jake trecu de Willie și o prinse de braț, trezind-o.

– Ridică-te; pune-ți pantofii. E timpul să mergi acasă.

Devenise răutăcios. Mișcarea bruscă îi provoca dureri de cap. Dar sosise, și o conducea acasă. Cu mare băgare de seamă, încercă să-l asculte, dar când se aplecă, totul îi veni înapoi.

– Îi vorbești de parcă ar fi o sclavă, nu vara ta. Nu-l asculta, Fiona. Rămâi cu mine; am eu grijă de tine. Poate ar trebui să-i spunem lui Jake că te-am cerut în căsătorie…și nu cred că o să mă refuze.

– Ar cam fi timpul să-ți dau peste nas, Willie. Ar trebui să știi pe cine ceri – e pur și simplu menajera lui Robert…o sclavă în toată regula, dacă vrei. Nu e verișoara mea. Nu o cheamă Fiona Austin, ci Madeline Stewart. Dumnezeu știe de unde a apărut.

Se lăsă tăcere. Cei doi frați erau șocați, nevenindu-le să creadă.

– E adevărat? șuieră Isabel, pășind spre ea amenințător.

Jake o prinse de mână și o trase înapoi.

– Las-o! Scuze, Willie, că ți-am stricat planul. Trebuie să mărturisesc că mi s-a părut amuzant să văd cum te lași păcălit.

– Știai? întrebă Isabel.

– Da, de la început. Mă-ntreb Willie, ce-ai fi făcut aflând că te-ai însurat cu o sclavă? Ai fi înecat-o așa cum ai făcut și cu Stair când ai realizat că te-ai ales cu un drogat pe post de cumnat?

– N-ai dovezi!

– Nu. Dar nici tu nu poți dovedi că eu am fost cel care l-a înecat, răspunse el calm. Bietul Stair. Începea să devină enervant, nu? Începea să știe prea multe…să vorbească prea multe…L-ai împins, după care ne-ai ajutat pe noi să-l căutăm. L-ai găsit și l-ai afundat. În caz că ai din nou de gând să pui mâna pe banii noștri, am să-ți spun că nu noi moștenim averea. E rezervată unei persoane nenăscute încă.

Întinse palma spre Madeline, și o ridică în picioare.

– Haide, sclavo, mergem acasă. Nu vă deranjați să ne conduceți…Sunt convins că vă bucurați că plecăm.

– Jake, se grăbi Isabel, punându-și în aplicare puterea de seducție, nu poți pleca așa! Ai înțeles greșit. Eu n-am…

El o ignoră și-și croi drum. Ținând-o pe Madeline strâns, trecu printre mulțimea de dansatori veseli.

Aerul proaspăt o izbi pe fată direct în față, încețoșându-i simțurile.

– Îmi vine rău!

Jake o împinse într-o tufă și aștepta să-și revină.

Ce mult avea s-o disprețuiască pentru toată scena.

– Scuze! Nu știu ce mi s-a întâmplat. Mă simțeam amețită, iar Willie mi-a sugerat să mă așez și…

– Ai băut prea mult.

Chipul lui avea în fundal un cer plin de stele.

– Am băut doar un pahar, ca să-i fac lui pe plac. Știi că nu-mi place alcoolul.

– Înseamnă că a fost un Mickey Finlayn. Willie se pricepe să le amestece.

– Adică?

– O băutură menită să aibă un efect spontan asupra celui ce-o bea. Mai ales că tu nu ești obișnuită cu așa ceva, te amețește pe loc. Dumnezeule, nu te potrivești deloc cu rolul jucat. De ce oare te-a ales Fiona chiar pe tine? Dacă ești mai bine, te duc acasă.

Atitudinea lui nu părea deloc favorabilă. Își făcuse datoria și o salvase. În mașină, Madeline începu a chicoti.

– Mă bucur că te amuză, o critică el.

– Nu e adevărat. Nu ești deloc amabil.

– Nici n-am vrut să fiu.

– Nici măcar față de Isabel. Din casă răzbăteau până la ei ritmurile muzicii, râsete și o lumină puternică.

– Cât de banale devin astfel de situații ! Poate că preferai să rămâi cu Willie.

– Și tu ți-ai călcat promisiunea față de Robert. Ai zis că n-ai să spui nimănui că nu sunt Fiona până nu aveți undă verde de la el.

– Robert s-a înșelat. Cu cât se află mai repede, cu atât se uită mai curând. Trebuia să te scap cumva de el. Încă de la început am încercat să vă țin la distanță, pentru că te-am văzut vulnerabilă față

de micile lui atenții. Willie e un amoral. Îi dădea droguri lui Stair ca să-l dreseze după bunul lui plac. Nu ți-ar fi priit deloc.

– Dar nu mă putea forța să fac nimic. N-ar fi putut să mă ademenească într-un mariaj.

– Mă îndoiesc.

– Publicitatea negativă dăunează imaginii lui Robert. S-ar fi păstrat secret până plec eu, peste trei luni. Apoi, el va rămâne în urmă, ridicol și… O durea atât de rău capul încât nu mai putea raționa. Dacă ar fi luat-o în brațe, s-o aline!

– Dacă te temi de bârfe, ai putea pleca mai devreme, ca să simplificăm situația, zise el brutal. Robert e aproape refăcut. Și ne putem lua o altă menajeră.

Zdruncinăturile mașinii o treziră la viață. Madeline se ghemui pe scaun, răvășită și tăcută. Închise ochii. Goneau pe drum. Apoi, cu un scrâșnet, vehiculul se opri în fața intrării.

Jake stătea să izbucnească de nervi, deși încerca din răsputeri să se controleze. Ea se întreba ce anume îl întărâtase până într-atât.

– N-ar trebui să conduci într-un asemenea hal. E periculos, șopti ea.

– Sunt multe lucruri care nu-ți plac la mine, nu? Uite încă unul.

Și o prinse de păr, bruscând-o și sărutând-o violent. Fata ar fi vrut să țipe de durere, dar de acest gest violent, simțea o dorință latentă. Uită de disconfortul creat, încercând să-i răspundă. Jake o eliberă la fel de brusc, și-și afundă capul în palme pe volan.

Ceva se întâmpla cu el. Voia să-l ajute. Isabel îl rănise, iar acum se răzbuna pe ea. Îl atinse ușor, oferindu-i întreaga ei înțelegere și compasiune.

– Nu contează, Jake. Știu că sună stupid, dar am fost o proastă…și dacă vrei…

– Ieși!

Capitolul 10

Deci, Alastair fusese dependent de droguri, iar Robert îl tăiase de pe lista moștenitorilor când aflase că vrea să se însoare cu Isabel. Dacă ar fi știut totul de la început, poate ar fi înțeles situația, și ar fi redus din greșeli. Încă nu-i trecuse mahmureala, și, în ciuda faptului că avea alte preocupări, scenele insistau să-i revină în minte. Când își amintea cursa ce urmase în Aston-ul lui Jake și comportamentul lui de nerecunoscut, o cuprindea o emoție puternică.

– Plec, draga mea, anunță Finlay, dând buzna peste ea. Sper să mă întorc vinerea viitoare.

– Unde pleci?

– La Cambridge. Trebuie să-mi pregătesc expediția de anul viitor. De ce ești așa de posomorâtă? Nu-ți stă în fire.

– Am o migrenă.

El îi mângâie obrazul.

– Aseară, după ce am treminat aici, Jake a venit să te caute și nu te-a găsit. Unde fugisei? La Watson?

– Da. M-a invitat Isabel. Cum de-ai ghicit?

– Nu eu, Jake. A fugit acolo într-un suflet, ca și cum fiecare secundă ar fi contat. Ce s-a întâmplat? V-ați certat?

Madeline dădu din cap.

– Mă gândeam eu. Tocmai am venit de la debarcader. Jake nu e acolo. A plecat în larg, de capul lui – semn că e într-o dispoziție proastă.

– Acum? se neliniști ea, căci vântul sufla tare din nord-vest, micșorând considerabil temperatura.

– Cu cât e mai agitată marea, cu atât îi place mai mult. Dar cred că deja ai aflat. Nu e un băiat rău. Aveai dreptate deunăzi. Întotdeauna am fost gelos pe el. La fel și Stair. Vezi tu, Jake a fost primul dintre noi care să câștige afecțiunea lui Robert. Tot timpul e atât de sigur pe sine și de priceput. Așa că fiecare am încercat să-l îndepărtăm, sau să ne impunem. Stair i-a spus Angelei, fetei aceleia din Paris, că Jake nu e cu adevărat fiul lui Robert, și că nu va moșteni nimic. Într-un fel a fost bine, pentru că s-a dovedit ce urmărea. Dar intenția l-a durut enorm. Apoi, și eu l-am atins, dar fără rezultate. E un dur.

La fel gândise și ea până noaptea trecută. Acum, totul devenise o certitudine.

– O să lipsească mult?

– Dougie spune că două zile. Nu-ți face griji. E bine. Acum, trebuie să plec. Și sper să vă găsesc pe amândoi mai așezați când mă întorc. La revedere.

Ce voise să spună? El și cu Jake erau atât de obișnuiți să vorbească aluziv, încât nu se mai exprimau coerent în prezența altor persoane. Doar dacă nu insinuase o idilă între ea și Jake – ceea ce ar fi fost ridicol. Îl iubea, dar după cum se debarasase de ea cu o seară înainte, nu părea a-și dori nimic de la ea.

În acea după-amiază, Madeline făcu niște cumpărături în sat. În parcare, dădu nas în nas cu Isabel. Expresia feței ei rămase inertă.

– Tot pe-aici? Vrei să pari o învingătoare? Se pare că nu-ți dai

seama de rușinea familiei, atâta timp cât mai rămâi. Le-am spus tuturor, iar acum ai ajuns subiectul principal peste tot.

Madeline observase privirile curioase ale oamenilor în magazinele în care intrase.

– Ești sigură că ai înțeles ideea? insistă Isabel, și doi trecători întoarseră capetele la replica ei.

– Am să plec atunci când voi dori eu, nu când vrei tu. Robert încă are nevoie de îngrijiri.

– De ce să ne ascundem…Madeline? Știu de ce ai rămas. Pentru același motiv cu care ai venit. Ești doar o vânătoare de comori, de proastă calitate. Ai aflat cumva de adevărata Fiona și ai încercat să te dai drept ea. Ai fost descoperită, iar Robert, generos ca de obicei, te-a iertat ca să scape de bârfă. Dar Jake ți-a făcut zile fripte. Nu te vrea aici. Iar ție-ți place de el, nu? Nu nega. Am observat felul în care-l urmăreai seara trecută.

– După câte s-au întâmplat aseară, aș fi putut și eu spune câte ceva despre Willie Watson și sora lui.

Isabel rămase uimită un timp, dar își reveni.

– Chiar crezi că cineva te-ar crede pe tine, o impostoare? Când noi stăm aici de ani de zile? De ce nu pleci? Ai stat mai mult decât era cazul. Oricât de mult ai încerca, n-ai să pui mâna pe Jake. E ager ca un lup. George m-a cerut în căsătorie, și i-am spus lui Jake. Deci, încă am speranțe. Sunt sigură că i-am dat de gândit.

Se opri, cercetând-o pe cea din fața ei. Apoi, se aplecă ușor spre ea :

– Du-te, draga mea, înainte să pui pe toată lumea într-o situație nepotrivită.

Pe parcursul serii, Madeline cugetă asupra vorbelor Isabelei, care le completau pe cele rostită de Jake cu o seară înainte. Cu cât pleca mai curând, cu atât mai bine. Da, va pleca, așa cum ar fi trebuit s-o

facă încă din prima zi.

Dar unde să meargă? Nu putea rămâne în Scoția. Toate speranțele de a-și regăsi familia i se spulberaseră cu mult timp în urmă. Nu se putea întoarce nici la Paris. Londra părea cea mai bună soluție. Avea să plece chiar în acea seară, în timp ce Robert se îngrijea de cei câțiva musafiri, și cât timp Jake se lupta în larg cu rafalele de vânt.

Începu să-i scrie lui Robert un bilețel, explicându-i motivele pe care le avea, și i-l lăsă pe birou. Apoi, îi scrise și Fionei, povestindu-i totul și scuzându-se pentru eșec. În cele din urmă, își împachetă lucrurile.

La opt, era gata de plecare. Soarele era încă pe cer, iar vântul sufla cu furie. Aruncând o ultimă privire în sertare, găsi puloverul pe care i-l dăduse Jake. Îl îmbrățișă o clipă, evocând amintirile pe care le avea cu el. Ceaiul din cabana lui; plimbarea sub clar de lună; cursa nebună pe timp de furtună, și primele ore ale dimineții când glasul lui îi alungase toate temerile. Cu siguranață, în alte circumstanțe, relația lor ar fi arătat altfel. În situația de față, el n-o dorea.

Brusc, se decise să ia puloverul și să-l lase vecinei lui Jake; să facă un ultim gest sentimental, și să-și ia rămas-bun de la cabana lui și de la mare. Își lăsă valizele la gară, și se întoarse. Avea la dispoziție o oră.

Marea se izbea nervoasă de diguri, împroșcându-le. Mai mulți oamni priveau spectacolul. În depărtare, se zăreau mai multe bărci care se luaseră la întrecere.

– Cred că sunt nebuni să se întreacă pe o vreme ca asta! zise vecina lui Jake.

Apoi, o văzu pe fată.

– Băiatul tău e acolo, pe barca de salvare. Abia ce a pus piciorul pe uscat când au venit după el. Face parte din echipă, ca și fiul meu

mai mare. Sunt voluntari.

Deci, se întorsese. Nu rămăsese două zile. Trebuia să lase puloverul înainte ca el să apară.

– Am un pachet pentru el; vreau doar să-l las. Poate că…

– A, ușa e deschisă. Pune-l pe masă. O să-l găsească.

O tentație foarte mare. Madeline intră repde, hotărâtă să nu se lase ademenită de atmosfera relaxantă dinăuntru. Puse pachetul pe masă și privi împrejur. O rază de soare pătrundea pe fereastră, luminând încăperea. Pe birou, mai multe instrumente de desen și o catre – Moby Dick. Madeline o răsfoi și dădu peste câteva pasaje referitoare la nevoia de a ieși în larg. Își aminti de cuvintele lui Finlay referitoare la același impuls pe care-l avea și Jake. Rândurile o captară complet și uită de timp. Se făcuse deja nouă și jumătate; pierduse trenul și nu mai avea altul până a doua zi dimineață. Tipic pentru ea să rateze plecarea!

Ușa se trânti în lături; Jake intră cu spatele, urându-i noapte bună prietenului său. Când dădu cu ochii de ea, rămase tăcut.

– Ce cauți aici?

– Am…crezut că ești plecat…Am venit să-ți aduc puloverul. Vecina ta mi-a spus să-l las pe masă. Plec.

Stătea cu mâinile în buzunare, încercând să pară mândră.

– Robert știe? și-și desfăcu pelerina.

– Nu…

– Deci, te-ai dat la fund acum pe final. Te credeam mai brează. Unde te duci?

– La Londra.

– Să mori de foame, necunoscută de nimeni? Te prostești.

N-avea de gând să se certe cu el. Poate că putea prinde vreun autobuz spre Glasgow, sau să facă autostopul.

– La revedere, întinse ea mâna. Îmi pare bine că ne-am cunoscut.

El înaintă, ignorând gestul ei. În raza de lumină, observă o tăietură pe fruntea lui, și sânge în păr.

– Vai, te-ai rănit, și întinse încet degetul spre rană. Lasă-mă să te curăț și să te pansez. E destul de adâncă. Ar trebui să te duci la un doctor, să-ți pună copci. Îl sun imediat.

– Cred că am fost neatent. Am văzut pe alții rănindu-se, și întotdeauna am reușit să mă feresc. Am dat cu capul direct în cârmă. Un caz în care salvatorul trebuie salvat.

– Unde ai trusa de prim-ajutor? Stai jos.

– Nu. Am să mă descurc singur.

Se priviră. Dintr-o dată, Madeline fu cuprinsă de un sentiment de îmbărbătare. Îl împinse de umeri, iar el, dezechilibrat, căzu pe canapea. Cu ochii mari și tăcuți, o urmări. Ea se lăsă în genunchi pentru a fi la același nivel cu el.

– Jonathan Antony Kenneth Edwards, ai să faci cum spun eu! Ești cel mai iritant, cel mai egoist snob pe care l-am cunoscut vreodată! Crezi că poți face orice, că n-ai nevoie de nimeni. Ești încăpățânat, nebunatic, încrezut, independent, superficial…

– Se pare că ai înghițit tot dicționarul. Nu știam că mă urăști atât de mult.

– Dar nu te urăsc. Cum poți spune așa ceva? Te iubesc…și nu vreau să plec, deși, dacă nu mă dorești, plec oricum. Aș vrea să rămân aici cu tine, să te iubesc, să te prețuiesc, să te îngrijesc când ai nevoie, să-ți gătesc. N-am să-ți cos niciodată șosetele…urăsc asta! Mă asculți? Înțelegi ce-ți spun? Sau ești prea absorbit de bani și de lucrurile materiale, ca toți Austinii?

Îl luă de mâini, scuturându-l.

– Te iubesc, deși ești irațional, brutal și nedrept ; nu vreau să plec…

Emoțiile o copleșiseră cu totul. Cuvintele îi ieșeau de pe buze

încontinuu, în încercarea disperată de a-l convinge. El se aplecă spre ea.

– Întotdeauna ai vorbit prea mult, murmură, și-i conteni avântul, sărutând-o.

Aceeași senzație de impulsivitate, dar de data asta era cu totul diferit. Treptat, mișcările lui deveniră delicate, mângâindu-i părul și chipul.

– " Pentru Dumnezeu, taci și lasă-mă să iubesc "…Ții minte că o dată ți-am spus că o să revin asupra lui John Donne, când vom fi singuri, și viața va fi mai liniștită? Poate că acum e momentul potrivit. Am vrut să-și spun asta de atâtea ori…

– Pot să rămân?

– Da. N-am nimic împotrivă dacă vrei să-mi coși șosetele, deși, de obicei la arunc dacă se rup. Dar n-am să te las să gătești până nu înveți ca lumea. Și te avertizez că n-am decât un pat, dublu. Dar există și canapeaua.

Acum râdea de ea, tandru.

– Și mai e o condiție…

Ea se lăsă înapoi pe călcâie, gata să accepte orice. Până la capăt – așa îi prezisese Fiona. Și avusese dreptate.

Înainte ca el să continue, se auzi țârâitul telefonului. Madeline se cățără pe canapea, în timp ce el răspunse.

– Liniștește-te, spunea Jake. E aici, și acoperi receptorul. E Robert. A găsit biletul tău.

Depărtă receptorul pentru ca ea să poată auzi cuvintele.

– La naiba, mă asculți? Ce spui ?

– Încă nu. Dar văd eu ce fac.

– Grăbește-te, omule. Nu mai e timp.

– Nu? Am toată noaptea la dispoziție.

– Gata cu nerușinarea! O vreau pe fată înapoi înainte de miezul

nopții. Ai înțeles?

– Perfect, și închise, revenind pe canapea.

– Părea nervos, murmură ea timid.

– Da, dar din cauza mea, nu a ta. După cum spuneam, poți rămâne cu o condiție – să ne căsătorim.

– Cum? Dar am crezut că…Nu…Adică, nu trebuie… lumea o să spună…

– Taci! Trebuie să ne căsătorim fiindcă te iubesc, și te-am iubit încă din prima clipă în care te-am văzut.

– Și Isabel?

– Ce e cu ea?

– Mi-a spus că aveai o relație cu ea. Spera că o vei lua de soție.

– Da? Știam că vrea ceva de la mine…dar nu m-am născut ieri. Înțelegi de ce n-am vrut să ai de-a face cu ei?

– Da. Credeam că vrei doar să intervii.

– Și asta. Am fost al naibii de gelos. E ca o boală. Am moștenit-o de la Austini. Te-am dorit încă de la episodul de la vizuină. De ce crezi că te-am lăsat să stai, știind că nu ești Fiona? Pentru că mă îndrăgostisem.

– Și de ce nu mi-ai spus? Ar fi fost mult mai simplu.

– Pentru că mă temeam.

– Tu…să te temi? Nu pot să cred.

– E adevărat. Mă temeam să nu fii o altă vânătoare de comori. Apoi am descoperit că ești o victimă a Fionei și m-am temut că mă disprețuiești. Nu mă purtasem prea galant cu tine. Am trecut printr-un iad crezând că-l preferi pe Finlay, apoi pe Willie. După aceea, te-am găsit aseară la Willie și înnebunisem de tot. M-ai criticat, ai pus din nou sare pe rană, și m-am purtat ca o brută. Abia azi, în larg, mi-am dat seama că te-am rănit, așa că m-am întors. Aș fi venit la Nether în genunchi, să-mi cer iertatre.

– Deja mi te imaginez, comentă ea sec, dar el o înghionti.

– Nu mai zgâria, pisicuțo. Știi bine că-mi place să fac după cum mă taie capul; măcar admit că mi-ai intrat în sânge și că nu-mi doresc altceva decât să te iubesc și să te apăr de generozitatea ta. Dar și tu va trebui să mă înveți să fiu amabil. Până acum, n-am avut motive să învăț așa ceva.

– Știi atât de multe, și totuși, atât de puțin. Aseară, încercam să-ți spun că indiferent ce faci sau ce crezi, te iubesc. Nici eu nu sunt perfectă. Dar face parte din joc să accepți persoana așa cum este. Dragostea e necondiționată.

Se lăsă tăcere, apoi sună telefonul.

– Robert…

– Tu ești, Jake? tună vocea din receptor.

– Da.

– Ce naiba faci? E aproape miezul nopții. E acolo?

– Da…Și aici rămâne.

– Bine, bine. Ad-o aici, ca să mă pot culca. Și ține minte că primul copil trebuie să fie un băiat…ca să-i pot lăsa totul. Grăbește-te!

– Un băiat, șopti Madeline, încercuită de brațul lui. Un băiat blond, pe nume Jonathan, și poate adăugăm și Robert...și Colin, de la tata?

– Iar vorbești prea mult. Nu e nevoie să-l încarci pe bietul copil cu nume. O să fie mai mulți. Poate că primul o să fie o fată, cu păr de abanos și ochi de chihlimbar.

Nu lăsă loc la comentarii, pecetluindu-i buzele cu un sărut, iar ea nu obiectă.

Sfârșit